Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (97)
17 ΑΥΓΟΣ. 1940 - Ε.

...ΕΝ Τῌ ΚΟΙΜΗΣΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΟΥ ΚΑΤΕΛΙΠΕΣ ΘΕΟΤΟΚΕ

'Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 46 — 17 Αὐγούστου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε Ο Ν

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Πῶς ἠμποροῦν τὰ παιδιὰ νὰ κάνουν οἰκονομία καὶ γιατὶ τὴν κάνουν.

Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ θὰ προσπαθήσω μὲ κάθε τρόπο γιὰ νὰ μαζεύω τὰ χρήματα ποὺ μοῦ δίδει ὁ πατέρας μου νὰ τὰ κάνω ὅ,τι θέλω.

Τὰ θεωρῶ ἄσκοπα τὰ χρήματα ποὺ ἔχω δώσει μέχρι τώρα στὶς καραμέλλες καὶ στὰ γλυκά. Σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια ὅτι τὰ ἔχω ρίξει στὴ θάλασσα.

Μὰ καὶ στὸ σχολειό μου ἔχω μάθει καὶ ἔξω τοὺς χωριανούς μου ἔχω παρατηρήσει ὅτι οἱ σπάταλοι ἄνθρωποι, ἐκεῖνοι ποὺ σκορποῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ λεπτά τους, ποτὲ δὲν βλέπουν προκοπή. Πάντα χρωστᾶνε, πάντα ντρέπονται τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Πόσο ὅμως διαφέρει ἕνας οἰκονόμος! Ξέρω ὅτι ὁ θεῖος μου ποτὲ δὲν στενοχωριέται, πάντα τὸ κεφάλι τὸ ἔχει ψηλά. Γιατί; Νά, εἶναι πολὺ οἰκονόμος καὶ προνοητικός. Τὰ περισσεύματά του ξέρει καὶ τὰ φυλάσσει, τὰ φυλάσσει στὸ Ταμιευτήριο. Τὶς προάλλες εἶχε ἀρρωστήσει, δὲν στενοχωρήθηκε ὅμως καθόλου, ἡ θεία μου μπῆκε στὴν ἔγνοια γιατὶ κατὰ τύχη τὰ χρήματά τους εἶχαν σωθῆ. Μὴ στενοχωριέσαι, τῆς λέει ὁ θεῖος μου. Ξεκλείδωσε τὸ ντουλάπι καὶ φέρε τὸ βιβλιάριο ποὺ εἶναι μέσα. Αὐτὸ εἶναι χρήματα.

Τὰ ἔχω στὸ Ταμιευτήριο γιὰ ἔκτακτες ἀνάγκες μας, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στενοχωρῆσαι.

Ἡ θεία μου χάρηκε πάρα πολὺ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γι' αὐτή του τὴ προνοητικότητα. Διάθεσε τὰ λεπτὰ καὶ γίνηκε ἐντελῶς καλά.

Τὴ χαρὰ ἐκείνη ποὺ αἰσθάνθηκε ἡ θεία μου, θὰ τὴ λησμονήσω ποτέ;

Ὄχι βέβαια.

Κουμπαρᾶ δὲν ἔχω γιὰ νὰ φυλάσσω τὶς οἰκονομίες μου, ἔχει ὅμως τὸ σχολειό μας.

Ὁ δάσκαλός μας μᾶς ἔχει συνηθίσει νὰ εἴμεθα οἰκονόμοι καὶ ὄχι σπάταλοι.

Ἔχομεν ἕνα βιβλίο, κάθε παιδὶ καταθέτει τὶς οἰκονομίες του καὶ τὶς γράφομε. Στὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ πάρῃ ὁ καθένας μας ὅ,τι εἶχε καταθέσει. Δὲν ξέρετε πέρυσι τὴ χαρά μου ὅταν πῆρα ἕνα ἑκατοστάρικο στὰ χέρια μου.

Αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὄχι μόνο τώρα ποὺ εἴμαστε σχολειὸ μὰ καὶ ὅταν τελειώσω θὰ τὴν ἐξακολουθήσω. Ἔχω ὅμως πιὸ καλὸ μέρος νὰ βάζω τὰ χρήματά μου, ἔχω τὰ Ταμιευτήρια. Γιατὶ ἐκεῖ τὰ χρήματα τοκίζονται, καὶ τἄχω καὶ στὴν ἀσφάλεια. Τὸ Ταμιευτήριο εἶναι τὸ καλύτερο μέρος γιὰ καταθέσεις, γιατὶ ἔχει περισσότερες εὐκολίες ὅπως μᾶς ἔλεγε ὁ δάσκαλος. Συνάμα δὲ κάνομε καὶ πολλὰ καλὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουμε. Οἱ δρόμοι, τὰ γεφύρια, καὶ τόσα καλά, γίνονται μὲ τὶς καταθέσεις ὅλων μας ποὺ τὶς δίδει τὸ Κράτος ἀπὸ κεῖ. Θὰ βάλω καὶ πάλι τὰ δυνατά μου νὰ κάνω οἰκονομίες ἀπὸ τώρα ποὺ εἶμαι μικρὸς γιὰ νὰ μπορέσω ἀργότερα νὰ βάλω μιὰ δουλειὰ μπροστά μου καὶ νὰ ζήσω στὸν κόσμο αὐτὸ σὰν ἄνθρωπος.

ΠΑΥΛΟΣ Ε. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ
Μαθητὴς ΣΤ' Τάξεως Δημ. Σχολ. Καστελλίου

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀξίζει νὰ ἐπαινεθῇ καὶ νὰ τιμηθῇ ὡς ἰδέα καὶ ὡς ἐκτέλεσις τὸ ναυτικὸν μέρος τῶν ἑορτῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκλεισε τὴν νύκτα τῆς 6ης Αὐγούστου ὁ πανηγυρικὸς κύκλος τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου. Ἰδιαιτέρως ἀξίζει νὰ ἐπαινεθῇ ἡ ἰδέα τῆς ἀποστολῆς εἰς ἐκπαιδευτικὸν πλοῦν ἐφήβων τῆς Ὀργανώσεως. Ἡ σύλληψις τῆς μορφῆς τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι πλήρης χωρὶς τὴν θάλασσάν της. Διὰ τὴν ἀκριβολογίαν χωρὶς τὶς θάλασσες ποὺ τὴν περιλούουν ἀπὸ δυσμῶν καὶ νότου καὶ ἀνατολῆς, εἰσχωροῦν καὶ ἀγκαλιάζουν τὰ νησιωτικά της τμήματα, διανοίγουν βαθύτατους κόλπους εἰς τὸ στεριανὸν σῶμά της, τὴν πλημμυρίζουν ἀπὸ παντοῦ καὶ λαξεύουν μὲ πάθος ἀκοίμητον ἐπάνω καὶ γύρω ἀπὸ τὰς ἀκτάς της, εἰς ἀτελείωτον ποικιλίαν γραφικοτήτων, κολπίσκους, λιμένας, ὅρμους καὶ καταφύγια. Χωρὶς τὴν θάλασσαν αὐτήν, ποὺ ἀπὸ βαθέος ὄρθρου τῆς ἱστορίας μας ἐστάθη στοιχεῖον συνδέσεως καὶ ἑνώσεως τῶν ἑλληνικῶν Χωρῶν, ὁ ἕτερος τῶν δύο κλασσικῶν ἐθνικολαϊκῶν τύπων τοῦ Ἕλληνος, ὁ τολμηρὸς ἀποδημητής, ποὺ ἐξεκινοῦσε νὰ γνωρίσῃ «ἀνθρώπων ἄστεα καὶ νόον», ὁ πολυμήχανος καὶ πολύτροπος τρυγητὴς τῆς σοφίας, τῆς πείρας καὶ τοῦ πλούτου τῶν μακρινῶν τόπων, ποὺ ἤξερε ὡς τόσο νὰ μὴ χάνῃ εἰς τὰς περιπλανήσεις τὸν ἑαυτό του ποτὲ καὶ νὰ μὴν παύῃ νὰ φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ νόστου καὶ νὰ ζητῇ τὴν τελικὴν λύτρωσιν εἰς τὴν θέαν τοῦ «ἀναθρώσκοντος καπνοῦ» τῆς πατρώας ἑστίας, θὰ ἦτο ἀκατανόητος καὶ ἀκατόρθωτος. Ἀκατανόητον καὶ ἀκατόρθωτον ἐπίσης, χωρὶς τὸ ναυτικὸν στοιχεῖον, θὰ ἦτο ὁλόκληρον τὸ τρισχιλιετὲς ἔπος τῆς ἑλληνικῆς μας ἱστορίας, ἡ δύναμις, ἡ παγκόσμιος ἐπιβολὴ καὶ ἡ ἀκατάλυτος ἀξία τῶν μορφῶν τοῦ πολιτισμοῦ μας. Αὐτὸ τὸ στοιχεῖον, τὸ πολύμορφον καὶ ἀτίθασον, μὲ τὴν ἀκατανίκητον ἕλξιν τῆς ἀκαταπαύστου ἀνησυχίας καὶ τῆς ἀενάου κινήσεως, μὲ τὴν ὀνειροπόλησιν τῶν ἀγνώστων κόσμων ποὺ ὑποβάλλει εἰς τὴν φαντασίαν, ἐξύπνησεν ἐνωρίτατα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐκατοίκησαν αὐτὴν τὴν γῆν τὸ ἀνήσυχον πάθος νὰ γνωρίσουν, νὰ κατακτήσουν καὶ νὰ ξανοιχθοῦν εἰς νέους, ὁλοένα πλατύτερους, ὁρίζοντας. Ἐπὶ τριάκοντα αἰῶνας συνεχῶς, μὲ βραχέα μόνον καὶ ἀσήμαντα διαλείμματα, οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς Χώρας ἐξακολουθοῦν νὰ διασχίζουν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, μ' ὅλα τὰ εἴδη τῶν πλοίων, τὰς ὑγρὰς ὁδοὺς καὶ νὰ παλαίουν καὶ νὰ ὑποτάσσουν τὸ φοβερὸν εἰς ὡραιότητα καὶ εἰς ἕλξιν ἀλλὰ καὶ εἰς δυστροπίαν καὶ εἰς ὑπουλότητα στοιχεῖον, συνεχίζοντες τοὺς ἄθλους τῆς Ἀργοῦς, τοῦ Πυθέα, τοῦ Νεάρχου, τοῦ Ἰνδικοπλεύστου. Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς χιλιετηρίδας ὁ βαθμὸς τῆς κυριαρχίας καὶ τῆς ἐπιβολῆς των ἐπὶ τοῦ στοιχείου αὐτοῦ δίδει κυριαρχικῶς τὸ μέτρον τῆς ἐθνικῆς ἀκμῆς καὶ δυνάμεως.

Τὴν θάλασσαν ποὺ τὸν περιβάλλει ἀπὸ παντοῦ καὶ ποὺ εἰς τὸν γαλάζιον κάμπον της ἀσπρίζουν κατάσπαρτα νησιά, ὡσὰν ἐπίτηδες τοποθετημένα στερεὰ πατήματα εἰς τὴν κοίτην ἑνὸς ἀγεφύρωτου ποταμοῦ, ὁ λαὸς τῶν ναυτῶν τῆς Ἑλλάδος δὲν τὴν βλέπει καὶ δὲν τὴν αἰσθάνεται καθόλου ὡς ὅριον, ἀλλ' ὡς προέκτασιν καὶ ὡς συνέχειαν τοῦ χερσαίου ἐδάφους τῆς Πατρίδος. Ξέρει καλὰ πόσον εἶναι καὶ αὐτὴ γόνιμος καὶ πρόσφορος διὰ καλλιέργειαν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Γνωρίζει νὰ τὴν καλλιεργῇ μὲ τὴν ἰδίαν στοργήν, μὲ τὴν ὁποίαν καλλιεργοῦν οἱ γεωργοὶ τὰ χωράφι των. Ἔχει σπουδάσει τὰ μυστικά της, ἐνθυμεῖται καλὰ τὶς ὧρες της τὶς καλὲς καὶ τὶς κακές, ἔχει μάθει τὰς ἰδιοτροπίας της καὶ ξέρει νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὰς ἐκρήξεις των, ὅταν δὲν τὰς τιθασσεύῃ καὶ δὲν τὰς ὑπερνικᾷ. Ἡ Ε.Ο.Ν., ἀφοῦ ἤρχισε νὰ παιδαγωγῇ τὰς φάλαγγάς της μὲ σύνθημα τὴν στροφὴν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν γῆν, πρὸς τὸ ἱερὸν χῶμα τῆς Πατρίδος, πρωταρχικὴν καὶ κυρίαν πηγὴν ἐργασίας καὶ πλούτου καὶ δυνάμεως, θὰ ἄφινε μισὴν τὴν προσπάθειάν της, ἐὰν ἐλησμόνει ἢ παρημέλει τὴν θάλασσαν. Τὴν νύκτα τῆς 6ης Αὐγούστου εἰς τὰ παιδιὰ τῶν φαλάγγων τῆς Ἑλλάδος ἐδόθη ἕνα νέον σύνθημα, ποὺ δὲν ἀναιρεῖ καθόλου, ἀλλὰ συμπληρώνει καὶ στερεώνει τὸ πρῶτον. Τὸ σύνθημα τῆς στροφῆς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν θάλασσαν. Οἱ 100 ἔφηβοι, ποὺ πλέουν τώρα ἐπὶ τοῦ «Ἰκάρου» εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας, ἐπιχειροῦν μίαν συμβολικὴν ἐξόρμησιν πρὸς κατάκτησιν τῶν ἑλληνικῶν θαλασσῶν. Καὶ ὅταν λέγωμεν ἐδῶ κατάκτησιν ἐννοοῦμεν, βέβαια, κάτι βαθὺ καὶ μεγάλο. Ἐννοοῦμεν κατάκτησιν πνεύματος. Τοῦ πνεύματος τῶν κατὰ θάλασσαν ἀγώνων καὶ τῶν εἰς τὸ πεδίον τῆς θαλάσσης κατακτήσεων καὶ κατορθωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῶν αἰώνων, ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ. Ἐννοοῦμεν μετάληψιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ ἐκείνου πνεύματος, ποὺ ὡδήγησε μὲ τὰς ἑλληνικὰς τριήρεις τοὺς ἀρχαίους προγόνους μας εἰς τὸ νὰ γνωρίσουν τὴν ἐγγὺς Ἀσίαν καὶ ὅλην τὴν εὐρεῖαν λεκάνην τῆς Μεσογείου, διὰ νὰ τὴν πλημμυρίσουν κατόπιν καὶ νὰ κυριαρχήσουν ἐπ' αὐτῆς καί, συνθέτοντες ὅσα συνέλεξαν ἐξ αὐτῆς πανάρχαια στοιχεῖα καὶ σπέρματα ἰδεῶν καὶ μορφῶν, νὰ τὰ κατεργασθοῦν μὲ τὸ μυστικὸν τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ μέτρου, ποὺ ἦτο φυλετικόν των προνόμιον, διὰ ν' ἀναδείξουν αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα τῆς διαυγείας, εὐγενείας καὶ χάριτος, ποὺ ὠνομάσθη μεσογειακὸς πολιτισμὸς καὶ πού, ἅμα ἀφαιρέσῃ κανεὶς ὅ,τι ἐκ τῶν ὑστέρων προσετέθη εἰς αὐτόν, σκληρὸν καὶ τραχὺ καὶ βάρβαρον, δὲν εἶναι παρὰ μόνον ἑλληνικός. Κάθε γωνία, κάθε κόλπος, κάθε στενὸν τῆς θαλάσσης αὐτῆς, ποὺ ἦτο καὶ ἔμεινεν ἀπὸ αἰώνων πεδίον μοναχικῶν καὶ ὁμαδικῶν ἑλληνικῶν ἀγώνων, ἔχει νὰ διηγηθῇ καὶ νὰ ζωντανεύσῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν νεαρῶν ναυτῶν ἱστορίας καὶ θρύλους θαυμαστοὺς κατορθωμάτων καὶ νικῶν καὶ δόξης, ποὺ ἂν μὲ τοὺς καιροὺς ἀλλάζουν καὶ μεταβάλλωνται κατὰ τὰ μέσα, εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ εἰς τὸ πνεῦμα των παραμένουν ἀναλλοίωτοι. Ἂς ἀνοίξουν τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ψυχήν των εἰς ἀκρόασιν αὐτῶν τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν θρύλων. Ὅλαι αἱ ἐποχαὶ τῆς μακρᾶς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μὲ τὰς μοιραίας πλημμυρίδας των καὶ τὰς ἀμπώτιδας, ἔγραψαν ἐξ ἴσου λαμπρὰ καὶ ὑπέροχα ἔπη ἐπάνω εἰς τὸν σαπφείρινον καθρέπτην της. Ἡ κλασσική, νεανικὰ παράτολμος καὶ ὁρμητική, ἡ βυζαντινή, στιβαρὰ καὶ κυριαρχικὰ ὡργανωμένη, καὶ ἡ νεωτέρα, συνδυάζουσα τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰς μεθόδους καὶ τῶν δύο προηγουμένων. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχουν νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ τὰς ἱστορίας αὐτὰς εἶναι μέγα καὶ πολύτιμον, ἰδίᾳ διὰ τὰς ἡμέρας μας. Ὅτι τὸ πνεῦμα, τὸ φρόνημα, ἡ ψυχὴ εἶναι ποὺ νικᾷ πάντοτε, ὁσάκις συγκρούεται καὶ μάχεται μὲ τὸν ὄγκον τῆς ὑλικῆς ἰσχύος. Καὶ κάτι ἀκόμη θὰ διδαχθοῦν περιπλέοντες αὐτὴν τὴν πιὸ γαλάζιαν, τὴν πιὸ φωτεινὴν ἀπ' ὅλας τὰς θαλάσσας τοῦ Κόσμου, αὐτὴν ποὺ ὅταν τὴν ταράσσουν οἱ θυμοὶ ἔχεις τὴν ἐντύπωσιν πὼς εἰς τὸ γαλαζοπράσινον πρόσωπόν της ἐφύτρωσαν ἑκατομμύρια ἐξωτικὰ λουλούδια. Ἡ θάλασσα αὐτή, ἡ πλατειὰ καὶ μεγάλη, αὐτὴ ποὺ ἀνεπλήρωνε καὶ ἀναπληρώνει ὅ,τι δὲν μᾶς ἔδιδε ἡ μικρὴ καὶ στενὴ στεριανή μας Πατρίς, τὸ πλάτος καὶ τὴν ἔκτασιν, ποὺ εἶναι τόσον ἀπαραίτητη καὶ διὰ τὸ πνεῦμα καὶ διὰ τὴν ὕλην ὅταν ἐπιχειροῦν νὰ μεγαλουργοῦν, δὲν ἐπρόδωσε ποτὲ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ δὲν τὸν εἶδε ποτὲ νικημένον.

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ Κ. Φ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Τῆνος ὑπῆρξεν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κατοικημένα, τὰ πιὸ πλούσια καὶ πολιτισμένα νησιὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας, μ' ἕνα μόνο μειονεκτικὸ σημεῖο: Εἶχε πολλοὺς καὶ φανατικοὺς Καθολικοὺς ποὺ ἐπηρέαζαν καὶ τὴ διοίκησι καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν κατοίκων. Ἡ ἀντίδρασις τῶν ὀρθοδόξων ἦταν μεγάλη καὶ πολλὲς φορὲς ὡδήγησε σὲ σφοδρὲς διαμάχες μὲ τοὺς καθολικούς, ποὺ βάσταξαν πολλὰ χρόνια.

Ἀλλ' ἕνα εὐτυχέστατο γεγονός, πούγινε στὰ 1823 στὸ νησὶ ὄχι μόνον ἐνίσχυσε τὴν θέσι τῶν ὀρθοδόξων, μὰ συγχρόνως ἀνύψωσε τὴν Τῆνο σὲ μεγάλο θρησκευτικὸ κέντρο τῆς ἀνατολικῆς Χριστιανωσύνης, ὅπως ἦταν στὴν ἀρχαιότητα ἡ Δῆλος καὶ οἱ Δελφοί — καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦταν ἡ εὕρεσις τῆς εἰκόνος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ἡ εὕρεσις τοῦ ἱεροῦ τούτου κειμηλίου συνδέεται μὲ τὴ μεγάλη ἐπανάστασι τοῦ 21 καὶ χρονικῶς ταυτίζεται μ' αὐτὴ τὴν ἔναρξι τοῦ ἀγῶνα. Θεωρητικῶς δὲ ὡς εὐοίωνο σημεῖο γιὰ τὴν καλὴ ἔκβασι τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἂν πιστέψουμε στὸν Πύρρο Θεσσαλό, ποὺ σύνταξε τὴν ἱστορία τῆς Μεγαλόχαρης, εὐθὺς μὲ τοὺς χαρμόσυνους ἤχους τῆς ἐλευθερίας θεϊκὰ σημεῖα εἰδοποίησαν γιὰ τὴν ὕπαρξι τῆς θαυματουργικῆς εἰκόνος στὴν Τῆνο. Σὲ σπανιώτατο βιβλίο τοῦ Πύρρου, ποὺ φέρει τὸν τίτλο: «Περιήγησις ἱστορικὴ καὶ Βιογραφία Διονυσίου Πύρρου τοῦ Θεσσαλοῦ, ἐν αἷς προσετέθη καὶ ἡ καταγραφὴ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς εὑρεθείσης ἁγίας εἰκόνος τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς — ἐν Ἀθήναις 1848» — ὑπάρχουν τὰ ἑξῆς σχετικὰ μὲ τὴν εὕρεσιν τῆς εἰκόνας: «Κατὰ τὸ 1821 ἔτος εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐπαναστάσεως ἡ Θεοτόκος Μαριὰμ ἐφάνη κατ' ὄναρ εἴς τινα γέροντα κηπουρὸν ὀνόματι μπάρμπαν Μιχάλην, Ἀνδρεῖον ἐτῶν 80 καὶ τοῦ λέγει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωράφιον τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρᾶ ἔξω τῆς πόλεως νὰ σκάψῃ καὶ νὰ εὕρῃ μίαν εἰκόνα αὐτῆς. Οὗτος δὲ καταπείσας χριστιανοὺς τινὰς ἔσκαψεν ὀλίγον καὶ εὗρεν μόνον μερικὰ ἀρχαῖα τοῦβλα καὶ μὴ εὑρόντες εἰκόνα ἀνεχώρησαν. Ὁ γέρων αὐτὸς ἦτο μὲν ἁπλοῦς τὸν τρόπον, πλὴν εὐλαβὴς εἰς τὰ θεῖα, μ' ὅλον τοῦτο αὐτὸς ἐκήρυττε τὸ ὅραμά του, πλὴν οὐδεὶς τὸν ἐπίστευε» (σελ. 160—161).

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1822 νέα σημεῖα φάνηκαν στὴ Μοναχὴ Πελαγία, ποὺ μόναζε στὸ μοναστῆρι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Τῆνο. Κάποια Κυριακή, στὰ χαράγματα, εἶδε στὸν ὕπνο της μιὰ γυναῖκα «περιβεβλημένην ἄρρητον δόξαν καὶ λαμπρότητα. Καλέσασα δὲν αὐτὴν ἐπρόσταξε νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἕνα τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, ἐπίτροπον τοῦ ἰδίου μοναστηρίου, Σταματέλλον Καγκάδην ὀνομαζόμενον, κελεύουσα τοῦτον νὰ ξεσκεπάσῃ τὸν οἶκον της, χωσμένον εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρᾶ πλησίον τῆς ἀγορᾶς καὶ νὰ ἐπιστατήσῃ ὁ ἴδιος διὰ νὰ ἐγερθῇ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς». Ἡ Πελαγία ἀπὸ φόβο δὲν λέει τίποτα στὶς ἄλλες καλόγρηες ἐν τῷ μοναστηρίῳ, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ μέρες βλέπει στὸν ὕπνο της τὸ ἴδιο ὅραμα· μὰ καὶ πάλι κρατάει μυστικὸ τὸ γεγονός. Τὴν τρίτην τέλος Κυριακὴ «φαίνεται εἰς αὐτὴν ἡ αὐτὴ γυνή, ἐλέγχουσα μετ' ὀργῆς τὴν ἀπείθειαν αὐτῆς καὶ φοβερίζουσα, ἂν καὶ τρίτην παρακούσῃ. Ὅλη ἔντρομος ἡ Πελαγία ἦλθε τρέχοντας εἰς τὴν Ἡγουμένην διηγουμένη μετὰ φόβου καὶ τρόμου εἰς αὐτὴν τὸ ὅραμα. Ἡ δὲ ἐπρόσταξεν αὐτὴν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἐπίτροπον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὴν ἡ Θεοτόκος καὶ νὰ διηγηθῇ πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν».

Ἡ Πελαγία πῆγε στὸν Καγκάδη κι' ἀφοῦ τοῦ διηγήθηκε τὸ ὅραμά της, πορεύτηκε μαζί του εἰς τὸν μητροπολίτη Γαβριήλ, ποὺ υἱοθέτησεν ἀμέσως τὴν ἰδέα τῆς ἐκσκαφῆς στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρᾶ. Καὶ πραγματικῶς τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1822 ἄρχισεν ἡ ἐκσκαφὴ κι' ἔφθασε σ' ἀρκετὸ βάθος. Μὰ δὲν βρέθηκεν ἡ εἰκόνα. Μονάχα τὰ ἐρείπια κάποιας παληᾶς ἐκκλησίας ἀνεκαλύφθησαν, ποὺ φαίνεται πὼς εἶχε πυρποληθῇ πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Τότε ἀποφασίστηκε νὰ χτισθῇ ἐκεῖ ναὸς στὄνομα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, γιατὶ τὸ πηγάδι τοῦ νάρθηκα τῆς παλαιᾶς ἐκκλησιᾶς εἶχεν ἄφθονο νερὸ καὶ συγχρόνως μὲ τὸ σκάψιμο ἀνέβλυσε σπουδαία πηγὴ στὰ θεμέλια. Σὲ λίγο ὁ ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τελείωσε. Ἀλλὰ στὶς 30 Ἰανουαρίου 1823 κατὰ τὴν γιορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐνῷ ἔσκαβαν μερικοὶ ἐργάτες βρῆκαν τὴν εἰκόνα. Νὰ πῶς περιγράφει τὸ γεγονὸς ὁ Πύρρος Θεσσαλός: «Ἐνῷ ἦτον ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐργαζόμενοι πολλοὶ ἐργάται ἐδιόρθωναν τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, σκάπτοντες δὲ βαθύτερον εὗρον τὴν ζητουμένην εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, μακρὰν μίαν ὀργυιὰν πρὸς δυσμὰς τοῦ φρέατος, σκάπτοντες ὅμως οἱ ἐργάται ἐκτύπησαν μὲ τὴν σκαπάνην τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἔσχισαν εἰς τὸ μέσον, πλὴν ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ δὲν ἐβλάφθησαν. Μόλον τοῦτο ἡ εἰκὼν ὄπισθεν ἦτον κατακεκαυμένη ὑπὸ τοῦ πυρὸς καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ τῆς γῆς. Τὸ μῆκος τῆς ἁγίας εἰκόνος εἶναι σχεδὸν δύο πιθαμαὶ καὶ πλάτος μία καὶ ἥμισυ. Ὅταν εὑρέθη ἡ ἁγία αὕτη εἰκὼν ἦτον περὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ οἱ κάτοικοι ἀκούσαντες τότε ἔτρεξαν ἅπαντες εἰς προσκύνησιν αὐτῆς» (σελ. 163—164).

Ἀμέσως ἀποφασίστηκε νὰ χτιστῇ νέα μεγαλύτερη ἐκκλησία στὄνομα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, στὴν ὁποίαν θὰ ἀφιέρωναν τὴν εἰκόνα. Καὶ πραγματικῶς κάλεσαν τὸν διάσημο πρακτικὸ ἀρχιτέκτονα τῆς ἐποχῆς τὸ Στρατὴ Σμυρναῖο καὶ τοῦ ἀνέθεσαν νὰ κάνῃ τὸ σχέδιο. Ὁ Στρατὴς ἐργάστηκε μ' ἔμπνευσι καὶ ἐνθουσιασμὸ καὶ σὲ λίγες μέρες περάτωσε τὸ σχέδιο. Τὸ χτίσιμον ἄρχισεν ἀμέσως. Πολλοὶ κάτοικοι προσέφεραν χρήματα, ἄλλοι δούλευαν χωρὶς νὰ παίρνουν μεροκάματα κι' ἄλλοι ἔδιναν διάφορα ἀντικείμενα. Ὅταν ὅμως μαθεύτηκαν οἱ θαυματουργικὲς δυνάμεις τῆς εἰκόνας τότε πολλοὶ ἀπὸ τὸν ἔξω ἑλληνισμὸ κι' ἰδίως τῶν νησιῶν ἔκαναν μεγάλες δωρεὲς κι' ἔτσι ἡ οἰκοδομὴ τελείωσε σ' ἐλάχιστο σχετικῶς διάστημα, μέσα σ'

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Ὁ ἐκπαιδευτικὸς ὀφείλει:

1) Νὰ προπαρασκευάζῃ ἐπιμελῶς τὰς διδασκαλίας καὶ πρακτικὰς ἐφαρμογὰς ἢ ἀσκήσεις.

2) Νὰ ὀργανώνῃ τὰς συγκεντρώσεις κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ ἐργασία νὰ εἶναι ποικίλη καὶ ἐπαγωγὸς καὶ νὰ μὴ καθίσταται μονότονος καὶ ἀνιαρά.

3) Νὰ ἐκπαιδεύῃ προοδευτικῶς, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ νὰ ἐξαντληθῇ τελείως ἓν θέμα, διὰ ν' ἀρχίσῃ ἕτερον.

4) Νὰ ἀποφεύγῃ τὴν καταπόνησιν τῶν ἐκπαιδευομένων, φροντίζων νὰ καθιστᾷ τὴν ἐκπαίδευσιν εὐχάριστον καὶ ἑλκυστικήν.

5) Προκειμένου περὶ τῶν πρακτικῶν ἰδίᾳ ἀσκήσεων νὰ ἐπιζητῇ τάξιν, ἀκρίβειαν καὶ ταχύτητα.

6) Ὁμοίως κατὰ τὰς ἀσκήσεις ταύτας νὰ ἀποφεύγῃ τὰς μακρὰς ἐξηγήσεις καὶ θεωρητικὰς ἀναπτύξεις, προτιμῶν πάντοτε τὴν ἔμπρακτον καὶ ὑποδειγματικὴν ἄσκησιν.

7) Νὰ μὴ λησμονῇ ποτὲ ὅτι ἡ στάσις του, ἡ ἐνεργητικότης του καὶ τὸ ἦθος ἀσκοῦν μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευομένων.

8) Νὰ προσπαθῇ νὰ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐκπαιδευομένων καὶ νὰ προκαλῇ τὴν εὐγενῆ μεταξὺ αὐτῶν ἅμιλλαν.

ἕνα μόλις χρόνο, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἐντοιχισμένη στὴν εἴσοδο ἐπιγραφή, πρᾶγμα ἀξιοθαύμαστο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἡ ἐκκλησία χτισμένη ὅλη σχεδὸν ἀπὸ μάρμαρα τῆς Δήλου καὶ τῆς Πάρου εἶναι τὸ πρῶτον ΑΞΙΟΛΟΓΟ ΜΝΗΜΕΙΟ τοῦ ἀπελευθερωμένου ἔθνους καὶ κατασκευάστηκε κατὰ τὴν διάρκεια τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ἐπαναστάσεως, μέσα στὴν ἀγωνία, στὶς στερήσεις καὶ τὶς τραγικότητες τοῦ ἀγῶνα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐστηρότερους μὰ καὶ τοὺς καλλίτερους ἀρχιτέκτονες τῆς πατρίδος μας, ὁ πολὺς Καυταντζόγλου, θεωροῦσε τὸ ναὸ τῆς Εὐαγγελιστρίας σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα ἔργα ποὔγιναν στὴν Ἑλλάδα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι, ἀνώτερο κι' ἀπὸ τὴ Μητρόπολι τῶν Ἀθηνῶν κι' ἀπὸ τὸν ναὸ τῶν καθολικῶν κι' ἀπὸ τὴ Χρυσοσπηλιώτισσα, «ὡς ἐκφράζων τὴν ἐποχὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὡς ὢν τὸ μόνον καὶ κύριον μνημεῖον, τὸ ἀνεγερθὲν ὑπὸ τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων». Ὁ ναὸς συνδυάζει τὸ μεταγενέστερο βυζαντινὸ ρυθμό, τροποποιημένο καὶ προσαρμοσμένο στὴν παράδοσι τῆς τουρκοκρατίας μὲ πολλὴ δόσι προσωπικότητας καὶ ἐλευθερίας. Ἰδίως τὸ καμπαναριὸ τοῦ ναοῦ, ὅπως πρωτοχτίστηκε, περνοῦσε σὰν τὸ ἰδιορρυθμότερο καὶ ὡραιότερο ὅλων τῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν. Δυστυχῶς τροποποιήθηκε στὰ νεώτερα χρόνια κι' ἔτσι ἔχασε πολὺ ἀπὸ τὴν πρωτοτυπία του κι' ἐλαστικότητα. Ἀξίζει νὰ γραφτῇ μιὰ ἰδιαίτερη μελέτη γιὰ τὸ ἀρχιτεκτονικὸ αὐτὸ μνημεῖο ποὺ δὲν προσέχτηκε ὅσο ἔπρεπε ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, μάλιστα σήμερα, ὁπότε τόση δόθηκε προσοχὴ στὴ λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ παράδοσι.

Ὁ θρῦλος τῆς εὑρέσεως τῆς εἰκόνας, τὰ θαύματα κι' ὁ συνεχῶς αὐξανόμενος θρησκευτικὸς φανατισμὸς ἀνύψωσαν σὲ λίγο τὴν Παναγία τῆς Τήνου σὲ μεγάλη περιωπὴ ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς. Καραβάνια ὁλόκληρα κατέπλεαν στὸ νησὶ στὶς 25 Μαρτίου ἢ τὸ δεκαπενταύγουστο γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα κι' ἐπισκεφθοῦν τὸν πολυθρύλητο ναό.. Τοῦρκοι ὅλων τῶν αἱρέσεων, Ἀρμένιοι καὶ Ρῶσοι καὶ πρὸ πάντων Ἕλληνες, ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ πήγαιναν στὴν Τῆνο κατὰ χιλιάδας καὶ κάθε χρόνο ὁ ἀριθμός τους αὐξάνανταν. Κατ' αὐτὴ τὴ διάρκεια τῆς τραγικώτερης ἐποχῆς τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ παρ' ὅλη τὴν πειρατεία, ποὺ βασίλευε στὸ Αἰγαῖο, τίποτε δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ μεγαλόπρεπο γιορτασμό, ἰδίως στὶς 25 Μαρτίου, καὶ τὴν ἀπίστευτη συρροὴ προσκυνητῶν. Εἶναι παρήγορο πῶς ἕνα μέρος ἀπὸ τὶς μεγάλες εἰσπράξεις τοῦ ναοῦ διετέθη τότε γιὰ ἐθνικὲς ἀνάγκες ἢ γιὰ τὴ μισθοδοσία στρατιωτῶν ἢ γιὰ τὴν περίθαλψι προσφύγων, ποὔχαν καταφύγει στὴν Τῆνο κατὰ τὰ χρόνια 1825—1827. Ἀλλὰ κι' ὕστερα, ὅταν τὰ πράγματα ἡσύχασαν μεγάλα ποσὰ ἐξοδεύθησαν γιὰ σκοποὺς κοινωνικοὺς κι' ἐκπαιδευτικούς. Ὁ καλλωπισμὸς τῆς πόλεως τῆς Τήνου πολλὰ χρωστάει στὴν Εὐαγγελίστρια καθὼς κι' ἡ πνευματικὴ κίνησι τοῦ νησιοῦ. Τὸ Σχολαρχεῖον παλαιότερα, καθὼς καὶ τὰ ἑξ δημοτικὰ σχολεῖα της ἦταν ἱδρύματα τοῦ ναοῦ κι' οἱ δάσκαλοι πληρώνονταν ἀπὸ τὸ ταμεῖον τῆς ἐκκλησιᾶς. Οἱ καλύτεροι ζωγράφοι καὶ γλύπτες τῶν τελευταίων χρόνων σπούδασαν μὲ χρήματα τοῦ ναοῦ. Ὁ Γύζης, ὁ Λύτρας, ὁ Σῶχος, ὁ Χαλεπᾶς κι' ἄλλοι. Δὲν ὑπάρχει σημεῖο κοινωνικῆς ἢ πνευματικῆς δράσεως στὴν Τῆνο στὸ ὁποῖο νὰ μὴν συνέτρεξε ἡ Εὐαγγελίστρια.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἐξάρωμε δὲν εἶναι μόνον ἡ θρησκευτικὴ πλευρὰ τοῦ πράγματος. Δὲν εἶναι ἡ κοινωνικὴ καὶ πνευματικὴ δρᾶσις τοῦ ναοῦ. Εἶναι κι' ἡ ΕΘΝΙΚΗ σημασία του. Ἡ εὕρεσις τῆς εἰκόνας, καθὼς καὶ τὸ χτίσιμο τῆς ἐκκλησιᾶς, «συμπίπτει» μὲ τὸ σημαντικώτερο γεγονὸς τῆς Ἐθνότητας στὰ νεώτερα χρόνια, μ' αὐτὴ τὴν ἔκρηξι τῆς Ἐπαναστάσεως. Στὴ σκέψι ὅλων τῶν ἀγωνιστῶν ἡ εὕρεσι τῆς θαυματουργικῆς εἰκόνας ἦταν σημεῖο τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀγῶνα κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦταν βαθειὰ ριζωμένη στὴ συνείδησι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἔτσι ἡ ἱστορία τῆς Εὐαγγελίστριας εἶναι συνυφασμένη μ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα τῆς κηρύξεως τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἦταν μήνυμα λυτρώσεως ἡ εὕρεσι τῆς εἰκόνας κι' ἔτσι ἐξηγήθηκε. Γι' αὐτὸ κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀποκαταστάσεως οἱ ἀγωνιστὲς θεωροῦσαν ὕψιστο καθῆκον νὰ πᾶν καὶ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα. Ὁ βασιλεὺς Ὄθων μόλις ἦρθε ἐπεσκέφθηκε καὶ τὴν Τῆνο στὰ 1834. Ἐπίσης ὁ Μιαούλης πολλὲς φορές, ὁ Κανάρης, ὁ Κολοκοτρώνης τὰ 1836, ὁ Νικηταρᾶς τὰ 1848, οἱ Ζαΐμηδες καὶ γενικῶς ὅλοι ὅσοι πῆραν μέρος στὴν Ἐπανάστασι, πήγαιναν συχνὰ στὴν Τῆνο ὡς προσκυνητές. Ἦταν δεῖγμα ὄχι μόνο θρησκευτικῆς εὐλάβειας, μὰ κι' ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴ Μεγαλόχαρη. Καὶ τοῦτο δείχνεται καλλίτερα στὰ λόγια, ποὖπε μεγάλος ἀγωνιστής, ὅταν πῆγε στὴν Τῆνο καὶ προσκύνησε.

— Σὰν σήμερα ἀναστήθηκε ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ τὴ σκλαβιά. Ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εὐλόγησε ὁ Γερμανὸς τὴ σημαία κι' ὡρκιστήκανε ὅλοι νὰ λευτερωθοῦν ἢ νὰ σκοτωθοῦν ἢ καλλίτερα ὡρκιστήκαμε· γιατὶ ἤμουν κι' ἐγὼ τότες ἐκεῖ. Ἐμεῖς ὅπως μπορέσαμε κάναμε τὴν ἀρχή, ἂς δοκιμάσουν κι' ἄλλοι γιὰ νὰ λευτερωθοῦν μιὰ μέρα κι' ἄλλοι δικοί μας τόποι. Ἡ Μεγαλόχαρη ἔδειξε τὰ σημεῖα της σὰν καὶ σήμερα. Καὶ δὲν εἶναι τυχαῖο.

Τὰ λόγια αὐτὰ δείχνουν τὴ μεγάλη ἐθνικὴ σημασία, ποὖχε γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ εὕρεσι τῆς εἰκόνας τῆς Εὐαγγελίστριας καὶ ἰδίως κατὰ τὴν Ἐπανάστασι. Δυστυχῶς στοὺς καιρούς μας λησμονήθηκε ἡ συσχέτισι τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα μὲ τὴ γιορτὴ τῆς Μεγαλόχαρης, ποὺ θεωρεῖται πιὰ σὰν καθαρῶς θρησκευτικὴ τελετή. Κι' ὅμως τὰ παλαιότερα χρόνια ἡ γιορτὴ εἶχε διπλὴ σημασία κι' οἱ συχνὲς ἐπισκέψεις τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21 δήλωναν τόσο τὴ θρησκευτική τους εὐλάβεια, ὅσο καὶ τὴν Ἐθνική τους εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Παναγία τῆς Τήνου. Καὶ τὰ πλοῖα, ποὺ κατέπλεαν ἐκεῖ κι' ὁ στρατὸς ποὔπαιρνε μέρος στὴ λιτανεία αὐτὴ τὴν ἔννοια εἶχε: Τὴ συσχέτισι τῆς εὑρέσεως τῆς εἰκόνας μὲ τὴν Ἐπανάστασι καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἔθνους πρὸς τὴν Θεομήτορα. Βέβαια καὶ σήμερα γίνεται τελετή. Μὰ ἡ συνειδητὴ συνέχεια τῆς παραδόσεως ἔχει κοπῆ κι' ἡ συμμετοχὴ τοῦ Κράτους νομίζεται σὰν ἀποτέλεσμα τῆς θρησκευτικῆς ὑποχρεώσεως, ἐνῷ ἔπρεπε νἆναι καὶ τῆς Ἐθνικῆς μαζὺ ἀναγνωρίσεως πρὸς τὴν εὕρεσι τῆς εἰκόνας, ποὺ τόσο τόνωσε τὸ φρόνημα τῆς ἀγωνιζομένης τότε Ἑλλάδας. Δὲν πρέπει τέλος νὰ ξεχνᾶμε πὼς τὸ ὑπέροχο αὐτὸ κέντρο τῆς ὀρθοδοξίας ἰσχυροποίησε καὶ τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα τῶν κατοίκων καὶ νέκρωσε σχεδὸν τὴν προπαγάνδα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας σ' ὁλόκληρο τὸ Αἰγαῖο.

Ὁ ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐν Τήνῳ. (Ἀπὸ παλαιὰν χαλκογραφίαν).

Στὸ περιθώριον

ΕΙΣ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Εἰς ὅλας τὰς Περιφερειακάς μας διοικήσεις ἐφέτος ἐλειτούργησαν θερινὰ στρατόπεδα, εἰς τὰ ὁποῖα χιλιάδες συναγωνιστῶν ζοῦν μέσα στὴ χαρὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Ἡ ζωὴ τῶν νέων εἰς τὰ στρατόπεδα τῆς Ε.Ο.Ν. κατανέμεται μεταξὺ ψυχαγωγίας, ἀσκήσεων καὶ διδασκαλίας βάσει προγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ πεῖρα, ἡ παιδαγωγικὴ φροντὶς καὶ ἡ ἰδιαιτέρα στοργὴ τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τῆς πατρικῆς της ἐποπτείας κατήρτισαν.

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία, ἡ ὁποία μὲ συγκίνησιν παρακολουθεῖ τὴν ὁσημέραι ἀγαθοποιὸν ἐπίδρασιν τῆς Ὀργανώσεως ἐπὶ τῶν τέκνων της, αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὴν Ε.Ο.Ν. διὰ τὸν θεσμὸν τῶν στρατοπέδων, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ παιδιά της τορνεύουν ἕνα γερὸ σῶμα καὶ μίαν ὑγιᾶ Ἑλληνικὴν ψυχήν.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΕΞΟΧΑΙ

Παραλλήλως πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας καὶ τὸ Πατριωτικὸν Ἵδρυμα περιθάλψεως τοῦ παιδιοῦ, καὶ ἄλλη ὀργάνωσις ἐπιδιώξεων κοινωνικῆς ὠφελείας, ἡ «Στοργή», ἵδρυσε γιὰ τὸ παιδὶ τοῦ Λαοῦ παιδικὰς ἐξοχὰς εἰς τὴν Ἄνω Βούλαν.

Ἡ «Στοργὴ» ἐζήτησεν ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην, ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται τὴν σκοπιμότητα τῆς προσπαθείας της, μιᾶς προσπαθείας ποὺ ἀποβλέπει νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν δημιουργίαν ὑγιοῦς ἑλληνικῆς γενεᾶς.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ ἔκκλησις τῆς «Στοργῆς» θὰ τύχῃ τῆς καλυτέρας ἀπαντήσεως ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, προθύμου πάντοτε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν εὐημερίαν καὶ ἀνύψωσιν τῶν οἰκονομικῶς ἀδυνάτων μελῶν της.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ἡ Θεομήτωρ. Ἀντίγραφον καλῆς Βυζαντινῆς Τέχνης. Ἐξ εἰκόνος εὑρισκομένης εἰς Ζάκυνθον.

Ἡ δευτέρα: Μία ὡραία ἄποψις τοῦ λιμένος τῆς Ὕδρας.

Η ΕΓΓΥΗΣΙΣ

Πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ βαθεῖς καὶ γεμᾶτοι ἀπὸ ὑψηλὸν νόημα λόγοι, τοὺς ὁποίους ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, παραδίδων τὰ ξίφη των, ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς ἐξελθόντας ἐκ τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων νέους ἀξιωματικούς, θὰ εὕρουν ὅλην τὴν ὀφειλομένην ἀπήχησιν πολὺ πέραν τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν ἡγετῶν τῶν πολεμικῶν τῆς Χώρας δυνάμεων, εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι καὶ περισσότερον τῶν ἄλλων ἔχουν ἀνάγκην ν' ἀκούουν καὶ νὰ διδάσκωνται. Ἡ πεῖρα τοῦ φοβεροῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος συνεχίζεται ἀπὸ ἑνὸς ἔτους, ἐπεκτεινόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀπέδειξε ποίαν ἰδιαιτέραν ἀξίαν διὰ τὴν ἄμυναν ἑνὸς ἔθνους ἔχει «ὁ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς εἰρήνης καταρτισμὸς ἀξιομάχων πολεμικῶν δυνάμεων» καὶ ἡ Ἑλλὰς δύναται νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν εὐτυχῆ, διότι χάρις εἰς τὴν πρόβλεψιν τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κυβερνήτου δὲν ἀφῆκε τὸ μέγα τοῦτο ἔργον νὰ περιμένῃ, ἀλλ' ἐπελήφθη αὐτοῦ δραστηρίως καὶ διέθεσεν ἀφειδῶς χάριν αὐτοῦ, ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ προσφέρῃ ἡ Χώρα ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς σωτηρίου μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936. Διὰ τὴν πρόβλεψιν αὐτὴν καὶ διὰ τὴν πρόνοιαν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς μὲ σταθερότητα ἀντεμετώπισε καὶ ἀντιμετωπίζει τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα, ἡ ὀφειλὴ τοῦ Ἔθνους πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς μεταβολῆς εἶναι ἀνυπολόγιστος. Ἔτι βαρυσήμαντον εἶναι τὸ σημεῖον τῆς προσφωνήσεως τῆς Α. Μεγαλειότητος, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν σημασίαν τοῦ «ἄριστα κατηρτισμένου, ὠργανωμένου, φρονηματισμένου καὶ ἀπολύτως πειθαρχοῦντος ἐμψύχου ὑλικοῦ». «Τὰ τελειότερα ὅπλα, εἶπεν ὁ Βασιλεύς, καὶ τὰ τελειότερα μηχανήματα ἀξίζουν τόσον, ὅσον ἀξίζει τὸ χρησιμοποιοῦν αὐτὰ ἔμψυχον ὑλικόν». Καὶ προχωρῶν ἐξέφρασε τὴν χαράν του διότι τὸν ὁσημέραι προοδεύοντα ἄρτιον ὑλικὸν ἐφοδιασμὸν τοῦ στρατοῦ μας συνοδεύει ἡ ἀνύψωσις καὶ τελειοποίησις τοῦ ἐμψύχου αὐτοῦ ὑλικοῦ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος καὶ ἀπὸ ἀπόψεως φρονηματισμοῦ καὶ πειθαρχίας. Οἱ ἡγέται τῶν πολεμικῶν δυνάμεων, οἱ ἀρχηγοί, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὰ στελέχη ἠμποροῦν νὰ εἶναι ὑπερήφανοι διὰ τὴν Βασιλικὴν ἀναγνώρισιν καὶ διὰ τὸν ἔπαινον, ὁ ὁποῖος περιέχεται εἰς τοὺς λόγους αὐτούς. Ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, ὁ Λαὸς καὶ ἰδίως οἱ νέοι, τῶν ὁποίων πρέπει νὰ διατηρῆται ἀενάως ἄγρυπνον καὶ ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὰς τύχας τῆς Πατρίδος καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ κληθῶμεν, ἡνωμένοι ὡς εἷς ἄνθρωπος,— ἂν ἡ μοῖρα τὸ θελήσῃ — νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν Πατρίδα αὐτὴν ἐναντίον πάσης ἐπιβουλῆς, ἔχομεν ν' ἀντλήσωμεν ἀπὸ τοὺς Βασιλικοὺς λόγους τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ ἐργασία διὰ τὴν ἀμυντικὴν προπαρασκευὴν τῆς Χώρας καὶ αἱ θυσίαι ποὺ ἐζητήθησαν ἀπὸ τὴν Χώραν καὶ κατεβλήθησαν δι' αὐτὴν μὲ τελείαν κατανόησιν, ἀπέδωσαν καὶ ἀποδίδουν καὶ ἡ ἀπόδοσίς των ἐπιτρέπει εἰς τὸ Κράτος ὄχι μόνον νὰ τηρῇ ἀφόβως καὶ χωρὶς παρέκκλισιν, μέσα εἰς τὸν ἰσχυρὸν κλυδωνισμὸν τῶν πολεμικῶν γεγονότων, τὴν γραμμὴν τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἀνεπιλήπτου οὐδετερότητος, τὴν τόσον προφρόνως καὶ εἰλικρινῶς ἀναγνωρισθεῖσαν καὶ ὁμολογηθεῖσαν, προσφάτως ἀκόμη, ὑπὸ τοῦ τύπου ὅλων τῶν ἐμπολέμων δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐλπίζῃ βασίμως ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν τηρῇ μὲ τὴν ἰδίαν σταθερότητα μέχρι τέλους, ἀπομακρύνον ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τὰ δεινὰ καὶ τὰς καταστροφὰς τοῦ πολέμου.

Ζῶμεν εἰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας τὸ βάρος τῆς δυνάμεως, τὸ ὁποῖον διαθέτει ἕνας λαός, προσδιορίζει, αὐτὸ μόνον, τὸ μέτρον τοῦ διεθνοῦς σεβασμοῦ τῶν ἄλλων πρὸς τὰ δίκαιά του. Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ἀπόψεως δικαίου εἶναι βεβαίως ἀπρόσβλητος. Ἀλλ' ὅ,τι ἀποτελεῖ πολύτιμον ἐγγύησιν διὰ τὸ ἀπρόσβλητον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Χώρας μας, εἰς τὴν τεταραγμένην αὐτὴν στιγμήν, εἶναι ἡ δύναμίς της. Ἡ ὑλικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ δύναμις, τὴν ὁποίαν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βασιλέως, μὲ ἀφάνταστον προσπάθειαν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τώρα συγκροτεῖ ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης, ὄχι μόνον ὀργανώνων καὶ ἐφοδιάζων τὰς πολεμικάς μας δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ φρονηματίζων τὸν λαὸν καὶ πρὸ παντὸς προπαρασκευάζων τὴν ἑλληνικὴν νεότητα εἰς τὸ νὰ εἶναι σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ἕτοιμος ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅλους τοὺς κινδύνους, προκειμένου νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ἱερὰν κληρονομίαν τῶν πατέρων της.

Στὸ περιθώριον

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καθημερινῶς χαράσσει καὶ νέους δρόμους δράσεως ποικίλου περιεχομένου, ἐθνικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πνευματικοῦ.

Μετὰ τοὺς τόσους ἄλλους διαγωνισμοὺς ποὺ προεκήρυξε, ποιητικούς, συγγραφῆς διηγημάτων καθαρῶς ἑλληνικοῦ περιεχομένου, μουσικοὺς καὶ λαογραφικούς, προκηρύσσει νέον, ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας διαγωνισμόν, διὰ τὴν συγγραφὴν ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς.

Τὸ ἔργον, μνημειῶδες καὶ ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας, ὡς προοριζόμενον νὰ μελετηθῇ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνόπαιδας, δικαίως ἐκρίθη ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ εἰς γλῶσσαν ἁπλῆν καὶ εὔληπτον.

Ἐξ ἄλλου τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς προΐσταται τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς, μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι ἡ κρίσις της καὶ εὐθεῖα θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀρτιωτέρα. Ἀπομένει νὰ εἶναι ἀρτία καὶ εὐσυνείδητος ἡ ἐργασία ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν συγγραφὴν τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ τελευταῖον τὸ ἐλπίζομεν καὶ τὸ εὐχόμεθα.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑ

Τὸ εἰς τὰ λατομεῖα τοῦ Λυκαβηττοῦ φυσικὸν θέατρον, τὸ ὁποῖον ἡ Ε.Ο.Ν. πρώτη καθιέρωσε δι' ὑπαιθρίους παραστάσεις καὶ τὸ ὁποῖον ὁμολογοῦμεν ὅτι μὲ μικρὰς διασκευὰς ἀκόμη δύναται νὰ καταστῇ, λόγῳ τῆς θέσεως καὶ τῆς θαυμασίας ἀκουστικῆς του, ἕνα τῶν καλυτέρων ὑπαιθρίων θεάτρων διὰ παραστάσεις ἀρχαίων δραμάτων φέρει τὸ ξενόγλωσσον ὄνομα «Νταμάρια»... Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι σύντομος θὰ εἶναι ἡ πρωτοβουλία τῆς Κεντρικῆς μας Διοικήσεως διὰ τὴν μετονομασίαν του, ἐκλεγομένης μιᾶς καταλλήλου, καὶ διὰ τὸν σκοπὸν καὶ διὰ τὴν ὡραίαν τοποθεσίαν ἑλληνικῆς τοπωνυμίας.

Κουβεντούλα στους Νέους

Η ΓΙΟΡΤΗ ΣΑΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Ἂν ἡ 4η Αὐγούστου ἔσβησε ἕνα κακὸ παρελθὸν καὶ ἐδημιούργησε ἕνα ὑγιὲς καὶ δημιουργικὸ παρόν, ἔδωσε συγχρόνως στὸ Ἔθνος κάτι μεγαλύτερο καὶ βαθύτερο: τὴ σταθερὴ βεβαιότητα γιὰ ἕνα καλύτερο καὶ ὡραιότερο μέλλον. Ἡ βεβαιότητα αὐτὴ στηρίζεται πρὸ πάντων στὴν ἀναζωογόνησι, τὴν τόνωσι καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν στὴν ἐθνικὴ ψυχή. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐξυγιαντικὴ καὶ ζωογόνο πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἔθνους ἀπέκτησε συνείδησι τοῦ ἑαυτοῦ της, τῆς δυνάμεώς της καὶ τοῦ προορισμοῦ της, ἐξερρίζωσε κι' ἐπέταξε μακριά της τὰ φοβερὰ παράσιτα παληῶν κακῶν ἕξεων ποὺ τὴν ἀπομυζοῦσαν καὶ τὴν παρέλυαν καὶ ἀφῆκε νὰ πέσουν, νὰ ριζωθοῦν καὶ νὰ γονιμοποιηθοῦν μέσα της οἱ πιὸ ὑγιεῖς καὶ γεροὶ σπόροι ποὺ λέγονται Ἐθνικὸ φρόνημα, πίστι στὰ ἐθνικὰ ἰδανικά, πεποίθησι στὶς ἐθνικὲς δυνάμεις, ἀφοσίωσι κι' αὐτοθυσία γιὰ τὴν ἀναδημιουργία τοῦ ἐθνικοῦ πολιτισμοῦ.

Αὐτὲς εἶναι αἱ βάσεις, ποὺ πάνω τους θεμελιώνει τὸ νέο ἐθνικὸ οἰκοδόμημα ἡ 4η Αὐγούστου. Μὰ οἱ ἀκρογωνιαῖοι λίθοι του, ποὺ θὰ ὑψωθοῦν, ποὺ ὑψώνονται ἤδη σὲ γερὲς κι' ἀκλόνητες, κολῶνες, γιὰ νὰ στηρίξουν καὶ νὰ στερεώσουν τὸ οἰκοδόμημα,εἶσθε σεῖς, ἀγαπητοί μου Φίλοι, σεῖς οἱ Νέοι καὶ οἱ Νέες τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἀποτελεῖτε τὴν Ἐθνική μας Ὀργάνωσι.

Αὐτὴ τὴν ὑψηλὴ καὶ παρήγορη συναίσθησι μᾶς τὴ χαρίσατε καὶ πάλι αὐτὲς τὶς ὡραῖες γιορτάσιμες μέρες. Τὴ στιγμὴ ποὺ γράφονται οἱ γραμμὲς αὐτὲς ἔχουν τελειώσει οἱ διάφορες γιορτὲς ποὺ ἀπετέλεσαν τὸν ὅλο πανηγυρισμὸ τῆς μεγάλης μέρας. Μὰ καὶ πρὶν ἀκόμα σᾶς δοῦμε νὰ σχηματίζετε μὲ τὴν ἐμφάνισί σας καὶ τὴ συμμετοχή σας τὸ ὡραιότερό τους πλαίσιο, τὸ πολυτιμότερό τους κόσμημα, σᾶς εἴχαμε κιόλας ἰδεῖ νὰ σκορπίζετε παντοῦ τὴ λάμψι καὶ τὴ χαρὰ τῆς παρουσίας σας, ὅπως ὁ ἥλιος, ποὺ καὶ πρὶν ἀκόμα προβάλῃ στὸν ὁρίζοντα, φωτίζει καὶ χρυσώνει τὸν οὐρανό.

Οἱ χρυσὲς ἀκτῖνες σας μᾶς ἦρθαν ἀπὸ παντοῦ: ἀπὸ τὰ σπίτια σας μὲ τὶς χαρούμενες προετοιμασίες σας· ἀπὸ τοὺς σχηματισμούς σας μὲ τὴν ὁλοζώντανη προεορταστικὴ ἐργασία σας· ἀπὸ τὶς διάφορες συγκεντρώσεις σας μὲ τὴ βοὴ τοῦ ἑορταστικοῦ ἐνθουσιασμοῦ σας. Ἔτσι σᾶς εἴδαμε νὰ γιορτάζετε καὶ πρὶν ἀκόμα ἀρχίσῃ ὁ ἑορτασμός, ὅπως ἀκριβῶς στὰ σπίτια τὶς παραμονὲς τοῦ Πάσχα, ποὺ οἱ οἰκογένειες, μὲ τὶς χαρούμενες προετοιμασίες τους καὶ τὴν ὅλη εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα, ζοῦν κι' αἰσθάνονται τὴ μεγάλη Χριστιανικὴ γιορτὴ ἀπὸ πολλὲς μέρες πρίν.

Εἶχα παρακολουθήσει μὲ βαθειὰ συγκίνησι κάποιον ἀπὸ σᾶς, ποὺ τὶς μέρες τοῦ γιορτασμοῦ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, δὲν ζοῦσε γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸν εἶδα νὰ ράβῃ μονάχος του μὲ ἀδέξιες βελονιὲς καὶ νὰ σιδερώνῃ ὁ ἴδιος — ἀγόρι αὐτὸ — τὴ στολή του· τὸν εἶδα νὰ ξαναβάφῃ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη, τὸν κοντὸ τῆς σημαίας τοῦ σπιτιοῦ του. Καὶ βλέποντάς τα αὐτὰ τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα ἐκ πρώτης ὄψεως πράγματα, ἔβλεπα τὴν πίστι τὴν ἁγνὴ καὶ ὑγιᾶ ψυχή του, ποὺ εἶναι ἡ ἁγνὴ καὶ ὑγιὴς ψυχὴ ὅλων σας.

Κι' ἔνοιωσα βαθειὰ αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχή: ὅτι, ἂν ἡ 4η Αὐγούστου εἶναι ἡ ἀπολύτρωσι τοῦ Ἔθνους ἀπὸ ἕνα κακὸ παρελθὸν καὶ ἡ ἀναδημιουργία ἑνὸς αἰσίου παρόντος, εἶναι πρὸ πάντων ἡ ἐξασφάλισι ἑνὸς εὐτυχισμένου μέλλοντος. Καὶ τὸ μέλλον αὐτὸ εἶσθε σεῖς, ἀγαπητοί μου Φίλοι, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅλους δική σας, κι' ὁ ἑορτασμός της — γιορτὴ δική σας — τὸ Πάσχα τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος, τὸ Πάσχα ποὺ εὐαγγελίζεται τὴν πλήρη ἐθνική, πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνάστασι τῆς Πατρίδος μας.

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη

Μελῆς Νικολαΐδης

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΑΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ὁ Ἀρχηγὸς καὶ οἱ ὑφυπουργοὶ Στρατιωτικῶν, Ἀεροπορίας καὶ Δημοσίας Ἀσφαλείας κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν νέων Ἀνθυπολοχαγῶν.

Ἀπὸ τὰς ἐπιδείξεις παθητικῆς ἀεραμύνης εἰς τὸν Παναθηναϊκόν.

Ἕνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὰ «Νταμάρια» τοῦ Λυκαβηττοῦ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΧΟΗΦΟΡΟΙ

7. (Συνέχεια)

Ὁ Ὀρέστης παρουσιάζεται μὰ ὄχι ὅπως τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἔδειξε στὶς γυναῖκες τοῦ χοροῦ τὸ πτῶμα τοῦ Αἰγίσθου. Μ' ὅλο ποὺ προσπαθεῖ νὰ φανῇ ἀτάραχος σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔκαμε τίποτα ἄλλο παρὰ ἕνα χρέος προσταγμένο μάλιστα ἀπὸ τὸ Θεό, γυρίζει ὁλοῦθε τὰ μάτια ἀνήσυχος καὶ τὰ χέρια του τρέμουν.

Μάταια προσπαθεῖ μὲ τὰ λόγια του νὰ κρύψη τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς του. Περισσότερο, θαρρεῖς, μιλεῖ γιὰ ν' ἀνακουφίση τὸν ἑαυτό του ἀραδιάζοντας ὅλα τὰ κακουργήματα τῶν δύο νεκρῶν ποὺ κοίτονται βουτηγμένοι στὸ αἷμα τους ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

Τοῦ τόπου μας κοιτάξετε τοὺς δυὸ τυράννους
φονιάδες τοῦ κυροῦ μου, σπιτορημαχτῆδες.

Σηκώνει ἀκόμα καὶ δείχνει τὸ φοβερὸ δίχτυ ὅπου ἡ Κλυταιμήστρα ἔρριξε πάνω στὸν Ἀγαμέμνονα ἐκεῖ καθὼς στεκόταν ἀνύποπτος μέσα στὸ λουτρὸ γιὰ νὰ τοῦ ἀτονίσῃ κάθε κίνηση καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Κοιτάχτε ἀκόμα ὅσοι τὰ ξέρετε τὰ πάθη μας
τὸ φριχτὸ τοῦτο σύνεργο ποὺ τὸν ἐδέσαν
μαζὶ πλεμάτι γιὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του.
Ξαπλῶστέ το, σταθῆτε ὁλόγυρά του, δεῖχτε
τ' ἀνθρωποδόκανο νὰ δῇ ὁ πατέρας Ἥλιος
ποὺ συντηρᾷ καὶ βλέπει ὁλόκληρο τὸν κόσμο
καὶ τὸ καταραμένο αὐτὸ τῆς μάνας μου ἔργο.
Κι' ἂς εἶναι μάρτυρας στὴ δίκη μου μιὰ μέρα
τὴν ποὺ μὲ γέννησε πὼς δίκια ἔχω σκοτώσει.
. . . .
Σκεφθῆτε τί σοφίστη γιὰ τὸν ἄντρα της
ποὺ στὴν κοιλιά της βάστηξε παιδιὰ δικά του.
Πῶς σοῦ φαντάζει ἀλήθεια, ὀχιὰ γιὰ σμέρνα;
ποὺ νὰ σ' ἀγγίξῃ μόνο φτάνει νὰ σαπίσῃς
κι' ὄχι νὰ σὲ δαγκώσῃ . . . . . .

Ὡς τόσο ἀντὶ νὰ ἡσυχάσῃ ὁ Ὀρέστης κάπως, περισσότερο ταράσσεται. Σὰ νὰ βλέπῃ φοβερὰ ὁράματα, σκιὲς ποὺ ξεκολλοῦν ἀπὸ τὶς γωνιές, παίρνουν σιγὰ σιγὰ μορφὴ καὶ πλησιάζουν κατ' αὐτόν.

Ὁ χορὸς ποὺ τὸν βλέπει σὲ τέτοια κατάσταση ἀνησυχεῖ.

ΧΟΡΟΣ

Ὠιμὲ τί φοβερὸ κακὸ
πῆγε ἀπὸ θάνατο φριχτὸ
Ὢ ὢ μὰ καὶ γι' αὐτὸν ποὺ μένει
ἡ συμφορὰ τώρα πλαταίνει.

Τώρα ὁ Ὀρέστης ἀφήνει κάτω τὸ φοβερὸ δίχτυ καὶ σηκώνει καὶ δείχνει τὸν πέπλο ὅπου ἡ ἀνόσια μητέρα του σκούπισε τὸ ματωμένο μαχαίρι ὕστερα ἀπὸ τὴ σφαγὴ τοῦ ἀντρός της.

Τὄκαμε ἢ δὲν τὄκαμε; καὶ μάρτυράς μου
τὸ πέπλο αὐτὸ ποὺ τὸ μαχαίρι ἔχει σκουπίσει
Ὢ νά οἱ παλιὲς σταλαματιὲς αἱμάτου
ποὺ τὴν πολύχρωμή του κλάδα ἔχουνε σβήσει.

Τοῦ κάκου. Ἡ ταραχή του αὐξάνει. Τὰ λόγια του ἀνακατεύονται μὲ στεναγμούς.

Τὴ μιὰ παινῶ τὴν πράξη μου κι' εὐτὺς στενάζω.

Φοβερὴ εἶναι ἀλήθεια ἡ κατάσταση τῶν ἀνθρώπων ποὺ καταφεύγουν στὴν αὐτοδικία ὅποια δικαιολογία κι' ἂν ἔχουν γιὰ τὴν ποάξη τους αὐτή.

Καὶ μάλιστα ὅταν ἀναγκασθοῦν νὰ χύσουν αἷμα συγγενικό τους. Ἡ καρδιὰ ἀποδοκιμάζει τὴν πράξη καὶ ἡ λογικὴ δὲ βρίσκει λόγια νὰ τὴν εἰρηνέψῃ, ἔτσι ποὺ σιγὰ σιγὰ παρασύρεται κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ συναίσθημα καὶ χάνει τὸ δρόμο της καὶ χύνεται σὰν ἄλογο ἀφηνιασμένο, κυνηγημένο ἀπὸ τὶς τύψεις.

. . . . . ἡ σκέψη μου ἀνυπόταχτη
μὲ τραβᾷ πέρα ἀθέλητα, καὶ μουρμουρίζει
τραγούδι ὁ φόβος στὴν καρδιά μου ποὺ ἑτοιμάζεται
τρελλὸ χορὸ μὲ τὸ σκοπό του ν' ἀρχινήσῃ.
Μὰ ὡς ὅτου ἀκόμα ἔχω τὸ νοῦ μου διαλαλῶ
πὼς σκότωσα τὴ μάνα μου τὴ φόνισσα...
Τὸν πόθο τῆς ἀποκοτιᾶς μοῦδωκε ὁ Φοῖβος
ὁ Πυθομάντης καὶ παράγγειλε ἀπὸ κρῖμα
ἔξω καὶ φταίξιμο πὼς θἆμαι κάνοντάς το.
Κι' ἂν ἀμελήσω ποιὰ θὰ πάθαινα κακὰ
δὲ λέγονται καὶ δὲν τὰ φτάνει ὁ νοῦς τ' ἀνθρώπου.
Καὶ τώρα καθὼς βλέπετε εἶμαι ἑτοιμασμένος
μὲ τὸ κλωνάρι ἐτοῦτο καὶ μὲ τὰ στεφάνια
νὰ πάω στὸ μεσόφαλο μαντεῖο τοῦ Φοίβου...

Ἐκεῖ θέλει νὰ βρῇ καταφυγὴ καὶ προστασία ἀπὸ τὶς τύψεις του... Καὶ προσκαλεῖ ὅλους ποὺ ξέρουν κάτω ἀπὸ ποιὲς συνθῆκες ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε, νἄρθοῦν μιὰ μέρα νὰ μαρτυρήσουν γι' αὐτόν...

Ἀπότομα ὅμως σωπαίνει..

Οἱ τύψεις, οἱ φοβερές του τύψεις παίρνουν μορφὴ καθαρὴ πιὰ καὶ χυμοῦνε κατ' ἐπάνω του... Εἶναι οἱ Ἐρινύες, τὰ ἀπαίσια φοβερὰ ὄντα ποὺ καταδιώκουν ὅσους σκότωσαν τοὺς γονιούς των. Δὲ μπορεῖ ν' ἀντικρύσῃ τὴν ὄψι τους. Κρύβει μὲ τὰ χέρια τὰ μάτια του καὶ σὰ μικρὸ παιδὶ ζητᾷ προστασία ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄ, ἄ, δοῦλες μου, νά τις μοιάζουν σὰ γοργόνες
μὲ ροῦχα σὰν τὴ στάχτη καὶ σφιχτοζωσμένες
μ' ἀρμαθιὲς φίδια... Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τὶς βλέπω...

Ὁ χορὸς ποὺ δὲ βλέπει τίποτα φυσικὰ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ..

ΧΟΡΟΣ

Ποιὲς φαντασίες σοῦ ταράζουν τὸ μυαλό;
Θάρρος καὶ μὴ σὲ συνεπαίρνει ὁ φόβος ἔτσι...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲ βλέπω φαντασίες, τὸ δίχως ἄλλο
τῆς μάνας μου εἶναι οἱ λυσσασμένες σκύλες.

ΧΟΡΟΣ

Αἷμα νωπὸ ποὺ στάζει ἀκόμα ἀπὸ τὰ χέρια
καὶ κεῖθε τοῦ μυαλοῦ σου ἡ ταραχὴ κινᾷ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὢ βασιλιᾶ μου Ἄπολλων, νά τις ποὺ πληθαίνουν
κι' ἀπὸ τὰ μάτια στάζουν αἷμα μισημένο

ΧΟΡΟΣ

Οἱ φόβοι σου ἔχουν λύτρωση, φτάνει ν' ἀγγίξῃς
τὸ Φοῖβο, καὶ τὰ βάσανά σου θὰ σκορπίσουν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὄχι, ἐσεῖς δὲν τὶς βλέπετε, μὰ ἐγὼ τὶς βλέπω.
Μὲ κυνηγοῦν καὶ δὲν μπορῶ νὰ μείνω πιά...

Πραγματικὰ ἔξαλλος χύνεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα... Εἶναι φοβερὸ νὰ τόνε βλέπῃς... Γυρίζει συχνὰ πρὸς τὰ πίσω σὰν ἄνθρωπος ποὺ τὸν κυνηγοῦν...

Ἀφίνει κραυγὲς ἄναρθρες ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό... καὶ σὰ νὰ τοῦ δίνῃ ὁ φόβος φτερὰ κατρακυλάει τὶς πέτρινες σκάλες. Ὡς ποὺ ν' ἀνοιγοκλείσῃ τὰ ματόφυλλα βρίσκεται κάτω στὸν ἡλιοπερίχυτο κάμπο... χάνεται μέσα στὴ σκόνη ποὺ σηκώνεται πίσω του...

Ὢ δὲν μπορεῖς πιὰ ν' ἀναγνωρίσῃς τὸν ὄμορφο νέο μὲ τὸ σφιχτοδεμένο, μπρούντζινο κορμὶ ποὺ λίγες ὧρες πρὶν πήγαινε ζητώντας τὸν τάφο τοῦ πατέρα του...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1472)

Ὁ Ὀρέστης καταδιωκόμενος ἀπὸ τὶς Ἐρινυες.
(Ἀπὸ παράστασι ἀρχαίου ἀγγείου).

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΦΙΝΛΑΙΗ

Οἱ γῦροι στὴν Ἀθήνα εἶναι μιὰ καθημερινὴ ἔκπληξι, ἕνα ξέσχισμα τοῦ πίνακα ποὺ εἶχε ζωγραφίσει ἡ ψυχὴ καὶ εἶχε κορνιζώσει ὁ νοῦς. Τὸ σπίτι τοῦ Φίνλαιη! Τὸ θυμόμουν καὶ μοῦ ἦταν ἡ εὐγενικὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ ἐκείνη ἐποχή, τὴ γεμάτη παραλόγους ἴσως, πάντα ὅμως ζωντανοὺς ἐνθουσιασμούς. Τώρα δὲ μένει παρὰ ἕνα τμῆμα του, ἄφωνη διαμαρτυρία, ταπεινὴ ἐξανάστασι ἀντίκρυ στὰ πολυόροφα μεγαθήρια ποὺ τὸ ἐπλαισίωσαν ἀπὸ παντοῦ. Ὁ Φίνλαιη ἦταν ὁ ἀληθινὸς «φιλέλλην», ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἴσως νὰ μὴ τὸν κατάλαβε ἡ ἐποχή του, ποὺ στάθηκε ὅμως στὸ πλευρὸ τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ ντουφέκι πρῶτα καὶ μὲ τὴν πέννα κατόπι. Καὶ θάπρεπε νὰ τὸν βλέπῃ ἡ ἐποχή του σὰν τὸν συμπολεμιστὴ καὶ τὸν ἀλύγιστο δικαιοκρίτη. Οἱ ἄλλοι εὐρωπαῖοι μετέβαλαν καὶ τὴν ὑπόθεσι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας σ' ἕνα εἶδος σπόρ. Ὅταν ἀποφάσισαν νὰ βοηθήσουν τὴν Ἑλλάδα — ὅπως τὴν ἐβοήθησαν — τόκαναν γιατὶ ἐφαντάστηκαν πώς, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη θὰ φώτιζαν τὴν Οἰκουμένη Πίνδαροι καὶ Αἰσχύλοι, καὶ ἤθελαν νὰ ἔχουν ἐξησφαλισμένη τὴ συμμετοχὴ στὴ δόξα. Πολλοὶ λίγοι εἶδαν τὸ θαῦμα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ποὺ κράτησε τὰ μετερίζια τόσους αἰῶνες κάτω ἀπὸ ἕνα ζυγὸ ποὺ ἦταν ὁ Ἔρεβος καὶ ὁ Τρόμος. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ ὁ Φίνλαιη. Οἱ ἄλλοι ἂν δὲν ἔγιναν ἐχθροὶ ἔμειναν οἱ οὐδέτεροι φίλοι ποὺ εἶναι χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Εὐθὺς μετὰ τὴ μεταφορὰ τῆς πρωτεύουσας ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, Ἀθήνα ἦταν ἡ Πλάκα.

Στὰ 1834, ὅταν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Κωλέττης ὠνόμασε τὸν Φίνλαιη ἔκτακτο ἐπίτροπο γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ὄθωνα στὴν κατάστρωσι τοῦ σχεδίου τῶν Ἀθηνῶν, ἔγραφε ὁ ἱστορικὸς σὲ μιὰ του ἔκθεσι: «Ἡ Ἀθήνα εἶναι μιὰ συσσωρευμένη ρυπαρότης. Κανεὶς δρόμος δὲν ὑπάρχει ἀρκετὰ βατός, ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύῃ νὰ τσακίσῃ τὰ πόδια του μέσα στὰ ἐρείπια καὶ νὰ βυθιστῇ ὣς τὸ γόνατο στὸ βόρβορο. Ἀστυνομία δὲν ὑφίσταται».

Καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο, σὲ μιὰ του ἐπιστολὴ πρὸς ἕνα φίλο του προσέθετε: «Αἱ Ἀθῆναι εἶναι ἕνα μεγάλο χωριὸ καὶ κατέχουν τόσο χῶρο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ περιλάβῃ, ἂν πάρουμε ὑπ' ὄψει τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων, 25.000 κατοίκους. Ἔχουν πολλοὺς ἑλικοειδεῖς δρομάκους, ἀπὸ καμμιὰ ὅμως δὲν διασχίζονται ὁδὸ κατάλληλη γιὰ ὀχήματα. Ἕνας μόνον σχεδὸν δρόμος ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ Θησεῖο καὶ φθάνει στὸ σπίτι τοῦ βοεβόδα (Μεγάλο κονάκι) καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ».

Αὐτὴ ἦταν ἡ Ἀθήνα στὰ 1834 κι' ὅταν ἄρχισε νὰ διαμορφώνεται τὸ πρῶτο κομμάτι ποὺ σκεπάστηκε ἀπὸ σπίτια ἦταν ἡ Πλάκα.

Ἐκεῖ χτίστηκε καὶ τὸ σπίτι τοῦ ἱεραποστόλου Κίγκ, ἀπὸ τὸν Κλεάνθη, τὸν πρῶτον ἀρχιτέκτονα τῶν Ἀθηνῶν ποὺ εἴδαμε καὶ τὸ σπίτι τῆς κοντέσσας Θεοτόκη. Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἦταν τὸ σπίτι ποὺ ἐφιλοξένησε δεκαετηρίδες ὁλόκληρες τὸν Φίνλαιη — ὁ ἱστορικὸς πέθανε στὰ 1875 — στὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ καὶ Σχολείου, ποὺ τὸ πρῶτο κομμάτι της λέγεται σήμερα ὁδὸς Χίλλ. Ἐκεῖ στὴν ὁδὸν Σχολείου ἦταν ἀκόμη καὶ τὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ Τσώρτς, ποὺ γιὰ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια δὲν τοῦ μίλησε ὁ Φίνλαιη, κι' ἐκεῖ μέσα στὸν περίβολο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ σώζεται τὸ μόνο σπίτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας — ἕνα σπίτι ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι πύργου μὲ τὴν περίεργη καμινάδα του καὶ μὲ τὴν ὅλη ἐξωτικὴ ἐμφάνισι του ἀνάμεσα στοὺς δρομάκους τῆς Ἀθήνας ποὺ σβήνει κάθε μέρα καὶ τῆς Ἀθήνας ποὺ προβάλλει πάνω ἀπὸ τὰ χώματα αὐτὰ ποὺ τὰ σκεπάζει ἡ ἱστορία ὁλοκλήρων χιλιετηρίδων.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φίνλαιη ἔγινε σχολεῖο κι' εἶν' ἀκόμη γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «Τὸ σχολειὸ τοῦ Δαμαλᾶ». Τὸ μεγαλύτερο μέρος του ἔχει γκρεμιστῇ γιὰ νὰ ὑψωθῇ μιὰ πολυκατοικία μὲ ἰσόγεια καταστήματα, ἕνα ἐργοστάσιο.

Τώρα δὲ σώζεται πιὰ παρὰ τὸ κομμάτι ποὺ ἐχρησιμοποίησε ὁ Φίνλαιη γιὰ βιβλιοθήκη του, τὴν ὀνομαστὴ βιβλιοθήκη ποὺ βρίσκεται σήμερα στὴν ἀγγλικὴ ἀρχαιολογικὴ σχολή. Ἕνας τεράστιος περίβολος, κῆπος μιὰ φορά, ὑπάρχει πάντα, καὶ μιὰ φοινικιὰ εἶναι τὸ μοναδικὸ λείψανο ἀπὸ τὴν παλιὰ ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἀθήνα κλεινόταν μεταξὺ Πλάκας καὶ Ψυρῆ καὶ ὁ καθένας μποροῦσε νἄχῃ τόσο χῶρο ὥστε νὰ καλλιεργῇ φυτὰ καὶ δένδρα.

Δὲν ξέρω ποιά, ἀλλὰ κλείνουν κάποια διαμαρτυρία καὶ ἡ φοινικιὰ καὶ τὸ κομμάτι ἐκεῖνο ποὺ σώζεται μὲ τὴν παλιά του πέτρινη σκάλα καὶ τὸ τούρκικο ἀκόμη σπίτι ποὺ φιλοξένησε τόσους ἄντρες τοῦ 21. Ἡ ἱστορία ἑνὸς λαοῦ πρέπει νἆναι ἀνοιχτὸ βιβλίο καὶ νὰ τὴν λένε τὰ μνημεῖα καὶ τὰ λείψανα τῶν αἰώνων.

Καὶ δὲ θἆταν καμμιὰ ντροπὴ ἂν σωζόταν τὸ τούρκικο αὐτὸ σπίτι, ποὺ, στὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἑλληνικὰ χέρια τὄχτισαν.

Καὶ θἆταν ἡ ἀπόδειξις πὼς δὲ λησμονοῦμε τὶς ὀφειλές μας, ἂν διατηρήσωμε καὶ τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Φίνλαιη, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θἄπρεπε νὰ τὸν νοιώσουμε καλύτερα.

Δυστυχῶς τὸν εἴδαμε περισσότερο μὲ τὸ πρῖσμα τῶν δυσαρεσκειῶν τῆς στιγμῆς. Ἐνῶ ὁ ἴδιος ἀγωνιζόταν γιὰ τὸν ἐξωραϊσμὸ καὶ τὸ χτίσιμο τῶν νέων Ἀθηνῶν, οἱ ἀνάγκες ἐπέβαλαν τὴν κατάληψιν μερικῶν οἰκοπέδων ποὺ εἶχε σὲ διάφορα σημεῖα. Ἀνάγκες ὅπως ἡ διάνοιξις τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, τῆς ὁδοῦ Πατησίων, τὸ χτίσιμο τῶν ἀνακτόρων καὶ ἄλλες παρόμοιες. Αὐτὲς προκάλεσαν προστριβὲς μὲ τὶς ἀρχές, δίκες γιατὶ ὁ Φίνλαιη δὲν ἐθεώρησε δίκαιο τὸ ἀντίτιμο ποὺ τοῦ καθώρισαν γιὰ ἀποζημίωσι.

Ὅλα αὐτὰ ἔκαναν νὰ πιστευθῇ ὅτι ὁ Φίνλαιη διατηροῦσε μνησικακία καὶ ὅτι αὐτὸ τὸν ἔσπρωξε νὰ γράφῃ τὰ ἄρθρα του στοὺς «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου, σ' ὅλο τὸ διάστημα μέχρι τοῦ θανάτου του, ἐνῶ ἁπλούστατα ἦταν ὁ ἀνταποκριτής του στὴν Ἑλλάδα. Ἦταν ὅμως ὁ ἀδέκαστος ἄνθρωπος κι' ἔκρινε τὰ πράγματα ὅπως ἐπίστευε ὅτι εἶναι καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι. Καὶ σ' αὐτὸν ὀφείλεται ὁ σκληρὸς χαρακτηρισμὸς γιὰ τοὺς ἐπισήμους ἐκπροσώπους τῆς Ἀγγλίας στὴν Ἀνατολὴ ποὺ καταλήγει μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἀπὸ ὅλους τοὺς πρεσβευτάς μας στὴν Ἑλλάδα μόνον ὁ Ἔρσκιν — μολονότι εἶχα διαφωνήσει μὲ τὸν τρόπο ποὺ χειρίσθηκε τὸ ζήτημα τῆς λῃστείας τοῦ Δήλεσι — εἶναι ὁ πρῶτος ξένος ἐκπρόσωπος ποὺ βάλθηκε νὰ μελετήσῃ τὸν τρόπο ποὺ διοικοῦσε ἡ κυβέρνησι καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ». Κι' ἔχει δίκιο ὁ πολύτιμος φίλος τῆς Ἑλλάδος, ἱστορικὸς κ. Οὐΐλλιαμ Μύλλερ, ὅταν γράφῃ σὲ μιὰ μελέτη του γιὰ τὸν Φίνλαιη: «Ἀγαποῦσε βέβαια τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ δικό του τρόπο, ἐλάχιστα ὅμως πρόσεχε τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ ἔβλεπε πολλὰ πράγματα μὲ τὸ φακὸ ἑνὸς διπλᾶ ἀπογοητευμένου ἀνθρώπου. Ὄχι μόνον οἱ δικές του ἐπιστολές, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὰ καυστικὰ σχόλια στὰ περιθώρια τῶν βιβλίων ἄλλων συγγραφέων, τὸ ἀποδεικνύουν. Θὰ ἦταν ἴσως εὐτυχέστερος ἂν ἔζοῦσε στὴν πατρίδα του, οἱ μεσαιωνικὲς ὅμως καὶ νεώτερες ἑλληνικὲς σπουδὲς θὰ ἔχαναν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους σκαπανεῖς τους».

Καὶ ἀλήθεια ἀπὸ τὰ βιβλία του: «Ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους», «Ἡ ἱστορία τοῦ Βυζαντίου», «Ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία» καὶ «Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μὲ ὅλη αὐστηρότητά τους θὰ μείνουν ἔργα κλασσικά.

Τὰ περισσότερα γράφτηκαν στὸ σπίτι του αὐτὸ τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ. Ποιὸς ὅμως σκέφθηκε ποτὲ πὼς ἔπρεπε νὰ σωθῇ;

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

26. (Συνέχεια)

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔστειλε ἀργότερα διαταγὴ στὸ μεγάλο γλύπτη ποὺ ἀγαποῦσε, τὸ Λύσιππο, νὰ κάμη εἰκοσιπέντε μπρούτζινα ἀγάλματα καβαλλάρηδες καὶ νὰ τὰ στήση στοὺς πρόποδες τοῦ Ὀλύμπου. Καὶ στὶς οἰκογένειες τῶν σκοτωμένων διέταξε νὰ δίνουν σύνταξι.

Στράφηκε στοὺς στρατηγούς του:

— Προστάξετε, εἶπε, νὰ ταφοῦν μὲ ὅλες τὶς τιμὲς τοῦ πολέμου οἱ σκοτωμένοι ἐχθροί. Πολέμησαν γενναῖα.

Τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ Ἀλέξανδρος δὲν κοιμήθηκε. Ἐπιθεώρησε τοὺς πληγωμένους, τοὺς ἔδωσε φάρμακα, τοὺς ἔδεσε μόνος τὶς πληγές τους, γιατὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὸν εἶχε μάθει καλὰ τὴ γιατρική.

Πλούσια λάφυρα ἔπεσαν στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων. Κι' ὁ Ἀλέξανδρος διάλεξε κι' ἔστειλε στὴ μητέρα του τὰ πιὸ ἐκλεκτά: χρυσὸ ποτήρι, πλούσια χαλιά, φορέματα ἀπὸ πορφύρα.

Διάλεξε καὶ τριακόσιες ἐχθρικὲς πανοπλίες καὶ τὶς ἔστειλε δῶρο στοὺς Ἀθηναίους νὰ τὶς κρεμάσουν στὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς, στὸν Παρθενῶνα. Καὶ πρόσταξε νὰ χαράξουν κάτω ἀπὸ τὶς ἀσπίδες τούτη τὴν ἐπιγραφή:

«Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ γυιὸς τοῦ Φιλίππου κι' οἱ Ἕλληνες ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους, ἀφιερώνουν τὰ λάφυρα τοῦτα τῶν βαρβάρων τῆς Ἀσίας».

Ἡ περίλαμπρη νίκη τοῦ Γρανικοῦ ἔσπειρε τὸν τρόμο σὲ ὅλη τὴ Μικρὰν Ἀσία.

— Νὰ προχωρήσουμε! Νὰ προχωρήσουμε! φώναζαν ὅλοι οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀλέξανδρου, νὰ κυνηγήσουμε τοὺς Πέρσες ἕως τὰ βάθη τῆς Ἀσίας!

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὄχι, εἶπε. Θὰ πάρουμε πρῶτα ὅλα τὰ παράλια, ἀπὸ τὴν Ἰωνία ἕως τὴν Αἴγυπτο.

— Γιατί; ρώτησαν ξαφνιασμένοι οἱ φίλοι του.

— Γιὰ νἄχουμε στὴν κατοχή μας τ' ἀκρογιάλια νὰ μὴν μπορῆ νὰ στείλη ὁ ἐχθρὸς μὲ τὸ στόλο του στρατὸ καὶ μᾶς χτυπήση στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Παρμενίων ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Ἀλέξανδρου.

— Εἶσαι μεγάλος στρατηγός, βασιλιᾶ μου, εἶπε συγκινημένος. Ὁ δρόμος αὐτὸς ποὺ χαράζεις εἶναι ὁ μόνος δρόμος νὰ φτάσουμε στὴ νίκη.

Κίνησαν, ἔφτασαν στὶς πλούσιες Σάρδεις· βγῆκαν ἔξω οἱ ἄρχοντες καὶ παρέδωκαν ἀπάνω σὲ χρυσὸ δίσκο τὰ κλειδιὰ τῆς πολιτείας.

— Λυπήσου μας βασιλιᾶ, εἶπαν στὸν Ἀλέξανδρο πέφτοντας κάτω στὴ γῆ. Μὴν κάψης τὰ σπίτια μας... Μὴ μᾶς σκοτώσης!

— Σηκωθῆτε, τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ καλωσύνη. Ἦρθα νὰ φέρω τὴν ἐλευτεριά, ὄχι τὴ σκλαβιά. Εἶστε ἐλεύτεροι. Κι' ἀπὸ σήμερα δίνω στὴν ξακουστή σας πολιτεία τὰ παληά της τὰ προνόμια.

Ἀπὸ τὶς Σάρδεις προχώρησε πρὸς τὴν Ἰωνικὴ θάλασσα κι' ἔφτασε στὴ μεγάλη ἑλληνικὴ ἀποικία, τὴν Ἔφεσο. Χαρούμενη ἡ πολιτεία τοῦ ἄνοιξε τὶς πόρτες. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔτρεξε ἀμέσως στὸν περίφημο ναὸ τῆς Ἄρτεμης. Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε γεννηθῆ, ὁ ναὸς αὐτός, καθὼς ξέρουμε, καταστράφηκε ἀπὸ πυρκαϊά.

— Πρέπει νὰ τὸν ξαναχτίσω, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, λαμπρότερο ἀπὸ πρίν. Κάλεσε τὸ μεγάλο του ἀρχιτέκτονα τὸ Δεινοκράτη κι' ἔδωκε διαταγὴ ν' ἀρχίση ἀμέσως ἡ οἰκοδομή.

Τὴν ὥρα ποὺ περιδιάβαζαν τὰ καμένα ἐρείπια τοῦ ναοῦ κάποιος κάτοικος τῆς Ἐφέσου πλησίασε.

— Ὦ βασιλιᾶ, τοῦ εἶπε, εἶμαι ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς καὶ σοῦ ζητῶ μιὰ χάρι.

— Ὁ Ἀπελλῆς! φώναξε χαρούμενος ὁ Ἀλέξανδρος ποὺ εἶχε συχνὰ θαυμάσει τὰ ἔργα του. Ζήτησε ὅ,τι χάρι θέλεις· ξέρεις πόσο ἀγαπῶ τὴν τέχνη σου.

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σὲ ζωγραφίσω καβάλλα στὸ Βουκεφάλα.

Ὁ Ἀλέξανδρος χάρηκε.

— Δέχουμαι! εἶπε.

Ὅταν ἡ ζωγραφιὰ τελείωσε, ὁ Ἀλέξανδρος κούνησε τὸ κεφάλι. Δὲν τοῦ ἄρεσε.

— Πρέπει νὰ διορθωθῆ λίγο, εἶπε. Δὲν ἔχεις πετύχει καλὰ τὸ Βουκεφάλα.

Διέταξε νὰ φέρουν τὸ Βουκεφάλα. Μόλις ὅμως τὸ ἄλογο ἀντίκρυσε τὴν εἰκόνα, ἄρχισε νὰ χλιμιντρίζη. Ὁ Ἀπελλῆς γέλασε.

— Τὸ ἄλογό σου, ὦ βασιλιᾶ, εἶπε, καταλαβαίνει καλύτερα ἀπὸ σένα ζωγραφική.

Γέλασε κι' ὁ Ἀλέξανδρος.

— Μοῦ ἀρέσει ποὺ μοῦ εἶπες μὲ τόση ἐλευθεροστομία τὴ γνώμη σου. Εἶσαι ἄξιος νὰ γίνης φίλος μου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα ἄλλον ζωγράφο νὰ τὸν ζωγραφίση παρὰ στὸν Ἀπελλῆ. Ὁ-

Ὁ Ἀπελλῆς ζωγράφισε τὸν Ἀλέξανδρο καβάλλα στὸ Βουκεφάλα.

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

IX
Η ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Γιὰ νὰ συλλάβουμε τὸν βαθύτερο χαρακτῆρα τῆς πρώτης αὐτῆς χριστιανικῆς περιόδου καὶ ν' ἀνεύρουμε τὶς ρίζες, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἐξεβλάστησε, πρέπει νὰ ἀναδράμουμε λοιπὸν πρὸς τὴν ἑλληνιστικὴ Ἀνατολή. Χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀναδρομή, ὄχι μονάχα αὐτὴ ἡ περίοδος στέκεται μετέωρη, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ βασικώτερα προβλήματα τῆς μετέπειτα Βυζαντινῆς περιόδου παραμένουν σκοτεινὰ καὶ δυσεξήγητα. Μιὰ ὁποιαδήποτε ὅμως ἀναδρομὴ μέσα στὴ μοναδικὴ σ' ἑνότητα καὶ ἀλληλουχία ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς πνευματικῆς δημιουργίας, ποὺ ἐκτυλίσσεται μὲ ἀδιάπτωτη συνέχεια στὸν ἴδιο πάντα τόπο καὶ μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν ἴδιο τὸ λαό,ἐνέχει μέσα της τὴ δυσκολία νὰ σταματήση κάπου κανεὶς αὐτὴ τὴν ἀναδρομή. Πάντως ὁ Δ' π. Χ. αἰὼν παρουσιάζεται κρίσιμος ὄχι μονάχα γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας ἀνάλογος μὲ τὸν Δ' μ. Χ. αἰῶνα. Γιατὶ ἂν τοῦτος φέρη τέλος τὴ νίκη καὶ τὴν ὀργάνωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ, ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ ὁ Μεσαίωνας, ὅμως ὁ Δ' π. Χ. εἶναι κεῖνος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπιτελεῖται ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ μὲ τὸν ὁποῖο ἀργότερα ἡ Ρώμη θὰ κυβερνήση τὴν Οἰκουμένη. Κατὰ τὸν συνταρακτικὸ τοῦτο καὶ πολυσήμαντο γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα αἰῶνα — κατὰ τὸν ὁποῖο συντελοῦνται μέσα σὲ μιὰ θυελλώδη καὶ κατακλυσμένη ἀτμόσφαιρα ἀπὸ ἐκρηκτικὲς ἀντιθέσεις οἱ κοσμογονικὲς διαβρώσεις μέσα στὶς ὁποῖες καταποντίζεται ὁ παλαιὸς κόσμος κι' ἀπ' τὶς ὁποῖες ἕνας νέος ἀναγεννᾶται, — τὸ πνευματικὸ ἔργο τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν εἶναι καθόλου ὑποδεέστερο μὲ τοῦ προηγουμένου, κλασσικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ αἰῶνα. Ἂν ἔχη ἀπέλθει πλέον πρὸς τὴν αἰωνιότητα ὁ ἐξαίσιος θίασος τῶν ἀθανάτων τραγικῶν, τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν καὶ φιλοσόφων, ἂν ὁ Πλάτων παραμένη μέσα στὸ λυκόφως του σὰν μιὰ ξεκομμένη ἀπὸ τὴ συνοδεία της θεϊκὴ ἀλκυών, ὅμως τὸν αἰῶνα τοῦτον ζοῦν καὶ τὸν σφραγίζουν μὲ τὴ δρᾶσι τους ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ὕστατος τῶν Ἑλλήνων φυσικῶν καὶ θεμελιωτὴς τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης,— ποὺ θ' ἀκμάση κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τἄλλα μεγάλα πνευματικὰ κέντρα τῆς ἑλληνιστικῆς Ἀνατολῆς,— ὁ φιλόσοφος παιδαγωγὸς τοῦ Μακεδόνος κοσμοκράτορος, καὶ σύγχρονά του ὁ ἀκατάβλητος καὶ ἀδυσώπητος ἀντίπαλος, ὁ ὑπέρμαχος τοῦ παλαιοῦ κόσμου Δημοσθένης,καὶ ὁ προφήτης τοῦ νέου μὲ τὰ πανελλήνια αἰσθήματα Ἰσοκράτης, ποὺ ὁραματίζεται μιὰ ὁμονοοῦσα Ἑλλάδα, ὁ σοφὸς καθοδηγητὴς τῶν πολιτικῶν της ἀρχηγῶν, ποὺ τοὺς ἐξορκίζει νὰ συνενωθοῦν κατὰ τῶν Περσῶν, προετοιμάζοντας ἔτσι τὴν μεγάλη καὶ ἱστορικὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ παλίρροια πρὸς τὶς πανάρχαιες κοιτίδες του τῆς Ἀνατολῆς. Γιατὶ δὲν εἶναι δεινὴ μονάχα ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατάστασι ποὺ ἐπιβάλλει τὴν κοσμοϊστορικὴ τούτη καμπή, μὰ καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ κίνδυνοι ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. Ἀπὸ τὴν Περσία ὁ Κοδομανός, σὰν ἄλλος Ξέρξης, φιλοδοξεῖ νὰ κατακτήση τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Δύσεως παλεύει ἀγῶνα σκληρὸ μὲ τοὺς Καρχηδονίους, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ καταβάλουν τὴ Σικελία. Ἀπὸ Βορρᾶ οἱ Ἰλλυριοὶ ἀπειλοῦν νὰ εἰσβάλουν ἀπὸ στεριὰ καὶ ἀπὸ θάλασσα ποὺ τὴν καταρημώνουν μὲ συστηματικὴ καὶ ὠργανωμένη πειρατεία. Στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι εὐτύχημα ποὺ βρίσκεται ὁ δυνατὸς ἀρχηγός, ποὺ εἶναι σὲ θέσι νὰ συνενώση τὴν ἑλληνικὴ δύναμί του καὶ νὰ τὴν ἀντιτάξη κατὰ τῶν βαρβάρων. Σ' αὐτὴν τὴν κρίσιμη στιγμή της, χωρὶς τὸ Φίλιππο καὶ ἔπειτα τὸν Ἀλέξανδρο ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος θὰ ἦταν ἀπελπιστικὴ κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δ' αἰῶνος. Ἔτσι οἱ δυὸ μεγάλες τους φυσιογνωμίες κυριαρχοῦν καὶ σφραγίζουν τὴ μορφὴ τοῦ Ἑλληνσμοῦ κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα. Κανενὸς ἄλλου κατακτητοῦ τὸ ἔργο δὲν παρουσιάζει μονιμώτερα ἀποτελέσματα, ὄχι τόσο ἀπὸ πολιτικὴ ἄποψι ὅσο ἀπὸ ἄποψι ἐκπολιτιστική. Οἱ μετὰ τὸν Ἀλέξανδρο χρόνοι, κατὰ τοὺς ὁποίους διαδίδεται στὶς ἀπέραντες χῶρες τῆς Ἀνατολῆς ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμός, ἔχουν πάρει πιὰ μιὰ σημασία κοσμοϊστορική. Ὁ πολιτισμὸς βέβαια αὐτὸς δὲν εἶναι αὐτούσιος ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς τῶν κλασσικῶν χρόνων, ποὺ τὸν δημιούργησαν οἱ μικρὲς ἐλεύθερες πολιτεῖες της, ἀλλ' ὅπως διασκευάστηκε κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς χρόνους. Ὁ κλασσικὸς ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἦταν τόσο ἰδιοφυής, ποὔταν ἀδύνατο νὰ γίνη καταληπτὸς ἀπὸ τοὺς βαρβάρους. Ἔπρεπε νὰ διαμορφωθῆ ὥστε ν' ἀποβάλη τὰ ἰδιότυπα στοιχεῖα του καὶ προσλαμβάνοντας νέα, κοινὰ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, νὰ γίνη γενικὸς καὶ πανανθρώπινος. Ἔτσι τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα ἐργάστηκε καὶ καθ' ὅλους τοὺς μετακλασσικοὺς χρόνους, καὶ ἐπετέλεσε ἔργο ὄχι λιγώτερης σημασίας γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὸ ἔργο τῆς κλασσικῆς δημιουργίας, δουλεύοντας τὴ διάπλασί της σ' ἕνα πολιτισμὸ παγκόσμιο.Δὲν εἶναι λοιπὸν μόνο οἱ νῖκες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ποὺ τὸν μεταφέρουν καὶ τὸν διαδίδουν στὴν Ἀνατολή, ὅσο τὸ πνευματικὸ τοῦτο ἔργο τοῦ Ἑλληνσμοῦ τῆς μετατροπῆς τοῦ ἰδιότυπου κλασσικοῦ πολιτισμοῦ σὲ πολιτισμὸ ποὺ ν' ἀνταποκρίνεται καὶ προσαρμόζεται πρὸς τὶς πνευματικὲς ἀνάγκες ἑνὸς εὐρυτέρου κύκλου τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι ἀληθὲς βέβαια ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἔχασε ἔτσι πολλὲς ἀπὸ τὶς ὑπέροχες ἰδιότητες καὶ ἀρετές του, δὲν ἔμεινε ὁ γνήσιος καὶ ἀκίβδηλος κλασσικὸς πολιτισμός, ἀλλὰ σὲ ἀντιστάθμισμα ἔλαβε μιὰ εὐρύτητα ποὺ τὸν κατέστησε παγκόσμιο.

ΣΤΡ. ΔΟΥΚΑΣ

Ἔρως καὶ ψυχή: Τοιχογραφία ἀπὸ τὸ κοιμητήριο τῆς Δομιτίλλης.

μοια μονάχα στὸν Λύσιππο ἐπέτρεπε νὰ τοῦ κάνη τὸ ἄγαλμά του καὶ στὸ χαράχτη Πυργοτέλη νὰ χαράζη τὴν εἰκόνα του στὰ πολύτιμα πετράδια.

Κεφ. 40.

Ὁ Στέφανος καθόταν ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Ἀλέξανδρου κι' ἔδενε τὴν πληγή του. Εἶχε πληγωθῆ ἀλαφριὰ στὸ χέρι, τὴν ὥρα ποὺ ἔδινε στὸν Ἀλέξανδρο τὸ κοντάρι του, στὴ μάχη τοῦ Γρανικοῦ.

— Νὰ μ' ἔβλεπε ἡ μητέρα μου πῶς θὰ τρόμαζε! συλλογίζουνταν καὶ χαμογελοῦσε.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔμπαινε κι' αὐτὸς στὸν πόλεμο καὶ κινδύνευε. Τὴν πρώτη στιγμὴ ἔνοιωσε κάποια ἀνατριχίλα· μὰ ὅταν πιὰ μπῆκε στὴ μάχη κι' ἔνοιωσε γύρω του τοὺς καβαλλάρηδες νὰ τρέχουν ἄφοβοι καὶ νὰ φωνάζουν, ἕνα εἶδος μεθύσι τὸν συνεπῆρε. Δὲ συλλογίζουνταν πιὰ τὸν κίντυνο καὶ τὸ θάνατο· σπηρούνισε κι' αὐτὸς τὸ ἄλογό του κι' ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι.

— Πληγώθηκες, Στέφανε; ἀκούστηκαν τότε πίσω του δυὸ γνώριμες φωνές.

Στράφηκε· ἦταν ὁ Λεωνίδας κι' ὁ Ἑρμόλαος.

— Δὲν εἶναι τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος. Μιὰ γρατσουνιά. Αὔριο ποὺ θὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Ἔφεσο θἄχη γιάνει.

Οἱ δυὸ φίλοι του κάθησαν κοντά του. Ἦταν εὐτυχεῖς.

— Τί πράματα ποὺ εἴδαμε σὲ τόσο λίγες μέρες! εἶπε ὁ Λεωνίδας. Γιὰ φαντάσου ἂν ἤμαστε ἀκόμα στὰ σπιτάκια μας, στὴ Μακεδονία, τί θὰ κάναμε!

— Ἐκεῖ πέρα ζούσαμε σὰν τυφλοπόντικοι! εἶπε ὁ Ἑρμόλαος. Ἐδῶ ζοῦμε σὰν ἀητοί!

— Καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμα! εἶπε ὁ Λεωνίδας. Τώρα μόλις ἀρχίσαμε.

Ὁ Στέφανος δὲ μιλοῦσε. Ἄκουγε συχνὰ αὐτὸς τὸν Ἀλέξανδρο καὶ τοὺς στρατηγούς του νὰ κουβεντιάζουν κι' ἤξερε τὶς μεγάλες δυσκολίες.

Θυμᾶται ἀκόμα προχτὲς τὸν Ἀλέξανδρο ποὺ ἔλεγε στὸν Ἡφαιστίωνα:

— Οἱ Πέρσες εἶναι πολλοὶ καὶ γενναῖοι μὰ δὲν ἔχουν καλοὺς ἀρχηγούς· ἕνα μονάχα ἔχουν. Κι' αὐτὸς δὲν εἶναι Πέρσης. Δυστυχῶς εἶναι Ἕλληνας.

— Ποιόν; ρώτησε ὁ Ἡφαιστίων. Τὸ Μέμνωνα;

— Αὐτόν. Εἶναι γενναῖος κι' ἔξυπνος. Ἂν πετύχη τὸ σχέδιό του, Ἡφαιστίων, ὁ κίνδυνος εἶναι φοβερός.

Αὐτὰ τὰ λόγια συλλογίζουνταν ὁ Στέφανος τώρα καὶ σιωποῦσε.

— Γιατί δὲ μιλᾶς, Στέφανε; ρώτησε ὁ Λεωνίδας. Σοῦ πονάει ἡ πληγή;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος καὶ σώπασε πάλι.

Ὁ παχύσαρκος φιλόσοφος Καλλισθένης πρόβαλε. Κρατοῦσε στὴ μασχάλη του χειρόγραφα καὶ φαίνουνταν βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Εὐτὺς ὡς τὸν εἶδε ὁ Ἑρμόλαος σηκώθηκε μὲ σεβασμό:

— Δάσκαλε, εἶπε, ἔλα κάθησε ν' ἀναπαυτῆς.

Ὁ Καλλισθένης σήκωσε τὰ μάτια, κοίταξε τοὺς τρεῖς φίλους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μέσα στὰ δημοτικὰ τραγούδια μας παρουσιάζεται ὅλη ἡ Ἑλληνική ζωὴ μὲ τὶς χαρές της, μὲ τὶς λύπες της, μὲ τὶς παλληκαριές της, μὲ τὶς περιπέτειές της, μὲ τὶς λογῆς-λογῆς συγκινήσεις της. Πῶς λοιπὸν νὰ ξεχάσῃ ἡ λαϊκὴ Μοῦσα καὶ τὴ θάλασσα; Πῶς νὰ ξεχάσῃ τὴν πηγὴ ἀπὸ τόσες χαρὲς καὶ λύπες, τὴν ἀφορμὴ ἀπὸ τόσες γενναῖες πράξεις, τὸ στοιχεῖο ποὺ προκαλεῖ τόσους ἡρωϊσμούς; Πῶς ὁ λαϊκὸς λυρισμὸς νὰ μὴν ὑμνήσῃ τὸ πέλαγο καὶ τοὺς θαλασσινούς;

Ἡ θάλασσα ἀποτελεῖ ἕνα λυρικὸ στοιχεῖο στὴ δημοτική μας ποίησι. Εὐχάριστο μαζὶ καὶ τραγικό. Γύρω της πλέκονται σκηνὲς γοητευτικὲς καὶ ἀληθινὲς τραγῳδίες. Ἡ «πικροθάλασσα καὶ πολυκυματοῦσα» ξέρει συχνὰ νὰ εἶναι σκληρὴ καὶ δραματική. Μὰ ὁ λαός μας τὴν τραγουδάει εἴτε τοῦ φέρνει τὴ χαρά, εἴτε τοῦ ξεχειλίζει τὴν καρδιὰ καὶ τοῦ κινεῖ τὰ δάκρυα.

Τόσο στὰ δίστιχα τῆς στιγμῆς, ὅσο καὶ στὰ μεγάλα καὶ στὰ παληὰ λαϊκὰ τραγούδια, ἡ θάλασσα ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ μας. Συχνὰ ζωγραφίζει τὰ αἰσθήματά του καὶ ἄλλες φορὲς σέρνει μαζί της δράματα καὶ περιπέτειες.

Στὰ λαϊκὰ δίστιχα βρίσκουμε συχνὰ τέτοιες προσφωνήσεις στὴ θάλασσα

Συνδυάζει λοιπὸν συχνὰ ὁ λαὸς τὰ αἰσθήματά του μὲ τὴν θάλασσα. Ἄλλες φορὲς πάλι παίζει καὶ χορατεύει ὁ λαὸς στὰ τραγούδια του μὲ τὸ πέλαγο καὶ μὲ τοὺς θαλασσινούς. Μὰ βλέπει ὁ λαὸς τὴ θάλασσα καὶ μὲ τραγικὴ ὄψι. Γιατὶ ἡ θάλασσα χωρίζει τοὺς ζωντανούς, πνίγει τὰ παιδιά μας, ρουφᾶ ζωές... Τὸ πέλαγο ἀναφέρεται καὶ στὰ μοιρολόγια καὶ συχνὰ ἡ θάλασσα χαρακτηρίζεται ὡς «λεβεντοπνίχτρα». Τραγῳδίες καὶ θλίψεις θαλασσινὲς γεμίζουν τὰ δημοτικὰ τραγούδια μας. Ὁ ζωντανὸς ὁ χωρισμός, ποὺ «παρηγοριὰ δὲν ἔχει» δημιουργεῖται ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ὁ θρῆνος τῶν «θαλασσοπνιγμένων» αὐτὴ τὴ σκληρὴ ἔχει ἀφορμή.

* * *

Ἡ θάλασσα ὅμως εἶναι καὶ ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ δειχθῇ τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀνδρεία. Ἡ πάλη μαζί της δείχνει τὸ παλληκάρι. Ὁ γερὸς θαλασσινὸς πολεμᾶ κάθε μέρα μὲ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο. Καὶ τὸ νικάει ἢ πνίγεται μέσα στὸν ἀγῶνα ἡρωϊκά.

Συχνὰ στὰ δημοτικά μας τραγούδια βρίσκεται καὶ τὸ ἐπικὸ κατόρθωμα τοῦ κολυμπητῆ, ποὺ περνάει κολυμπῶντας μεγάλες καὶ ἄγριες θάλασσες ἢ ποὺ φθάνει σὲ τρομεροὺς βυθοὺς γιὰ ἕνα στοίχημα ἢ γιὰ ἕνα ὡραῖο σκοπό.

Ἡ ἀρχὴ αὐτῶν τῶν τραγουδιῶν πηγάζει, ὡς φαίνεται, ἀπὸ ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς μύθους. Ἡ μυθολογία ἀναφέρει κάτι τέτοιο γιὰ τὸν Ἀθηναῖον ἥρωα Θησέα. Ἐπειδὴ ὅταν πῆγε στὴν Κρήτη ὁ Θησεὺς ἐμίλησεν αὐστηρὰ στὸν Μίνωα καὶ ἐξέφρασεν ἀμφιβολίες ἂν ὁ βασιλιᾶς τῆς Κρήτης ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Δία, ὁ Μίνως διέταξε τὸν Θησέα, ἂν ἀληθινὰ εἶναι γυιὸς τοῦ Ποσειδῶνα, νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα καὶ νὰ βρῇ τὸ δαχτυλίδι του, ποὺ τὄρριξεν ἐπίτηδες στὰ κύματα. Ἀμέσως ὁ Θησεὺς ἔπεσε στὴ θάλασσα κι' ἕνα δελφίνι τὸν παρέλαβε καὶ τὸν ἔφερε στὸ ὑποβρύχιο παλάτι τοῦ Ποσειδῶνα. Ἐκεῖ ἡ Ἀμφιτρίτη ἔδωσε στὸ Θησέα ἕνα χρυσὸ στεφάνι καὶ κατόπιν τὸν ξανάφερε ἀβλαβῆ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Ὅμοιος περίπου μῦθος ὑπῆρχεν ἀκόμη στὴν ἀρχαία ἐποχὴ καὶ γιὰ τὸν Τάραντα, τὸν Ἕλληνα ἥρωα, ποὺ ἵδρυσε τὴν ὁμώνυμή του πόλι στὴν κάτω Ἰταλία.

Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μύθους φαίνεται ὅτι προῆλθε καὶ τὸ Ἑλληνικὸ λαϊκὸ τραγοῦδι τοῦ «Κολυμπητῆ», ποὺ ὑπάρχει σὲ πολλὲς παραλλαγὲς σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παραλλαγὲς περιγράφεται ὅτι ὁ ἥρωας Κωνσταντῆς καυχήθηκε στὸ Βασιλιᾶ καὶ στοὺς γύρω ἀφεντάδες, ἐνῷ γλεντούσανε μαζί, ὅτι μπορεῖ νὰ περάσῃ κολυμπῶντας πέρα - πέρα τὴν Μαύρη Θάλασσα.

Τὸ τόλμημα ἦταν ἀφάνταστο! Μὰ ὁ Κωσταντῆς εἶχε πεποίθησι στὸν ἑαυτό του.

Ὁ Βασιλιᾶς, σὰν τἄκουσε, ἐξεπλάγη καὶ τοῦ εἶπε ὅτι, ἂν πραγματικὰ περάσῃ κολυμπῶντας τὴν Μαύρη Θάλασσα, θὰ τὸν κάμῃ γαμπρό του.

Ὁ Κωσταντῆς ἀναλαμβάνει τὸ τρομερὸ τόλμημα χωρὶς δισταγμό. Καὶ ἰδοὺ τί λέει τὸ τραγοῦδι:

«Ξεντύθη, ξαρματώθηκε,
στὴ θάλασσα πηδάει.
Δώδεκα μίλια πέρασε
μὲ γέλια, μὲ τραγούδια
κι' ἄλλα δώδεκα πήγαινε
μὲ μαῦρα μοιρολόγια:
«Θάλασσα πικροθάλασσα
καὶ πολυκυματοῦσα
τόσες φορὲς σὲ πέρασα
μὲ γέλια, μὲ τραγούδια,
καὶ τώρα γιὰ τὸ στοίχημα
βούληθης νὰ μὲ πνίξῃς».

Κι' ὁ Κωσταντῆς ἔχασε πιὰ τὶς δυνάμεις του καὶ πνίγηκε!

«Καὶ κεῖ ποὺ πνίγη ὁ Κωνσταντῆς
παλάτι ἐθεμελιώθη
μὲ τὸ γυαλί, μὲ τὸ ψηφί,
μὲ τὸ μαργαριτάρι».

* * *

Τὰ πιὸ τραγικὰ ἔργα τῆς θάλασσας περιγράφονται στὰ μοιρολόγια. Ἐκεῖ δίνονται μὲ φρικιαστικὲς ἢ μὲ μεγαλόπρεπες εἰκόνες οἱ καταστροφές της.

Μὰ στὰ λαϊκὰ τραγούδια καὶ στὰ μοιρολόγια περιγράφεται καὶ πῶς ἡ θάλασσα τιμωρεῖ ἐκείνους ποὺ ζητᾶνε νὰ μετρηθοῦν μαζί της. Γιατὶ ἡ θάλασσα εἶναι δυνατὴ καὶ μεγάλη. Στοιχεῖο παντοδύναμο καὶ τρομερό!

Τὸ τραγοῦδι τοῦ «Βοριᾶ» δίνει ζωηρότατη αὐτὴ τὴν εἰκόνα τῆς πάλης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς θάλασσας. Σ' αὐτὸ ὁ κὺρ-Βοριᾶς παράγγειλε σ' ὅλα τὰ καράβια νὰ μποῦν στὰ λιμάνια γιατὶ θὰ φυσήξῃ καὶ θὰ κάμῃ καταστροφές. Μὰ τὸ κάτεργο τοῦ κὺρ'Αντριᾶ δὲν φοβᾶται τίποτα. Καὶ λέει ὁ κὺρ-Ἀντριᾶς προκλητικὰ στὸ Βοριᾶ:

«Δὲ σὲ φοβᾶμαι κὺρ - Βοριᾶ
φυσήσῃς δὲ φυσήσῃς,
τὶ ἔχω καράβι ἀπὸ καρυὰ
καὶ τὰ κουπιὰ πυξάρι,
ἔχω κι' ἀντένες μπρούντζινες
κι' ἀτσάλινα κατάρτια
κι' ἔχω καὶ ναῦτες διαλεχτοὺς
ὅλο ἄντρες τοῦ πολέμου
κι' ἔχω κι' ἕνα ναυτόπουλο,
ποὺ τοὺς καιροὺς γνωρίζει,
κι' ἐκεῖ ποὺ στήσω μιὰ φορὰ
τὴν πλώρη δὲ γυρίζω».

Ἀνέβηκε λοιπὸν τὸ ναυτόπουλο στὸ κατάρτι νὰ ἰδῇ τὸν καιρὸ κι' ἔφερε κακὰ μαντᾶτα. Καὶ τώρα τὸ τραγοῦδι δίνει θαυμάσια εἰκόνα τῆς τρικυμίας ποὺ πλάκωσε:

«Βαρειὰ φουρτούνα πλάκωσε
καὶ τὸ τιμόνι τρίζει.
Ἀσπρογυαλίζει ἡ θάλασσα
σιουρίζουν τὰ κατάρτια,
σκώνονται κύματα βουνά,
χορεύει τὸ καράβι,
σπηλιάδα τοὔρθε ἀπὸ τὴ μιά,
σπηλιάδα ἀπὸ τὴν ἄλλη,
σπηλιάδα ἀπὸ τὰ πλάγια του
κι' ἐξεσανίδωσέ το.
Γιόμισε ἡ θάλασσα πανιά,
τὸ κῦμα παλληκάρια,
καὶ τὸ μικρὸ ναυτόπουλο
σαράντα μίλλια πάει!...».

Ἔτσι ὁ καπετάνιος, ποὺ θέλησε νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὰ στοιχεῖα, τιμωρήθηκε καὶ πῆρε στὸ λαιμό του καὶ τὸ καράβι καὶ τὸ πλήρωμα.

Φῶτος Γιοφύλλης

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

17ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθαίου ιδ΄ 22—34)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὀψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ἄνεμος. Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης· καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμά ἐστι, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν, ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος· οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ.

Ἀπόστολος (Α΄ πρὸς Κορινθίους γ΄ 9—17)

Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε. Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ· θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός. Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἑκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἑκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει. Εἴ τινος τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός. Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Εἴ τις γὰρ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς.

---

* ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ *

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴν ἀνωτέρω περικοπήν του ἀπὸ τὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν του διδάσκει τοὺς πρώτους χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ὅλων τῶν ἐποχῶν ὅτι εἴμεθα συνεργάται τοῦ Θεοῦ στὸ κτίσιμο ἑνὸς μεγάλου κτιρίου ποὺ πρόκειται μιὰ μέρα νὰ χωρέση μέσα του ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ κολοσσιαῖο δὲ αὐτὸ κτίριο εἶναι ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Μᾶς λέγει λοιπὸν ὁ μεγαλείτερος τῶν Ἀποστόλων τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας ὅτι αὐτὸς μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὴν διδασκαλίαν του βάζει μόνο τὰ στερεὰ καὶ ἀτράνταχτα θεμέλια τῆς οἰκοδομῆς, τὸ δὲ τέλειωμά της εἶναι ἔργον ἐκείνων ποὺ θὰ τὸν διαδεχθοῦν. Συνιστᾶ σ' αὐτοὺς ποὺ πρόκειται ν' ἀναλάβουν τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο νὰ ἀφοσιωθοῦν σ' αὐτὸ μ' ὅλη τους τὴν ψυχὴ καὶ νάχουν ἀπόλυτη πεποίθησι πὼς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο θὰ τὸ τελειώσουν, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸ κτίσουν ἀσφαλὲς καὶ στερεὸ ποὺ νὰ μὴ εἶναι δυνατὸ σὲ καμμιὰ ἀπολύτως δύναμι νὰ τὸ προσβάλη καὶ νὰ τὸ γκρεμίση. Προσέτι μᾶς λέγει ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων ὅτι θεμέλιο καὶ βάσις στερεὰ καὶ ἀκλόνητος τοῦ τεραστίου οἰκοδομήματος εἶναι αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐνώπιον τοῦ Θεμελιωτοῦ καὶ Ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας μᾶς προλέγει ὅτι καθένας ἀπ' τοὺς Χριστιανοὺς θὰ εἶναι ὑπόλογος καὶ ὅτι ἀναλαμβάνει τεραστίας εὐθύνας. Καθενὸς τὸ ἔργο θὰ δοκιμασθῆ μιὰ μέρα καὶ θὰ κριθῆ ἀναλόγως. Καὶ ἀνάλογα μὲ τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας ποὺ ἔκαμε γι' αὐτὸ θὰ ἀμειφθῆ. Μ' αὐτὰ τὰ λίγα του λόγια ὁ Παῦλος προλέγει στοὺς Χριστιανοὺς τὰς δοκιμασίας καὶ τοὺς διωγμοὺς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὑποστοῦν ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς. Γι' αὐτὸ λέγει σ' αὐτοὺς νὰ εἶναι προσεκτικοὶ καὶ καλοὶ ἐργάται τοῦ ἔργου τους. Γιατὶ τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ περάση ἀπὸ πολλὲς δοκιμασίες, ὅπως ἀκριβῶς καὶ μιὰ οἰκοδομή. Ὅπως ἡ οἰκοδομὴ δοκιμάζεται ἂν ἔχη στερεὰ θεμέλια, ἂν τὰ ὑλικά της εἶναι καλά, ἂν ἔχη ἀντοχὴ στὴ βροχή, στοὺς ἀνέμους καὶ στὶς θύελλες, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ τὸ ἔργο κάθε χριστιανοῦ πρόκειται νὰ δοκιμασθῆ. Κι' ἂν ἀνθέξη σὲ ὅλα μᾶς διαβεβαιοῖ ὅτι πρέπει νὰ ἔχωμε πεποίθησι ὅτι θὰ πληρωθοῦμε ὅπως μᾶς ἀξίζει ἀπ' τὸν παντοδύναμον δικαστὴν ὅλου τοῦ κόσμου, τὸν ἐπουράνιον πατέρα μας.

Λοιπὸν κι' ἐμεῖς ἔχοντας ὑπ' ὄψι μας τὴν ὑπέροχη αὐτὴ διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρέπει σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὴν μιμούμεθα καὶ μὲ τὰ ἔργα μας νὰ ἐπιβεβαιώνουμε ὅτι εἴμαστε πραγματικοὶ χριστιανοί. Ἀκολουθοῦντες δηλαδὴ τὸ παράδειγμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ Ἀποστόλων νὰ προσπαθοῦμε νὰ βάζωμε κι' ἐμεῖς ἔστω καὶ μιὰ πέτρα στὸ μεγάλο τους οἰκοδόμημα. Τέτοια δὲ πέτρα εἶναι μιὰ καλή μας πρᾶξι, μιὰ βοήθεια στὸν πλησίον μας, ἕνα καλὸ παράδειγμα. Ἂς εἶναι σὲ μᾶς πρότυπα οἱ ἄπειροι ἅγιοι καὶ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅπως αὐτοὶ μὲ τὰς θεαρέστους πράξεις τους ἐκέρδισαν τὴν αἰώνια μακαριότητα εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἔτσι καὶ μεῖς εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν ἐπιτύχουμε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμωμε τὸν ἑαυτό μας ἄξιο καὶ ἱκανὸ γιὰ τὴν ἀπόλαυσι τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν. Νὰ μὴ διστάζωμε νὰ φανερώνουμε τὴν πίστι μας παντοῦ καὶ πάντοτε. Νὰ μὴν εἴμαστε ὀλιγόψυχοι μπροστὰ σ' ὁποιοδήποτε κίνδυνο καὶ δοκιμασία. Νὰ μὴ μᾶς παρασύρουν αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ ἐπίγειοι ἀπολαύσεις. Νὰ τρέχωμε πάντα πρὸς βοήθειαν τῶν δυστυχούντων συνανθρώπων μας. Νὰ μὴ κυριευώμαστε ἀπὸ τὸν φθόνο καὶ τὴ ζηλοτυπία. Νὰ θεωροῦμε τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου ὡς ἰδική μας εὐτυχία. Βλέποντες κάποιο κίνδυνο νὰ ἀπειλῆ ἕνα συνάνθρωπό μας νὰ τρέχωμε ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσουμε, ἔστω καὶ ἂν δὲν μᾶς καλέση. Νὰ μὴ κοιτάζουμε, ἐπειδὴ κάποιος μᾶς ἔκανε κακό, νὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώσουμε, ἀλλὰ νὰ τὸν συγχωρήσουμε καὶ μὲ τὴν ὅλη στάσι μας ἀπέναντί του νὰ τὸν κάνωμε νὰ καταλάβη καὶ νὰ συναισθανθῆ τὴν κακή του πρᾶξι.

ΕΝΑ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

Ἦταν ἔπειτα ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Σαρανταπόρου.

Ὁ Στρατὸς ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀκράτητος γιὰ νὰ προλάβη νὰ μπῆ στὴ Θεσσαλονίκη πρὶν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους.

Ποῦ νὰ προφθάση πιὰ ἡ Ἐπιμελητεία καὶ ποῦ φαγί. Ὁ καθένας ἔπρεπε νὰ οἰκονομηθῆ ὅπως ἠμποροῦσε, καὶ μακάριος ὅποιος εἶχε ἀκόμη στὸ σακκίδιο κανένα ξεροκόμματο...

Ἄλλοι πιὸ ἀσυνήθιστοι στοὺς κόπους καὶ στὶς πορεῖες, εἶχαν βγάλει φοῦσκες στὰ πόδια τους καὶ ἐσέρνοντο... Κανεὶς ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ μείνη πίσω! Ὅλοι ἔτρεχαν ἐμπρός... πάντα ἐμπρός. Αἴ! εἶχε λιγοῦρες τὸ στομάχι. Διάβολε!... καλὰ ἔτρωγε τόσα χρόνια... μποροῦσε νὰ περιμένη τώρα λίγον καιρό! Ἐξεραίνετο ὁ λάρυγγας... Κάποιο ποταμάκι θὰ εὑρίσκετο στὸ δρόμο νὰ τὸν δροσίση... Πονοῦσαν τὰ πόδια!.. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἐψήνοντο καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ πηγαίνουν ὅσο ἤθελε κανείς!

Ὁ φιλότιμος στρατιώτης ποὺ ἀγαπάει τὴν Πατρίδα του καὶ θέλει νὰ κάμη τὸ καθῆκόν του, δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνος ποὺ στέκεται παλληκαρίσια στὴν μάχη, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκεῖνος ποὺ ξέρει νὰ ὑποφέρη καὶ στερήσεις καὶ κόπους, χωρὶς νὰ μιλῆ.

* * *

—Ὤχ! Χριστέ μου δὲν βαστῶ πιά, ἀναστέναξε ἕνας νέος στρατιώτης, χλωμὸς καὶ λεπτοκαμωμένος ἐμποροϋπάλληλος, ποὺ εἶχε περάσει τὴν ζωή του μέσα στὰ γραφεῖα, χωρὶς νὰ σκληραγωγήση ποτὲ τὸ σῶμα του... Ξεράθηκε ὁ λάρυγγάς μου! Νομίζω ὅτι πάει νὰ μοῦ ἔρθη τρέλλα καὶ τὰ πόδια μου σὰν νὰ ἔχω σίδερα καυτά.

Καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὴν γραμμή, ἔπεσε στὶς ξερὲς πέτρες τοῦ βουνοῦ ποὺ ἀνέβαινε ὁ λόχος.

—Δὲν βαστῶ... δὲν βαστῶ πιά... εἶπε πάλι μὲ ἀπελπισία, ἔτσι μοῦρχεται ν' ἀνοίξω τὶς φλέβες μου νὰ πιῶ κι' ἂς εἶναι καὶ αἷμα.

—Στάσου μωρὲ πατριώτη! εἶπε τότε ἕνας ψηλὸς παλλήκαρος ἀποκαταστημένος στὴν Ἀμερική, ποὺ περπατοῦσε σὰν νὰ πήγαινε κυνῆγι, τί ἔπαθες καὶ κάνεις ἔτσι;

—Ἐπλάνταξα... ἐξεράθη ὁ λαιμὸς μου... ἄφησέ με νὰ πάω στὸ διάολο τέτοιο χαμένο κορμὶ ποὺ εἶμαι... Δὲν ἀξίζω οὔτε νὰ μὲ λυπᾶται κανείς!...

—Ἔβαλες μωρὲ μολύβι στὸ στόμα σου;..

—Οὔτε μολύβι, οὔτε ἔλεος μὲ πιάνει! Ἄσε με νὰ χαθῶ... Ἄχ!

Στάσου ρὲ σύντροφε... δὲν ἀφήνουν ἔτσι τὸν κόσμο! εἶπε ὁ πονόψυχος Ἀμερικάνος, σὰν νὰ ἔχω λιγάκι νερὸ ἀκόμη στὸ παγοῦρι μου... ρούφα μιὰ γουλιὰ νὰ ἔρθης στὰ σύγκαλά σου... κουράγιο ντέ...

Ὁ στρατιώτης ἐρρούφηξε ἀχόρταγα τὸ στόμα τοῦ παγουριοῦ καὶ σηκώθηκε.

—Ἄχ! ἔκαμε! μετάδοσι εἶναι;..

—Αἴ! γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, εἶπε γελῶντας ὁ ἄλλος, δὲν εἴπαμε νὰ μοῦ τὸ φέρης καὶ στὸν πάτο. Ἔπειτα ξέρεις! Μὴν πίνης πολὺ μὴ τυχὸν καὶ μεθύσης!

—Τί νὰ σοῦ κάνω μωρὲ Στάβαρη, ποὺ δὲν εἶμαι συνηθισμένος; εἶπεν ὁ ἄλλος. Αὐτὴ ἡ ζωὴ μέσ' στὶς πολιτεῖες καὶ τὰ καταστήματα κάνει τὸ σῶμα μαλθακὸ καὶ εὐκολοκούραστο. Ἐμεῖς οἱ γραφιάδες εἴμαστε μισοὶ ἄνθρωποι.

—Ἄιντε τώρα σήκω νὰ σὲ δῶ! εἶπε ὁ ἄλλος, πᾶμε νὰ φτάσουμε τοὺς ἄλλους... κοίτα πόσο μᾶς ἄφησαν. Ἔλα πάρε τὸ Μάνλιχερ.

—Ἀλλοίμονό μου! πῶς νὰ σηκωθῶ... ξέρεις πῶς εἶναι τὰ πόδια μου;

—Ἄ! νὰ σοῦ πῶ ἕνα πρᾶμα... πονοῦν δὲν πονοῦν πρέπει νὰ σηκωθῆς. Ἂν δὲν κάνης ἔτσι, δὲν θὰ ψηθοῦνε, καὶ ἔπειτα θὰ μποῦμε ἐμεῖς στὴ Θεσσαλονίκη καὶ σὺ θὰ περιμένης ἀκόμη ἐδῶ νὰ γιατρευτῆς... Ἔλα! δῶσε ἐδῶ τὸ χέρι σου... ἀκούμπα ἀπάνω μου... Δῶσε μου ἐδῶ καὶ τὸ Μάνλιχερ... ἐγὼ εἶμαι ψημένος ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωσι ὁ κόπος...

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Στάβαρη τότε ὁ νέος ἐμποροϋπάλληλος ἐσηκώθηκε πάλι καὶ ἄρχισε κουτσαίνοντας τὴν πορεία.

Δὲν εἶχαν κάμει ὅμως μισῆς ὥρας δρόμο, ὅταν ἀπὸ τὸ λόφο ποὺ ἄφησαν πίσω των ἀκούσθηκαν ἄξαφνα τουφεκιές. Ὅλο τὸ σύνταγμα ἀμέσως ἄρπαξε τὰ τουφέκια καὶ ἑτοιμάσθηκε. Πρῶτος πρῶτος ὁ νέος ἐμποροϋπάλληλος καὶ ὁ Στάβαρης, ποὺ ξεχασε καὶ κόπο καὶ φουσκαλιασμένα πόδια.

—Τί τρέχει;.. τί τρέχει;.. ἐρωτῶντο ὅλοι.

Δὲν ἦταν ὅμως τίποτε σοβαρό! Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἦρθε ἕνας ἔφιππος ἀγγελιαφόρος καὶ ἐπληροφόρησε τὸ διοικητὴ ὅτι οἱ χωριάτες ἀπὸ ἕνα κοντινὸ Τουρκοχῶρι εἶχαν πέσει ἀπάνω σὲ μερικοὺς ἀργοπορημένους στρατιῶτες ποὺ ηὗραν μονάχους καὶ τοὺς ἔσφαξαν.

—Στάβαρη! μοῦ ἔσωσες τὴν ζωή, εἶπε τότε ὁ νέος ἀγκαλιάζοντας τὸν σύντροφόν του,.. Ἂν εἶχα μείνει ἐκεῖ, θὰ μ' ἔκλαιγε τώρα ἡ μανοῦλα μου...

Καὶ βγάζοντας μιὰ φωτογραφία ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν ἐφίλησε μὲ δακρυσμένα μάτια.

—Εἶναι ἡ μητέρα σου αὐτή; ἐρώτησε ὁ Στάβαρης.

—Ναί! ἡ μητέρα μου...

—Καὶ αὐτὴ ἡ κοπέλλα;

—Εἶναι ἡ Ἑλενιώ... ἡ ἀδελφή μου!

—Ἀλήθεια... μοιάζετε! εἶπε ἐκεῖνος, καὶ ἀφοῦ ἐκοίταξε ὀλίγες στιγμὲς μὲ προσοχὴ τὴ φωτογραφία, τοῦ τὴν ἔδωκε πίσω.

* * *

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ δύο στρατιῶτες ἔγιναν ἀχώριστοι... Εἴτε εἰς τὴν μάχη, εἴτε στὶς πορεῖες, εἴτε στὴν ἀνάπαυσι ἦσαν πάντα μαζί, καὶ πολλὲς φορὲς μιλοῦσαν πότε θὰ τελειώση ὁ πόλεμος νὰ γυρίσουν πάλι στὰ σπιτάκια των καὶ στοὺς δικούς των ποὺ τοὺς ἐπερίμεναν.

Ὅταν ὁ ἐμποροϋπάλληλος ἔγραφε στὴν μητέρα του, ὁ Στάβαρης τὸν παρακαλοῦσε νὰ γράφη χαιρετίσματα πολλὰ ἔστω καὶ ἂν δὲν τὴν ἐγνώριζε, καὶ ὅταν ἐρχόντανε γράμμα ἐρωτοῦσε πάντα μὲ ἐνδιαφέρον τί κάνει ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφή του.

Ὅταν ἐτελείωνε ὁ πόλεμος θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας νὰ τὶς ἐγνώριζε πρὶν νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ποὺ εἶχε τὴν ἐργασία του, καὶ ὅπου εἶχε ἀρκετὴ περιουσία.

Ἔτσι σιγὰ σιγὰ ὁ καιρὸς ἐπέρασε. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν μάχη τῶν Γιαννιτσῶν, ἐμπῆκαν καὶ οἱ δυὸ στὴν Θεσσαλονίκη καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοὺς διεύθυναν στὸν Λαγκαδᾶ ὅλην τὴν ἀνακωχή.

* * *

Εἰς τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Κιλκίς, ὅπου ἐδοξάσθηκε ἀκόμη μιὰ φορὰ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, οἱ δύο σύντροφοι ἐπολέμησαν πλάγι πλάγι.

Ἐκεῖ ὅμως μέσα στὸ ξάναμμα τῆς ἐφόδου, ὁ νέος ἐμποροϋπάλληλος ἔχασε τὸν Στάβαρη, καὶ μόνον ὅταν τὸ βράδυ ἐσταμάτησε ἡ μάχη τὸν ἀναζήτησε.

Καὶ ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι σύντροφοί του, πεθαμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι, ἐζητοῦσαν μὲ τὸν ὕπνο νὰ ξαναβροῦν δυνάμεις, αὐτὸς ἐγύρισε πάλι πίσω εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸν εἶχε χάσει ζητῶντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ φωνάζοντας τὸ ὄνομά του.

Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε ἰδῆ τὸν Στάβαρη, καὶ μόνο ἕνας νησιώτης φαντάρος ἔλεγε πῶς τὸν εἶδε νὰ λαβωθῆ καὶ νὰ πέφτη.

Ἀπελπισμένος τότε ὁ Πάνος ἄρχισε πάλι νὰ γυρίζη ἐδῶ καὶ κεῖ μέσα εἰς τὸ σκοτάδι καὶ τὰ ἀναμμένα χωράφια, ὅπου εἶχαν βάλει οἱ Βούλγαροι φω-

— Κουράγιο ντέ...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1472)

Ο ΠΕΝΤΑΔΑΚΤΥΛΟΣ ΤΑΫΓΕΤΟΣ

Βλέποντας άπ' τήν Σπάρτη τόν πανύψηλο Ταΰγετο μέ τίς πέντε καταχιονισμένες κορυφές του, ρίξαμε δίκιο στούς Σπαρτιάτες πού δέν ήθελαν μέ κανένα τρόπο νά κάνουν τείχη γύρω άπό τήν πόλι των. Άντίθετα μέ τίς άλλες πόλεις πού ήσαν καλά ταμπουρωμένες άπό πελώρια τείχη καί τεράστια φρούρια, ή Σπάρτη ήταν έλεύθερη, γιατί οί πολίτες της έπρέσβευαν δτι άριστα τείχη ήταν τά στήθη των. Φαίνεται δμως πώς περισσότερο ήθελαν τά μάτια τους νά μήν είναι φυλακισμένα καί τό βλέμμα τους νά μή χτυπάη σέ ντουβάρια. Έπρεπε ό Ταΰγετος νά είναι τό καθημερινόν τους δραμα, νά παίρνουν κάτι άπό τούς καλλίγραμμους καί βαρείς δγκους του καί ίσως στήν ένατένισι τού Πενταδάκτυλου νά ώφειλαν λίγη άπ' τήν δόξα τους...

• • •

Δέν μάς Ικανοποιούσε νά βλέπουμε τόν Ταΰγετο άπ' τήν Σπάρτη. Τό χιόνι μάς τραβούσε σάν μαγνήτης. Τό καλοκαίρι στήν ψηλότερη κορυφή του άνεβαίνουν καί κυρίες μέ τακουνάκια στά παπούτσια. Χειμώνα καί άνοιξι ή κατάκτησι τής ψηλής κορυφής είναι δύσκολη. Δέν είναι τόσο τό χιόνι πού φοβίζει δσο ό καιρός. Μέ κακοκαιρία, θύελλα, βροχή είναι έπικίνδυνο αύτό τό βουνό. Ό καιρός κάποτε ξεγελάει. Ξεκινάς μέ καλωσύνη καί σάν προχωρήσης χαλάει ό κόσμος. Μπορεί νά συμβή καί τό άντίθετο. Φεύγεις μέ κατακλυσμό καί ξαφνικά άπολαμβάνεις θαυμάσιο καιρό.

Ό συννεφιασμένος ούρανός έζωνε μέ τούλινες λουρίδες τίς κορφές τού Ταΰγετου. Κάπου-κάπου φωτεινές δέσμες σπαθωτές έπεφταν σάν άπό φεγγίτη καί φώτιζαν ένα κομμάτι τής γής.

• • •

Άπ' τή Παλιοπαναγιά άρχίζει ή πεζοπορία. Διαβαίνουμε τήν άντικρυνή δχθη μιάς χαράδρας. Τά πουρνάρια άγκυλώνουν τά πόδια μας, καί τό λίγο φώς τού δειλινού άφίνει νά βλέπουμε άκόμη γελαστές, χαρωπές, πολύχρωμες άνεμώνες πού άναπαύονται άνάμεσα σέ άγκαθωτά θαμνάκια. Όσο άπομακρύνεται ό κάμπος, τόσο πλησιάζει τό πολύκορφο βουνό μέ τίς χιονισμένες ράχες. Σ' ένα κομμένο βράχο πρός τά δεξιά μας ένα κάτασπρο μοναστήρι είναι κολλημένο σάν σφηκοφωλιά. Είναι ή Παναγία ή Καταφυγιώτισσα, κτισμένη σέ μιά σπηλιά τού κρεμαστού βράχου. Πιό πάνω ένα χωριουδάκι σέ μιάν δμορφη κουλάδα ξεμυτίζει τίς ψηλές, γυμνές, σταχτιές λεύκες του πού μοιάζουν σάν ψαροκόκκαλα. Είναι έρημο τόν χειμώνα καί τήν άνοιξι. Τό καλοκαίρι μόνο κατοικείται. Λέγεται Ντόριζα κι' είναι γνωστό σ' δλους τούς όρειβάτες πού πηγαίνουν άπ' έκεί στίς κορφές τού Ταΰγετου. Ό ύπνος σ' ένα χωριάτικο σπίτι θά ήταν εύχάριστος άν κατά τά μεσάνυχτα ή καμπάνα τού χωριού δέν χτυπούσε άδιάκοπα καί δαιμονισμένα. Τό περίεργο είναι δτι τήν καμπάνα τήν χτυπούσε ό άγέρας. Ένας άγέρας πού λυσσομανούσε. Ποτέ στή ζωή μας δέν άκούσαμε τέτοιο σφύριγμα καί βούϊσμα άγέρα. Σάν νά κατρακυλούσαν άπό τά άστάθμητα ΰψη τού ούρανού βουνά όλόκληρα άπό ψιλά-ψιλά χαλικάκια. Ήταν σωστός σιμούν.

• • •

Έπηζε άκόμη ή νύχτα — τρεϊς καί μισή ή ώρα τό πρωί — πού ό ένας πίσω άπ' τόν άλλον σάν τίς κάμπιες άκολουθούσαμε τόν όδηγό γιά νά άνεβούμε στήν κορφή τού Πενταδάκτυλου, βουβοί σάν σκιές άνάμεσα στούς κατάμαυρους δγκους τών βράχων. Τά άστέρια, σάν άσημοκάντηλα, έτρεμόσβηναν στό στερέωμα καί τό φεγγάρι σάν χάλκινη φέτα στάθηκε γιά μιά στιγμή στήν καταρραχιά τού πιό κοντινού μας πρόβουνου. Ήταν άναμμένο, λές καί κείνη τή στιγμή έβγαινε σάν πυρακτωμένο σίδερο άπ' τό καμίνι κανενός γύφτου.

Σέ ένα άπό τά πολλά μας ξάγναντα, πρίν χαράξη άκόμη, μιά λευκή χιονάτη πυραμίδα χτύπησε μέ ένα περίεργο φωτισμό τήν δρασί μας. Ήταν ή πιό ψηλή κορυφή τού Ταΰγετου. Ό προφήτης Ήλίας. Τό άρχαίο Τάλητον. Όσο καί άν πιέζαμε τήν φαντασία μας, ποτέ δέν θά έφτανε στήν εύφρόσυνη όπτασία τού άσπρου δγκου πού όρθώνεται κατέναντί μας. Πώς θωριόταν στό μαύρο φόντο τής νύχτας! Σάν πανόραμα, σάν έμψυχο άντικείμενο πού ύψωνε τή λευκή ψυχή του κατ' εύθείαν στό Θεό. Σάν κάτασπρη πεταλούδα κεντημένη σέ μαύρο άτλάζι.

• • •

Τό μισοσκόταδο ξεδιαλύνεται σιγά-σιγά καί ή χαραυγή κοντοζυγώνει. Τά ρόμπολα, πανύψηλα, είναι δέκα φορές ψηλότερα άπό τό μπόϊ μας. Τό ξημέρωμα τό χαιρετίζει σέ τόσο ύψος πού είμαστε ένα γλυκόλαλο άηδόνι, λές καί συνθέτει μέ τίς ύπέροχες τρίλλιες του τό τραγούδι τής αύγής. Σέ λίγο άπό τά μάκρη τού πελάγους ξεπήδησαν τριανταφυλλένια χρώματα κι' ή νύχτα άποχαιρετούσε τήν ήμέρα μέ τά πρώτα φιλήματα τής άνατολής. Καθισμένοι σ' έναν έξώστη άγναντεύαμε τόν Πάρνωνα, τό Ταίναρο, τά Κύθηρα καί τήν άτελεύτητη θάλασσα πού ή μυρωμένη της αύρα έχάϊδευε κι' έμάς καί τόν Ταΰγετο. Ό ήλιος καταφλογισμένος ύψωνε καί άσπριζε. Ή άνάσα καί ή ξεκούρασι στήν Βαρβάρα — πού ύπάρχει τώρα καταφύγιο — μαζί μέ τό πρωϊνό κολατσό ήταν εύεργετική, δυναμωτική γιά τήν άνάβασι πού θά άρχίζαμε σέ λίγο.

• • •

Όλα μάς βοηθούν. Μέρα όλόλαμπρη. Ούτε ένα συννεφάκι. Χιόνι πρώτης τάξεως γιά βάδισμα. Πιάνουμε τό βουνό κατάστηθα. Άλλά στό διάσελο ό Αίολος άνοιξε τούς άσκούς του καί ξαπόλυσε ένα φοβερό άγέρα. Ή δρμή του μάς έρριχνε κάτω. Σήκωνε τό μισοκρυσταλλωμένο χιόνι καί μάς χτυπούσε στό πρόσωπο. Γιά νά περπατήσουμε 200 μέτρα χωρίς νά κερδίσουμε σέ ύψος, είχε περάσει μιά ώρα. Ό άέρας αύτός έρχεται κατ' εύθείαν άπό τήν Αίγυπτο. Είναι ό σιμούν τής Έλλάδος. Μόλις περάσαμε τό διάσελο καί άνεβήκαμε στόν Άϊ-Λιά τό κακό σταμάτησε. Σάν φτάσαμε στήν κορφή (2407 μ. ύψος) περιφέραμε τό μάτι μας γύρω στήν Λακωνία, στή Λακεδαίμονα, στή Μεσσηνία, στή θάλασσα. Άναπέμψαμε δέησι στόν Ύψιστο γιά τό δραμα πού μάς χάρισε καί σάν ήρθε ή στιγμή νά κατηφορήσουμε σάν νά μάς πήρε τό παράπονο.

• • •

Στήν κατάβασι προτιμήσαμε τήν εύθεία. Ήταν έπικίνδυνη. Πέσαμε στά περίφημα χιόνια, βάραθρα, πού έγιναν άπό τό σεισμό τού 464 π. Χ. Τό δάσος τής Πολιάνας μέ τά πυκνά έλατα καί τά ρόμπολα μέ τά χαμολούλουδα μοσχομύριζε. Σ' αύτό θά γύριζαν στήν άρχαιότητα οί θαυμαστοί «λακωνικοί κύνες» (λαγωνικά). Άνάμεσα στά έλατα θά περπατούσε ή θεά Ταϋγέτη, ή κόρη τού Άτλαντος.

Όταν πιά ό ήλιος κρυβόταν πίσω άπ' τίς χιονισμένες κορυφές, είχαμε φτάσει στή Σπάρτη. Ό Ταΰγετος έδειχνε πάντα τήν μεγαλοπρέπειά του...

ΚΑΠΠΑ

Παιδικό σχέδιο

5ον

Μέ δσα είπαμε στό προηγούμενο άρθρο έχομε τήν έντύπωσι δτι θά πετύχωμε τό σπουδαιότερο παράγοντα γιά μιά σίγουρη δουλειά, δηλαδή θά καλλιεργήσουμε τήν αύτοπεποίθησι πού θά κινήση τό παιδί μέ αύτενέργεια, μέ πρωτοβουλία καί μέ τιμιότητα, ένας άνθρωπος πού έχει έμπιστοσύνη στόν έαυτό του θά άντικρύζη πάντα στή ζωή του κάθε ζήτημα μέ χαρακτήρα καί τό σχολείο αύτό έχει γιά πρώτο του μέλημα καί σκοπό. Τό Έλληνόπουλο είναι κατά κανόνα έξυπνο καί μέ μεγάλη άντίληψι, άλλά καί σάν παιδί μέ πολύ έπιπολαιότητα. Γιά νά καταπολεμήσω άκριβώς αύτό τό έλάττωμα έπανέρχομαι 3 καί 4 φορές στό ίδιο θέμα, έφιστώντας τήν προσοχή τών παιδιών σέ λεπτομέρειες καί σέ άναλογίες. Έτσι μού δίνεται ή εύκαιρία χωρίς κόπο, μά καί χωρίς προετοιμασμένο μάθημα, νά τούς μιλήσω γιά καθαρά τεχνικά ζητήματα πού άλλοιώτικα θά ήταν δχι μόνο κουραστικά άλλά καί άκατανόητα. Λ. χ. σχεδιάζομε μιά σκηνή τού δρόμου (τό θέμα μας είναι έντυπώσεις μας άπό τή συγκοινωνία μέσ' στήν πόλι) τό ίδιο θέμα δοσμένο 3 καί 4 φορές. Όπως είπα παραπάνω — δίνω μεγάλη σημασία στήν έπανάληψι — ή εύκαιρία έρχεται μόνη της, τά παιδιά συζητούνε καί κάνουν κριτικές πάνω στά σχέδιά τους, έγώ άκούω, παρακολουθώ καί περιμένω νά προσκληθώ νά πάρω μέρος στή συζήτησι σάν διαιτητής. Ξαφνικά: Κύριε, είναι δυνατόν ό άνθρωπος νά είναι πιό μεγάλος άπό τό τράμ πού έφτιαξε; Τότε πώς θά χωρέση μέσα... Τό ζήτημα τής προοπτικής μπήκε μόνο του. Ό άνθρωπος είναι στό πρώτο πλάνο, τό παιδί τόν έκανε χωρίς γνώσι προοπτικής, άλλά μόνο άπό παρατήρησι καί ζωηρή παράστασι, οί συμμαθητές του δέν μπόρεσαν νά τό καταλάβουν, σιγά σιγά δμως καί μέ μερικά άπλά παραδείγματα τό κατάλαβαν, έκτείνανε τώρα τό χέρι τους καί γιά πρώτη φορά παρατηρήσανε πώς άνάλογα μέ τήν άπόστασι πού έχει άπό τά μάτια τους σκεπάζει μιά μικρότερη ή μεγαλύτερη έπιφάνεια. Κατάλαβαν άκόμα δτι ή άπόστασις πού έχουνε τά άντικείμενα άπό μάς, είναι έκείνη πού δίνει διαφορετικό στό καθένα μέγεθος κοιτώντας άπό τό παράθυρο τά άντικρυνά σπίτια σέ σύγκρισι μέ τό όρθογώνιο τού παραθύρου. «Τόσο μεγάλα σπίτια νά χωράνε μέσα στό μικρό παράθυρο», τόλμησε νά πή κάποιος καθυστερημένος, άλλά δέν πρόλαβα νά τού άπαντήσω, γιατί οί συμμαθητές του μέ μιά φωνή τού άπαντήσανε: «Δέν κατάλαβες πώς είναι μακριά άπό μάς, γιά δές τό Λυκαβηττό πώς φαίνεται μαζί μέ τά νταμάρια!». Μέ άλλα λόγια στή συνείδησι τών παιδιών τό ζήτημα τής προοπτικής είχε λυθή, τό άξίωμα τής προοπτικής δτι σχεδιάζουμε τά πράγματα δπως φαίνονται καί πρό πάντων χωρίς κόπο. Μέ αύτό τόν τρόπο θά όξύνουμε τήν παρατηρητικότητα πού θά τούς κάνη άθελά τους θετικώτερους καί δτι άργότερα, σάν φτάσουμε στό σχέδιο άπό τό φυσικό, θά είμαστε έτοιμοι νά δεχτούμε καί τή θεωρία. Γιά τήν ώρα μάς χρειάζονται ή φαντασία καί οί ζωηρές έντυπώσεις πού θά μάς δώσουν άφορμές άνάλογες νά έμπιστευώμαστε στόν έαυτό μας.

Γ. ΡΩΜΑΝΟΣ

Έπιμελεία Σ. Δούκα.

ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

22. Συνέχεια

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ὁ παρακοιμώμενος Ἰωσὴφ Βρίγγας πρώτη φορὰ βρέθηκε σὲ τόσο δύσκολη θέση. Πάντα κατάφερνε, ὅσο δύσκολη κι' ἂν ἦταν ἡ περίσταση, σὰν καλὸς καραβοκύρης, κόβοντας βόλτες νὰ βρῇ τ' ἀγέρι ποὺ θὰ τὸν ἔμπαζε στὸ λιμάνι καὶ ποτὲς δὲν ἔκανε κάτι, ἔτσι στὸ βρόντο, περιμένοντας ὕστερα νὰ τὸν βοηθήση ἡ τύχη.

«Ἡ ζωὴ εἶναι τέχνη» ἔλεγε. Κι' ὅπως κάθε τέχνη χρειάζεται τὰ σύνεργά της, ὅμοια καὶ τούτη γιὰ νὰ προκόψη θέλει τρία πράματα: ἐπιμονή, ὑπομονὴ καὶ γνώση. Μὲ τὴν ἐπιμονὴ θὰ παλέψης τὴν τύχη ποὺ μπορεῖ ὄχι μιὰ μὰ πολλὲς φορὲς νὰ σοῦ πάη κόντρα. Μὲ τὴν ὑπομονὴ θὰ παλέψης τὸν ἑαυτό σου ποὺ εἶναι μεγαλείτερο ἀκόμα θεριό... κουράζεται βλέπεις ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὴν κακοτυχία καὶ λυγίζει ἢ πεισματώνει καὶ σὰ μεθυσμένη πιὰ κάνει ὅ,τι τῆς λάχει. Ὕστερα ἡ γνώση, εἶναι, νὰ ποῦμε, ἡ ἀξιωσύνη τοῦ τεχνίτη. Ξέρει τὸ κάθε πρᾶμα ποῦ χρειάζεται καὶ πῶς δουλεύεται...

Ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ δίχως γνώση δὲν ἀξίζουν κι' ἡ γνώση πάλι δίχως αὐτὲς δὲ φελᾶ σὲ τίποτα.

Μ' ὅλο ποὺ ὁ ἄξιος παρακοιμώμενος εἶχε καὶ τὶς τρεῖς χάρες, στὴν τωρινὴ περίσταση δὲν ἤξερε ποιάν ἀπόφαση νὰ πάρη. Εἶχε καλέσει τὴ σύγκλητο τὴν Τετάρτη τὸ ἀπόγεμα γιὰ νὰ ζητήση πιὰ τὴ γνώμη της φανερὰ καὶ ξέσκεπα σχετικὰ μὲ τὴν ἐκστρατεία τῆς Κρήτης. Λέμε «φανερὰ καὶ ξέσκεπα» γιατὶ ἀπὸ καιρὸ τώρα μάθαινε πὼς οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ἀρχόντους δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν γιὰ τὴν ἐπιχείρηση αὐτή.

Ὁ φθόνος ἔστεκε πάνω ἀπὸ τὸ συμφέρο τῆς πολιτείας. Ἡ ἰδέα πὼς ὁ Νικηφόρος θ' ἀποκτοῦσε δόξα καὶ δύναμη στὸ λαό, τοὺς θόλωνε τὴν κρίση σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ δὲν ἔβλεπαν πὼς ἦταν ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου νὰ τελειώση πιὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση μὲ τοὺς Σαρακηνούς.

«Νὰ κρεμαστοῦμε ἀπὸ τοὺς Φωκάδες»; ἔλεγαν. «Ξεχάσατε τοὺς Λεκαπηνούς; Μὰ εἶναι σὰ νὰ προδώσωμε τὸ βασιλιᾶ μας».

Ὡς τόσο εἴτε «ναί», εἴτε «ὄχι» ἔλεγαν δὲν εἶχε καὶ πολλὴ σημασία... Ὁ βασιλιᾶς εἶχε ὅλο τὸ ἐλεύθερο νὰ κάμη ὅ,τι ἤθελε καὶ θάκανε πάντα — αὐτὸ δὰ τὄξεραν ὅλοι — κεῖνο ποὺ ὁ παρακοιμώμενός του νόμιζε πὼς εἶναι σωστό... Λαὸς καὶ στρατὸς λοιπὸν ἕνα πρᾶμα περίμεναν ἀνυπόμονα· ν' ἀκούσουν τὸ λόγο τοῦ Βρίγγα στὴ σύγκλητο...

Δὲν εἶχαν γίνει βέβαια τοῦ κάκου τόσες προετοιμασίες· ὁ καθένας μποροῦσε νὰ βγάλη τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ Βρίγγας ἀπὸ καιρὸ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή του· ἦσαν ὅμως καὶ μερικοὶ ποὺ ἄρχισαν νὰ ὑποπτεύωνται ὕστερα ἀπὸ τόσες ἀναβολὲς πὼς κάτι τρέχει...

Εἶναι παράξενο ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ συμβαίνει σὲ κάτι τέτοιες περιστάσεις... Θαρρεῖς μιὰ μυρουδιὰ χύνεται στὸν ἀέρα ἀνάερη, κανεὶς δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ· ὡστόσο αὐτοὶ ποὺ ἔχουν δυνατώτερη μύτη τὴ νοιώθουν ἀμέσως καὶ τὸ λένε στοὺς ἄλλους καὶ σιγὰ σιγὰ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος βλέπεις μιὰ ἀνησυχία ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει νὰ σοῦ πῆ γιατὶ καὶ πῶς ἔγινε, μὰ ὅλοι τὴ συμμερίζονται.

Τὸ πιτάκιο ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἄγνωστο φίλο ὁ παρακοιμώμενος, καθὼς ξέρουμε, τὸν ἔρριξε σὲ βαθειὰ συλλογή... Ἂν οἱ ἄλλοι στὴν περίσταση τούτη ἔβλεπαν τὰ πράματα καλλίτερα ἀπ' αὐτόν; Νὰ πάρη ἀπάνω του τόσην εὐθύνη; Πάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔβαζε τὸ συμφέρο τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας ποὺ τῆς ἦταν ὁλότελα ἀφωσιωμένος. Εἶχαν περάσει ὀχτὼ μέρες ἀπὸ τότε ποὺ κάλεσε τὸ Δημήτρη Γρηγορᾶ καὶ τοῦ ἀνάθεσε νὰ ἐξακριβώση ποιοὶ πηγαίνουν στὸ μοναστήρι τοῦ Πετρίου· κι' ἀπὸ τότε δὲν εἶχε καμμιὰ εἴδηση γι' αὐτόν. Τί ἀπόγινε ἄραγε;... Στὸν ἑκατόνταρχο τῆς φρουρᾶς ἔστελνε καὶ ρωτοῦσε κάθε τόσο, ἂν καὶ εἶχε δώσει παραγγελιὰ μόλις ἔρθη νὰ τοῦ τὸ ἀναφέρουν... Σήμερα ἡ ἀνησυχία του ἀποκορυφώθηκε... Ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ θὰ τοῦ ἔφερνε θὰ κανόνιζε τὴ στάση του στὴ σύγκλητο. Κι' ἂν οὔτε σήμερα, οὔτε αὔριο ἐρχόταν, τί ἔπρεπε νὰ ὑποθέση;

Κατὰ τὴν συνήθεια του, ὅταν εἶχε κάτι σοβαρὸ ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε ἄρχισε νὰ φέρνη βόλτες ἀπάνω κάτω στὴ μεγάλη αἴθουσα ποὺ χρησίμευε γιὰ γραφεῖο του...

Ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος ἔμπαινε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα. Μιὰ φωλιὰ γεμάτη πεταξαρούδια σ' ἕνα ταντελωτὸ κεφαλοκόλωνο, ἐκεῖ ψηλὰ ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς βοοῦσε ἀπὸ τιτιβίσματα καὶ κελαδισμούς.

Τὴν κοίταξε μιὰ στιγμὴ καὶ σκέφθηκε.

«Τί ξενοιασιὰ ποὺ τὴν ἔχουν τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ! Μονάχα γιὰ τὸν ἄνθρωπο λοιπὸν ὁ κόσμος τοῦτος κατάντησε κ ο ι λ ὰ ς κ λ α υ θ μ ῶ ν ο ς; Βαρειὰ εἶναι τὰ μεγαλεῖα καὶ ἡ δόξα... Καὶ ποιὸ τ' ὄφελος»; Ἡ φράση τοῦ Ἐκκλησιαστῆ ἦρθε σὰν ἀπάντηση στὴ θύμησή του: «Ματαιότης ματαιοτήτων...». Ὅλο τὸ κατακάθι τῆς πίκρας ποὺ τόσο καιρὸ τώρα εἶχε κατασταλάξει μέσα του ἀπὸ μιὰ ζωὴ ὅλο καθήκοντα καὶ εὐθῦνες, δίχως ἀγάπη καὶ ἀναλαμπὴ χαρᾶς, ἀναταράχτηκε, θαρρεῖς, ἀπὸ τὴ σκέψη τούτη... Πεθύμησε τὴν ἡσυχία πιὰ καὶ τὴ γαλήνη μέσα στὴ μοναξιὰ ποὺ φέρνει τὸν ἄνθρωπο κοντήτερα πρὸς τὸ Θεό... Ὄχι, ὁ Ἰωσὴφ Βρίγγας δὲν ἦταν φιλόδοξος... Σὰν τὸ πιστὸ σκυλὶ δούλευε τὸν κύριό του χωρὶς ὑπολογισμό. Κι' ἂν ἀνακατευόταν στὶς παλατιανὲς κλίκες, τὄκανε γιατὶ μόνο μὲ τέτοιο τρόπο μποροῦσε νὰ ματαιώνη τὶς ἐπιβουλὲς καὶ νὰ κουτσουρεύη τὶς ἀτομικὲς ἐπιδιώξεις. Πῶς νὰ παλέψης μὲ τόσα θεριὰ ἂν δὲν κρατᾶς ὅπλα ποὺ νἆναι τοὐλάχιστο τόσο δυνατὰ σὰν τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τους;

«Ἄχ ἕνας σύντροφος, ἕνας φίλος ποὺ νἄχη τὴν ἴδιο ἁγνὴ καὶ πιστὴ καρδιά! Νὰ τὸν βάλη φύλακα ἄγρυπνο κατὰ τὴ μιὰ μεριὰ ὅπως στέκει αὐτὸς κατὰ τὴν ἄλλη... Νὰ μοιρασθῆ μαζί του τὴν εὐθύνη καὶ τὸ χρέος κι' ἔτσι νὰ μὴ νοιώθη πιὰ τὴν ἀνάγκη νὰ περιτρέχη αὐτὸς μονάχος ὁλόκληρη τ ὴ μ ά ν τ ρ α ποὺ τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός... Κοιτάζοντας πρὸς τὰ ἐδῶ νὰ μὴ φοβᾶται πώς, νά, τώρα δά, οἱ λύκοι θὰ χυμήξουν ἀπὸ τὴ μπασιὰ ποὺ φύλαγε λίγο πιὸ πρίν!...».

Τὸ βαρὺ βῆλο τῆς ἀντικρυνῆς πόρτας ἀνακινήθηκε καὶ φάνηκε τὸ ἀσκημόθωρο παράστημα τοῦ Σεραφείμ.

Ἀντὶ νὰ θυμώση ὁ παρακοιμώμενος

Ἀνακινήθηκε μιὰ στιγμὴ τὸ βῆλο καὶ φάνηκε ὁ νάνος Σεραφείμ.

Στὸν κάθε μελετητὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας μπορεῖ νὰ γεννηθῇ τὸ ἐρώτημα: Πῶς ἡ Σπάρτη, ἡ μικρότερη καὶ ὀλιγαριθμότερη ἀπὸ ὅλες τὶς Ἑλληνικὲς πόλεις κατώρθωσε ν' ἀναπτύξῃ τέτοια ἰσχύ, νὰ κυριαρχήσῃ σ' ὁλόκληρη τὴν Πελοπόννησο καὶ νὰ διεκδικῇ ἀπὸ τὶς Ἀθῆνες ποὺ στάθηκαν ἡ ἰσχυρότερη ἀντίπαλός της, τὴν ἡγεμονία σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα; Καὶ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ παίρνει μεγαλύτερη σημασία ὅταν πληροφορούμεθα ὅτι οἱ ἐλεύθεροι πολῖται τῆς Σπάρτης, οἱ πραγματικοὶ Σπαρτιᾶτες, ἀνήρχοντο μονάχα σὲ 8.000, ποὺ ὁλοένα λιγόστευαν ἀντὶς νὰ πολλαπλασιάζωνται.

Ἡ ἀπορία αὐτὴ φαίνεται πὼς εἶχε γεννηθῆ καὶ στὸν ἀρχαῖο κόσμο, κι' ὁ Ξενοφῶν, ὁ μεγάλος αὐτὸς Ἀθηναῖος συγγραφεὺς καὶ στρατηγός, ὁμολογεῖ ὅτι πολλὲς φορὲς ἀναρωτήθηκε σὲ τί τάχα νὰ ὠφείλετο ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ δύναμι τῆς μικρῆς πόλης. Ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ κατώρθωσε νὰ τὸ λύσῃ μονάχα ὅταν μελέτησε βαθειὰ τὸν τρόπο τῆς ἀγωγῆς τῶν Σπαρτιατῶν. Βαθὺς παρατηρητὴς ὅπως ἦταν ὁ Ξενοφῶν, ἀντελήφθη ἀπὸ τὶς μελέτες του πάνω στὴν ἀγωγὴ ποὺ εἶχε ἐπιβάλει ἡ Σπάρτη στοὺς πολῖτες της, ὅτι ὅλη ἡ ἰσχύς της, καὶ τὸ μεγαλεῖό της, ὠφείλετο ἀκριβῶς στὴν αὐστηρὴ καὶ πειθαρχημένη αὐτὴ ἀγωγή, γεγονὸς ποὺ τόσο τοῦ ἐπροκάλεσε τὸν ἀνυπόκριτο θαυμασμό, ὥστε νὰ κατηγορηθῇ ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες του, ποὺ εὑρίσκοντο σὲ διαρκῆ ἀντίθεσι μὲ τοὺς Σπαρτιάτας, ὡς φίλος τῆς Σπάρτης καὶ νὰ καταδικασθῇ σ' ἐξορία γι' αὐτὸ τὸ λόγο.

Πραγματικά, ἂν μιὰ πολιτεία κατώρθωσε ν' ἀναπτύξῃ ὡς τὸ ἀνώτερο σημεῖο τὶς ἀρετὲς καὶ προπάντων τὶς στρατιωτικὲς ἀρετὲς τοῦ ἀτόμου, διὰ τῆς ἀγωγῆς, αὐτὴ ἡ πολιτεία ἦταν ἡ ἀρχαία Σπάρτη, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὸ πρότυπο τῆς ὀργάνωσης τῆς Δωρικῆς κοινότητος. Τὸ ἄτομο στὴ Σπάρτη, ἦταν ὁλοκληρωτικὰ ὑποταγμένο στὴν ὁλότητα. Ἡ ὑποταγή του ὅμως αὐτὴ δὲν ἐπεβάλλετο μὲ τὴ βία. Ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἀγωγῆς, ἔτσι ποὺ ν' ἀποτελῇ μιὰ ὁλωσδιόλου φυσικὴ κατάστασι, ὥστε τὸ ἀντίθετο νὰ θεωρῆται ὄχι μόνο ἁπλῶς παρεκτροπή, ἀλλὰ στίγμα, στῖγμα ποὺ στεροῦσε αὐτόματα τὸν παρεκτρεπόμενο πολίτη ἀπὸ τὸ δικαίωμα ν' ἀποτελῇ μέρος τῆς αὐστηρῆς καὶ πειθαρχημένης ἐκείνης κοινότητος, τὰ μέλη τῆς ὁποίας θεωροῦσαν ὡς κάτι ἀνώτερο κι' ἀπὸ τὴν ζωή τους ἀκόμη, τὴν τυφλὴ ὑποταγὴ στὴν πολιτεία καὶ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός των ἀπέναντι τῆς ὁλότητας ποὺ ἁπλὸ μόριό της ἦσαν.

Τὰ ἀποτελέσματα ποὺ πέτυχε ἡ Σπάρτη, μὲ τὴν αὐστηρὴ καὶ πειθαρχημένη της ὀργάνωσι, ἀποτελοῦν καὶ τὴν καλλίτερη ἀπόδειξι τοῦ τεραστίου ρόλου καὶ τῆς δύναμης τῆς ἀγωγῆς πάνω στὸ ἄτομο καὶ δικαιώνουν ὅσους σήμερα ἰσχυρίζονται ἐκεῖνο ποὺ ἀπὸ τὴν παληὰ ἐκείνη ἐποχὴ διετύπωσε ὁ Πλούταρχος, πὼς ὅπως σιγὰ - σιγὰ οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ κοιλαίνουν τὶς πέτρες, ἡ συχνὴ ἐπαφὴ τῶν χειρῶν φθείρει τὸ χαλκὸ καὶ τὸ χρυσάφι, καὶ τὸ στρεβλὸ καὶ ἄκαρπο δένδρο, μὲ τὴν περιποίησι γίνεται ἴσιο καὶ δίδει ζουμεροὺς καρπούς, ἔτσι καὶ τὸ ἄτομο μὲ τὴν κακὴν ἀγωγὴ καταστρέφεται ἐνῷ ἀντίθετα μὲ τὴν ὀρθὴ ἀγωγὴ ἀναπτύσσονται στὸ ἀνώτατο ὅριο οἱ ἀρετὲς καὶ οἱ ἠθικές του δυνάμεις.

Γιὰ τοῦτο, ἰδιαίτερα στὴ σημερινὴ περίοδο, ὁπότε ἀρχηγοὶ κρατῶν, ὅπως οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν, ἰσχυρίζονται πὼς κατώρθωσαν νὰ ἀναπτύξουν στὸ ἔπακρο τὶς δυνάμεις τοῦ Ἔθνους των, θέτοντας σ' ἐφαρμογὴ τὴ Σπαρτιατικὴ ἀγωγή, καθίσταται ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας νὰ μελετήσουμε τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς καὶ νὰ βγάλουμε τὰ συμπεράσματα ἐκεῖνα ποὺ πρέπει, στὶς σημερινὲς κρίσιμες στιγμὲς ποὺ διέρχεται ὁλόκληρος ὁ κόσμος.

Ἡ Σπαρτιατικὴ ἀγωγή, ποὺ ἐστηρίζετο ὁλοκληρωτικὰ στὴν Λυκούργειο λεγόμενη νομοθεσία ἀποτελοῦσε καὶ τὴ βάσι τῆς Ὀργάνωσης τῆς Δωρικῆς ἐκείνης κοινότητας. Ὅπως τονίσαμε καὶ σὲ ἄλλο μας σημείωμα, ἡ νομοθεσία αὐτὴ ἀπεδίδετο στὸ Λυκοῦργο, τὸ μεγάλο αὐτὸ νομοθέτη τῆς Σπάρτης, ποὺ ἡ φυσιογνωμία του ἔφτασε ὡς ἐμᾶς τελείως ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὸν θρῦλο. Ὅπως φαίνεται ὅμως τὸ νομοθετικὸ ἐκεῖνο ἔργο δὲν ἦταν ἔργο ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἦταν ἔργο τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξης, ποὺ ἐπεβλήθηκε σιγὰ - σιγά, κι' ὄχι χωρὶς ἀγῶνες.

Λέγεται ὅτι ὁ Λυκοῦργος — τὸ ἀναφέρει αὐτὸ ὁ Πλούταρχος γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὶς δοξασίες του γιὰ τὴ δύναμι τῆς ἀγωγῆς — γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς συμπατριῶτες του γιὰ τὴ δύναμι τῆς ἀγωγῆς πάνω στὸ ἄτομο σοφίστηκε τὸ ἀκόλουθο πείραμα. Πῆρε δυὸ μικρὰ σκυλάκια ἀπὸ τοὺς ἴδιους γονεῖς. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σκυλάκια αὐτά, τὸ ἀνέθρεψε αὐστηρά, τὸ δίδαξε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ κυνηγᾷ. Ἀντίθετα τὸ ἄλλο τὸ ἀνέθρεψε μαλθακά, τοῦ ἔδινε ἄφθονη τροφὴ καὶ τὸ συνήθισε στὴν τεμπελιά. Ὅταν μεγάλωσαν τὰ σκυλάκια ὁ Λυκοῦργος τὰ παρουσίασε στοὺς Σπαρτιᾶτες. Ὅλοι ἐβεβαίωναν πὼς τὰ σκυλιὰ αὐτὰ ἦσαν ἀπὸ διαφορετικοὺς γονεῖς καὶ μάλιστα καὶ ἀπὸ διαφορετικὴ ράτσα. Κανεὶς ἀπόλυτα δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα, τόσο διαφορετικὰ σκυλιὰ ἦσαν ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ἴδια ράτσα μὰ κι' ἀπὸ τοὺς ἴδιους γονεῖς. Ὁ Λυκοῦργος τότες ἀνέπτυξε τὸ πείραμά του στοὺς ἀκροατές του καὶ τὸν ἄκουαν κατάπληκτοι. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, λέγει ἡ παράδοσις, πὼς ὁ σοφὸς ἐκεῖνος νομοθέτης ἔπεισε τοὺς Σπαρτιᾶτες νὰ δώσουν ὁλωσδιόλου ἰδιαίτερη σημασία στὴν ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν τους καὶ ν' ἀσπασθοῦν καὶ στὸ κεφάλαιο αὐτὸ τὶς ἀντιλήψεις του. Βέβαια δὲν μποροῦμε νὰ βεβαιώσουμε ἂν αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ὀφείλεται πραγματικὰ στὸ Λυκοῦργο, ἢ ἂν εἶναι μεταγενέστερο ἐφεύρημα κάποιου σοφοῦ παρατηρητῆ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶναι βέβαιο εἶναι πὼς ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη βεβαιώνει ἀπόλυτα τὸ παράδειγμα τοῦτο, παράδειγμα ποὺ δὲν ἀποδεικνύεται πιὰ ἀπὸ τὴν ἀγωγὴ τῶν ζώων, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν καθημερινὴ κοινωνικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Σπαρτιατικὴ ἀγωγὴ ἦταν ὁλωσδιόλου διαφορετικὴ καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀγωγὴ ὅπως τὴν ἐννοοῦσαν οἱ ἄλλες πόλεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἦταν στὶς βασικὲς γραμμές της φυσικὴ ἀγωγή, ποὺ ἀπέβλεπε ν' ἀναπτύξῃ στὸ ἀνώτατο ὅριο τὶς φυσικὲς ἀρετὲς καὶ πρὸ πάντων τὶς στρατιωτικὲς καὶ ἠθικὲς ἀρετὲς τοῦ ἀτόμου. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ καὶ τὴν ἀγωγὴ τὴν εἶχε ἀναλάβει ἐξ ὁλοκλήρου ἡ πολιτεία, ἡ ὁποία καὶ φρόντιζε ν' ἀναπτύξῃ ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὸ παιδὶ σύμφωνα μὲ τὶς παραδεδεγμένες ὡς ὀρθὲς ἀπ' αὐτὴν παραδόσεις καὶ ἀντιλήψεις. Τοῦτο δὲν συνέβαινε στὶς ἄλλες πόλεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα, ἡ ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν ἦταν ἔργο τῶν γονιῶν. Ὡς ποιὸ δὲ σημεῖο εἶχε καταντήσει ἡ ἀγωγὴ αὐτή, μᾶς τὸ ἀποκαλύπτει ὁ Πλούταρχος, ποὺ ἀναφέρει ὅτι ὁ Σωκράτης, ὁ μεγαλύτερος αὐτὸς φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, τόσο εἶχε ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία ποὺ ὡρισμένοι γονεῖς ἔδειχναν γιὰ τὴν ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν τους, στὴν ἰδιαίτερή του πατρίδα τὶς Ἀθῆνες, ὥστε ἔλεγε πὼς ἤθελε νὰ ἔχῃ τὴ δύναμι ν' ἀνέβῃ στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τῆς πόλης καὶ νὰ φωνάξῃ στοὺς γονεῖς αὐτούς, ὅτι ὁμοιάζουν πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ φροντίζει πάρα πολὺ γιὰ τὸ παποῦτσι του ἐνῷ δὲν φροντίζει καθόλου γιὰ τὸ ποδάρι ποὺ θὰ φορέσῃ τὸ παποῦτσι αὐτό. Καὶ τοῦτο, γιατὶ λέγει, ἐνῷ οἱ γονεῖς αὐτοὶ ἐφρόντιζαν νὰ μαζέψουν ὅσο μποροῦσαν περισσότερα χρήματα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μεγάλη κληρονομία στοὺς ἀπογόνους των, δὲν φρόντιζαν καθόλου γιὰ τὴν ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν αὐτῶν, στὰ ὁποῖα ὡστόσο ἐνδιεφέροντο ν' ἀφήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα χρήματα.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, δηλαδὴ τὴν ὑπ' εὐθύνην τῆς πολιτείας ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν, ἡ Σπάρτη πετύχαινε ν' ἀναπτύξῃ ἄνδρας ὑπερήφανους, ποὺ γνώριζαν νὰ σέβωνται τοὺς πρεσβυτέρους των, καὶ εἶχαν βαθειὰ ἀνεπτυγμένο τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς, ποὺ ἦσαν τολμηροὶ καὶ περιφρονοῦσαν τὸ θάνατο. Σύγχρονα οἱ ἄνδρες αὐτοὶ σὰν πολῖτες εἶχαν ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο τὸ συναίσθημα τῆς πλέριας ἀπὸ τὴν πόλι ἐξάρτησής των καὶ ἐγνώριζαν νὰ πειθαρχοῦν καὶ νὰ ὑπακούουν ἀγόγγυστα στοὺς νόμους καὶ τοὺς ἄρχοντες.

Γιὰ τὸν τρόπο καὶ τὸ σύστημα ποὺ ἐφήρμοζε ἡ Σπάρτη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ θὰ μιλήσουμε σὲ ἑπόμενο σημείωμά μας.

ἔνοιωσε ἕνα αἴσθημα ἀνάμιχτο ἀπὸ στοργὴ καὶ συμπόνια... «Νά, ὁ φίλος, ποὺ ζητῶ» σκέφθηκε, «γιατί λοιπὸν ἔχω παράπονα; Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τοῦτος ἐδῶ, ὄχι νὰ βοηθήσῃ δὲν μπορεῖ, μ' ὅλο ποὺ θὰ τὄκανε μὲ τὴν καρδιά του, μὰ τὸ ἐναντίο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια καὶ προστασία...»

— Τί θέλεις Σεραφείμ; Ρώτησε.

Ὁ νᾶνος τίναξε τὰ χέρια του μπροστὰ κι' ἄνοιξε τὸ στόμα του σὰ νὰ βρισκότανε σὲ μεγάλη ἀπορία...

— Μὰ πῶς λοιπόν, εἶπε, τ' αὐτιὰ καὶ τὰ μάτια τῆς αὐτοκρατορίας, ποὺ πρέπει ν' ἀκοῦνε καὶ νὰ βλέπουν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ ὡς τὴ Δύση, ἔχασαν τὴ δύναμή τους;

— Μπορεῖ νὰ κουράστηκαν, Σεραφείμ, εἶπε ὁ Βρίγγας χαμογελώντας. Τί τρέχει;

Ὁ Σεραφεὶμ στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλός... Πραγματικὰ τώρα ἀποροῦσε... Ποτὲ ὁ αὐστηρὸς Βρίγγας δὲν τοῦ μίλησε μὲ τέτοιο τρόπο! Κάθισε ὕστερα κατὰ γῆς καὶ κάρφωσε τὰ μαῦρα μάτια του στὸν παρακοιμώμενο, ὅλο γλύκα καὶ παράπονο... Ἴδια σὰν τὸ ζῶο ποὺ βλέπει πὼς κάτι συμβαίνει στὸν ἀφέντη του, δὲν καταλαβαίνει ὡς τόσο κι' εἶναι ἕτοιμο νὰ ξεσπάσῃ σὲ θρῆνο...

— Ἔλα, λέγε, τί τρέχει; Ξαναρώτησε ὁ Βρίγγας.

— Ἂν ὁ ταπεινός σου δοῦλος μπορῆ νὰ ἔχῃ γνώμη... Θαρρῶ πὼς δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ ξεκούραση καὶ ὕπνο... Τὸ μεγάλο σπαθὶ ἦρθε νὰ ζητήσῃ ὁδηγίες ποὺ καὶ πότε πρέπει νὰ χτυπήσῃ...

Καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι ἔδειξε κατὰ τὸν προθάλαμο...

Ὁ παρακοιμώμενος ἔτρεξε πρὸς τὰ κεῖ ἀνοίγοντας ὅσο μποροῦσε τὰ τεράστια κανιά του... Παραμέρισε βιαστικὰ τὸ βῆλο.

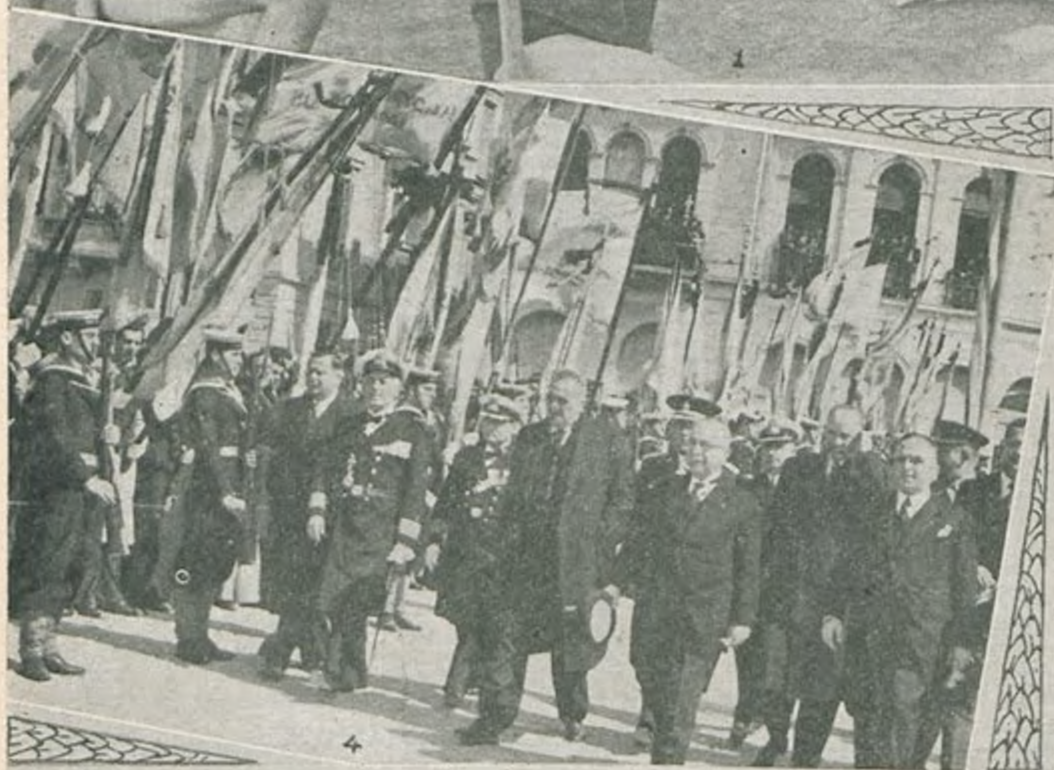
Λίγο πιὸ πέρα ἔστεκε ὁ Δομέστικος τῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς. Ὁ χρυσοκέντητος σκοραμάγκης ἔλαμπε στοὺς φαρδιούς του ὤμους κι' ἐσκέπαζε ὅλο του τὸ καλοδεμένο κορμὶ ὡς τὰ χρωματιστὰ τσαγγία. Κεφάλι δυσανάλογα μεγάλο... Κάτω ἀπ' τὰ δασὰ μαῦρα του φρύδια δυὸ μάτια φλογερὰ ποὺ στηλώνονταν σὰ μαχαίρια... Ἀλύγιστη θέληση, σκληρὴ καὶ ὁρμὴ καὶ ἀποφασιστικότητα ... ποὺ δὲν ξέρει ἐμπόδια καὶ συμβιβασμούς, μὰ πάει ἴσια ἀπάνω στὸ σκοπό της...

Τὸν ἔβλεπες κι' ἔνοιωθες κάποιο φόβο... Θαρρεῖς κι' ἦταν ὁ ἀφέντης καὶ σὲ ρωτοῦσε ἐσένα τὸ σκλάβο του: «Μήπως ἀντιμιλήσες;»

(Ἀκολουθεῖ)

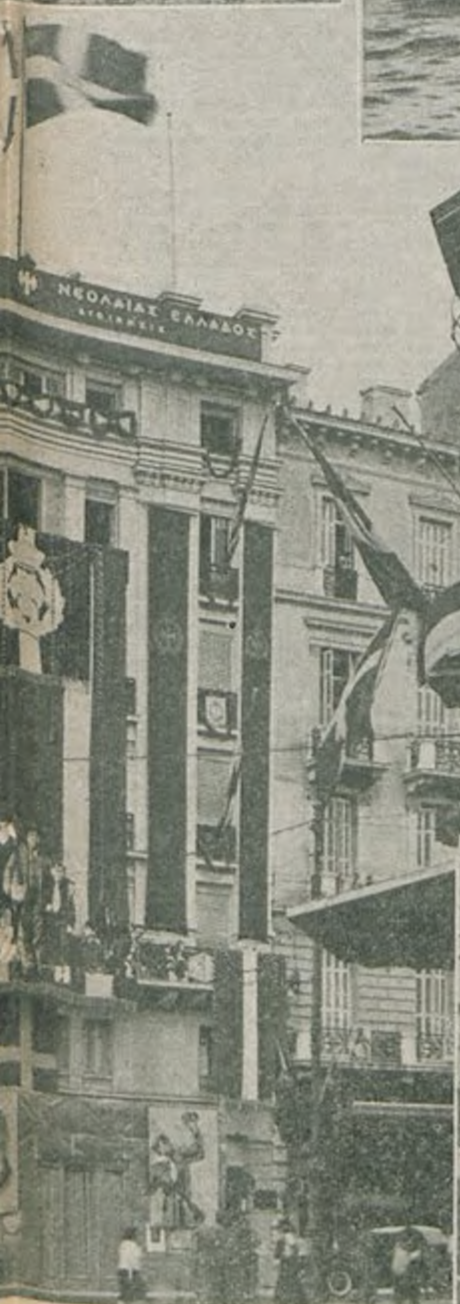

Εἰκόνες ἀπὸ τ
ἑορτασμὸ τῆς

3

8

τόν μεγαλειώδη
4ης Αὐγούστου

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ποῦ εἴμαστε;

— Σ' ἀμάξι. Ὁ Μπὸμπ ὁδηγεῖ.

— Ἔ, πῶς εἶσαι; μὲ ρώτησε κι' ὁ Μπὸμπ γυρίζοντας τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ξέρω... καλά, μοῦ φαίνεται.

— Κούνα τὰ χέρια σου, κούνα τὰ πόδια σου, φώναξε ὁ Μπόμπ.

Καθὼς ἤμουν ξαπλωμένος στὸ ἄχερο, ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

— Ὡραῖα! φώναξε ὁ Ματτίας. Δὲν ἔσπασες τίποτα.

— Μὰ τί συνέβη;

— Πήδησες ἀπὸ τὸ τραῖνο, ὅπως σοῦ εἴχαμε παραγγείλει. Μὰ τὸ πέσιμο σὲ ζάλισε καὶ λιγοθύμησες στὸ χαντάκι. Τότε ἔτρεξε ὁ Μπὸμπ κι' ἐνῷ ἐγὼ κρατοῦσα τὸ ἄλογο, σ' ἀνέβασε ἀγκαλιά. Νομίσαμε πὼς σκοτώθηκες. Μὰ νά, δόξα σοι ὁ Θεός, ποὺ δὲν ἔπαθες τίποτα.

— Κι' ὁ πόλισμαν;

— Ἐξακολουθεῖ τὸ ταξίδι του μὲ τὸ τραῖνο ποὺ δὲ σταμάτησε καθόλου.

Ἔμαθα τὸ κυριώτερο· κοίταξα γύρω μου κι' εἶδα πάλι τὸ κίτρινο σκυλὶ ποὺ μὲ κοίταζε τρυφερά. Τὰ μάτια του μοῦ φάνηκαν ὅμοια μὲ τοῦ Κάπη· μὰ δὲν ἦταν ὁ Κάπης, ἀφοῦ ὁ Κάπης ἦταν ἄσπρος.

— Κι' ὁ Κάπης τί ἔγινε; ρώτησα.

Πρὶν μοῦ ἀπαντήση ὁ Ματτίας, ὁ κίτρινος σκύλος πήδησε ἀπάνω μου κι' ἄρχισε πάλι νὰ μὲ γλείφη κλαίγοντας.

— Νά τος! μοῦ εἶπε ὁ Ματτίας. Τὸν ἐβάψαμε.

Ἐχάϊδεψα κι' ἐγὼ τὸν καλό μου Κάπη καὶ τὸν ἐφίλησα.

— Μὰ γιατὶ τὸν ἐβάψατε;

— Εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία... θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ.

Μὰ ὁ Μπὸμπ δὲν ἄφησε.

— Ὁδήγα τὸ ἄλογο, εἶπε στὸ Ματτία καὶ κράτα το καλά. Ἐγὼ θὰ διορθώσω τώρα τ' ἀμάξι, γιὰ νὰ μὴ τὸ γνωρίσουν στὶς παράγκες.

Τὸ ἀμάξι αὐτὸ ἦταν καρρότσι μὲ στρογγυλὴ τέντα πάνινη ἁπλωμένη σὲ στεφάνια. Ὁ Μπὸμπ κατέβασε τὰ στεφάνια μέσα, δίπλωσε τὴν τέντα στὰ τέσσερα καὶ μοῦ εἶπε νὰ σκεπασθῶ μ' αὐτή. Ἔπειτα ξαναπῆρε τὴ θέσι τοῦ ἀμαξᾶ κι' εἶπε τοῦ Ματτία νὰ σκεπασθῇ κι' αὐτὸς μὲ τὴν τέντα. Ἔτσι τὸ ἀμάξι μας ἄλλαξε ὁλωσδιόλου ὄψι: ἦταν ξεσκέπαστο κι' ἀντὶ τρεῖς ἐπιβάτες, δὲν εἶχε μέσα παρὰ ἕνα. Ἂν τυχὸν μᾶς κυνηγοῦσαν, οἱ ἄνθρωποι ποὺ μᾶς ἔβλεπαν τώρα νὰ περνοῦμε, θάδιναν διαφορετικὰ σημάδια στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ θὰ τοὺς ἔκαναν νὰ γυρίσουν πίσω.

— Ποῦ πᾶμε; ρώτησα τὸ Ματτία ἅμα ξαπλώθηκε κοντά μου.

Στὸ Λίττλχαμπτον. Εἶναι μιὰ μικρὴ σκάλα στὴ θάλασσα κι' ἐκεῖ ὁ Μπὸμπ ἔχει ἕναν ἀδελφὸ καπετάνιο, ποὺ πάει μὲ τὸ καΐκι του κάθε τόσο στὴ Γαλλία καὶ φέρνει αὐγὰ καὶ βούτυρο ἀπὸ τὴ Νορμανδία, ἀπὸ τὸ Ἰζινύ. Ἂν γλυτώσουμε, — καὶ θὰ γλυτώσουμε, — στὸ Μπὸμπ θὰ τὸ χρωστᾶμε. Αὐτὸς τὰ ἔκαμε ὅλα. Ἐγὼ ὁ φτωχὸς τί μπρορούσα νὰ κάμω γιὰ σένα; Ὁ Μπὸμπ σκέφθηκε νὰ πηδήσῃς ἀπὸ τὸ τραῖνο, αὐτὸς φύσηξε τὸ γράμμα μου, αὐτὸς κατάφερε τοὺς συντρόφους του νὰ τοῦ δανείσουν τὸ ἄλογο κι' αὐτὸς θὰ μᾶς βρῇ πλοῖο γιὰ νὰ πᾶμε κρυφὰ στὴ Γαλλία, γιατί, ἐννοεῖς, ἂν μπαίναμε σὲ βαπόρι, θὰ μᾶς ἔπιαναν εὐθύς. Βλέπεις τί καλὸ εἶναι νάχῃ κανένας φίλους;

— Καὶ τὸν Κάπη, ποιὸς σκέφθηκε νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας;

— Ἐγώ· μὰ ὁ Μπὸμπ σκέφθηκε νὰ τὸν βάψουμε κίτρινο, γιὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν, ἀφοῦ τὸν κλέψαμε ἀπὸ τὸν πόλισμαν Τζέρρυ, τὸν «εὐφυέστατο» Τζέρρυ, ὅπως τὸν εἶπε ὁ δικαστής, ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν ἔδειξε τόση εὐφυΐα, γιατὶ ἄφησε νὰ τοῦ κλέψουν τὸν Κάπη χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Κάπης, ἅμα μὲ μυρίσθηκε, ἔκαμε ὅ,τι ἔπρεπε σχεδὸν μόνος του. Μὰ κι' ὁ Μπὸμπ μ' ἐβοήθησε πολύ, γιατὶ ξέρει πῶς κλέβουν τὰ σκυλιά.

— Καὶ τὸ πόδι σου;

— Γιατρεύτηκε... κοντεύει... δὲν εἶχα καιρὸ νὰ τὸ συλλογιέμαι.

Οἱ δρόμοι στὴν Ἀγγλία δὲν εἶναι ἐλεύθεροι ὅπως στὴ Γαλλία. Κάθε τόσο ἀπαντᾷ κανεὶς παράγκες καὶ κάγκελλα, ὅπου ὑποχρεώνεται νὰ πληρώνῃ κάτι τι, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ: τὰ διόδια. Κάθε φορὰ ποὺ πλησιάζαμε σὲ καμμιὰ τέτοια παράγκα, ὁ Μπὸμπ μᾶς ἔλεγε νὰ σωπάσουμε, νὰ σκεπασθοῦμε, νὰ μείνουμε ἀκίνητοι· κι' ἔτσι οἱ φύλακες δὲν ἔβλεπαν παρὰ ἕν' ἀμάξι ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ἕνας ἄνθρωπος. Ὁ Μπὸμπ τοὺς ἔλεγε ἀστεῖα καὶ περνοῦσε.

Σὰν κλόουν ποὺ ἦταν, ἤξερε νὰ βάφεται, νὰ μασκαρεύεται, κι' εἶχε κάνει ἕνα τέλειο κεφάλι Ἄγγλου περιβολάρη. Κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἐγνώριζαν ἀκόμα, θὰ τοῦ μιλοῦσαν χωρὶς νὰ καταλάβουν ποιὸς εἶναι.

Τρέχαμε γρήγορα, γιατὶ καὶ τἄλογο ἦταν καλὸ κι' ὁ Μπὸμπ καλὸς ἀμαξᾶς. Ἔπρεπε ὅμως νὰ σταματήσουμε κάπου, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ τἄλογο καὶ νὰ φάῃ. Ἀλλὰ δὲν μπήκαμε γι' αὐτὸ σὲ κανένα χάνι. Ὁ Μπὸμπ σταμάτησε μέσα σὲ δάσος, ξεχαλίνωσε τἄλογο καὶ τοῦ πέρασε στὸ λαιμὸ ἕνα σακκούλι μὲ κριθάρι, ποὺ τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τἀμάξι. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ μᾶς τσακώσουν. Τότε μπόρεσα νὰ μιλήσω μὲ τὸν Μπὸμπ καὶ νὰ τοῦ ἐκφράσω, μὲ λίγα λόγια καὶ μὲ πολλὴ συγκίνησι, τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ ὅσα εἶχε κάμει γιὰ μένα. Ἀλλὰ δὲν μ' ἄφησε νὰ τοῦ 'πῶ ὅσα εἶχα στὴν καρδιά μου.

Καὶ σὺ μοῦ εἶχες κάνει μιὰ χάρι, μοῦ ἀποκρίθηκε, κι' ἐγὼ τωρα σοῦ κάνω ἄλλη μιά. Καθένας μὲ τὴ σειρά του. Ἔπειτα εἶσαι ἀδελφοποιτὸς μὲ τὸ Ματτία, καὶ γιὰ ἕνα καλὸ παιδὶ σὰν τὸ Ματτία, κάνει κανεὶς ὅ,τι μπορεῖ.

Τὸν ρώτησαν ἂν τὸ Λίττλχαμπτον ἦταν μακριά· μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς θέλαμε ἀκόμη δυὸ ὧρες καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ βιασθοῦμε, γιατὶ τὸ καΐκι τοῦ ἀδελφοῦ του ἔφευγε γιὰ τὸ Ἰζινὺ κάθε Σάββατο τὰ χαράματα κι' ἦταν Παρασκευή. Ξαναμπήκαμε λοιπὸν στὸ ἀμάξι, κουκουλωθήκαμε μὲ τὴν τέντα, καὶ τὸ ξεκουρασμένο ἄλογο ξεκίνησε μὲ καλπασμό.

— Φοβᾶσαι; μὲ ρώτησε ὁ Ματτίας.

— Ναὶ καὶ ὄχι. Φοβᾶμαι μὴ μὲ ξαναπιάσουν· μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς δὲν θὰ μπορέσουν... Ἀλήθεια, τώρα ποὺ δραπετεύω, δὲν εἶναι σὰ νὰ ὁμολογῶ πὼς εἶμαι ἔνοχος; Τί θἄλεγα ἂν μὲ ξανάπιαναν, πῶς θὰ δικαιολογούμουν;

— Τὸ σκεφθήκαμε κι' αὐτό, μὰ ὁ Μπὸμπ εἶχε τὴν ἰδέα πὼς δὲν ἔπρεπε, γιὰ κανένα λόγο, νὰ παρουσιασθῇς στὸ κακουργιοδικεῖο.

— Γιατί; Δὲν μποροῦσα ν' ἀθωωθῶ;

— Εἶναι, λέει, τόσο ἄσχημο νὰ περνᾷ κανεὶς ἀπὸ κεῖνο τὸ σκαμνί, ἀκόμα κι' ὅταν ἀθωώνεται! Ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ πῶ τίποτα, γιατὶ ἡ ἰδέα μου, τὸ ξέρεις, ἦταν πάντα νὰ σὲ γυρίσω στὴ Γαλλία, καὶ φοβήθηκα μήπως, μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, δὲν θὰ συμβούλευα τὸ σωστό.

— Καλὰ ἔκαμες. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, ἐγὼ δὲν θἄχω γιὰ σᾶς παρὰ εὐγνωμοσύνη!

— Τίποτα δὲν θὰ συμβῇ, ἔλα, ἡσύχασε. Ὅταν ἔφθασε τὸ τραῖνο, ὁ πόλισμαν θὰ ἔκαμε τὴν ἀναφορά του· ἀλλά, ὥς που νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ καταδίωξι, ὥς που νὰ βγοῦν γιὰ νὰ σὲ κυνηγήσουν, θὰ πέρασε βέβαια καιρὸς κι' ἐμεῖς τρέχαμε καὶ τρέχουμε ἀκόμα. Ἔπειτα ποῦ ξέρουν πὼς πηγαίνουμε νὰ μπαρκαρισθοῦμε στὸ Λίττλχαμπτον;

Ἦταν βέβαιο πὼς ἂν δὲν βρισκόταν στὰ ἴχνη μας, θὰ προφθαίναμε νὰ μποῦμε στὸ πλοῖο ἀνενόχλητοι. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα τὴν πεποίθησι τοῦ Ματτία πὼς ἀφοῦ σταμάτησε τὸ τραῖνο, ὁ πόλισμαν, πρὶν μᾶς κυνηγήσῃ, εἶχε χάσει καιρό. Κι' ἐδῶ ἦταν ὁ κίνδυνος, ἴσως κίνδυνος μεγάλος.

Ὡστόσο, τὸ καλὸ ἄλογό μας, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸν Μπόμπ, ἐξακολουθοῦσε νὰ καλπάζῃ στὸν ἔρημο δρόμο. Κάπου-κάπου διασταυρωνόμαστε μὲ κανέν' ἄλλο ἀμάξι, κανένα ὅμως δὲν ἐρχόταν ἀπὸ πίσω νὰ μᾶς φθάσῃ. Τὰ χωριὰ ποὺ περνούσαμε ἦταν σιωπηλὰ καὶ σπάνια φαινόταν σὲ κανένα παράθυρο φῶς. Μόνο τὰ σκυλιὰ ἐπρόσεχαν τὸ πέρασμά μας καὶ μᾶς γαύγιζαν.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ κανέν' ἀνήφορο κάπως ἀπότομο, ὁ Μπὸμπ σταματοῦσε γιὰ ν' ἀνασάνῃ τὸ ἄλογο, κατεβαίναμε ἀπὸ τ' ἀμάξι καὶ βάζαμε τ' αὐτί μας στὸ χῶμα γιὰ ν' ἀκούσουμε· μὰ οὔτε ὁ Ματτίας, ποὺ εἶχε τὸ καλλίτερο αὐτὶ ἀπ' ὅλους μας, δὲν ἄκουγε τίποτα ὕποπτο· ταξιδεύαμε μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ στὴ σιωπὴ τῆς νύκτας. Κι' ἂν ἤμαστε κουκουλωμένοι ἀκόμα μὲ τὴν τέντα, δὲν ἦταν γιὰ νὰ κρυβώμαστε, παρὰ γιὰ νὰ μὴν κρυώνουμε, γιατὶ φυσοῦσε ἕνας ἀέρας ψυχρός.

Ὅταν βάζαμε τὴ γλῶσσά μας στὰ χείλη, αἰσθανόμαστε ἁρμύρα· πλησιάζαμε στὴ θάλασσα. Σὲ λίγο εἴδαμε κι' ἕνα ζωηρὸ φῶς, ποὺ ἄναβε κι' ἔσβηνε κατὰ διαλείμματα ἰσόχρονα: Ἦταν φάρος. Ἐφθάσαμε!

Ὁ Μπὸμπ πῆρε ἕναν πλάγιο δρόμο καὶ σὲ λίγο σταμάτησε. Τότε κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι καὶ μᾶς εἶπε νὰ σταθοῦμ' ἐκεῖ καὶ νὰ κρατοῦμε τὸ ἄλογο· γιατὶ αὐτὸς θὰ πήγαινε νὰ ἰδῇ, ἂν δὲν εἶχε φύγει ὁ ἀδελφός του καὶ ἂν μπορούσαμε νὰ μποῦμε στὸ πλοῖό του χωρὶς κίνδυνο.

Ὁμολογῶ πὼς ἡ ὥρα ποὺ ἔλειψε ὁ Μπόμπ, μοῦ φάνηκε μακριά, ἀτελείωτη... Δὲν μιλούσαμε· ἀκούγαμε μόνο τὴ θάλασσα, ποὺ, ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι, κτυποῦσε τ' ἀκρογιάλι μ' ἕνα μονότονο κρότο, ποὺ διπλασίαζε τὴ συγκίνησί μας. Ὁ Ματτίας ἔτρεμε ὅπως κι' ἐγώ.

— Εἶναι ἀπὸ τὸ κρύο, μοῦ εἶπε σιγά.

Ἀλήθεια τὄλεγε; Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι κάθε φορὰ ποὺ κανένα πρόβατο, ἢ καμμιὰ ἀγελάδα, στὰ λειβάδια ποὺ ἔσχιζε ὁ δρόμος μας, ξεκουνοῦσε καμμιὰ πέτρα ἢ χτυποῦσε σὲ κανένα φράχτη, ὁ κρότος μᾶς ἔκανε πιὸ εὐαίσθητους στὸ κρύο καὶ τρέμαμε περισσότερο...

Τέλος ἀκούσαμε καὶ βήματα στὸ δρόμο ποὺ εἶχε φύγει ὁ Μπόμπ... Βέβαια θἆταν αὐτός!... Λίγο ἀκόμα κι' ἡ τύχη μου θὰ κρινόταν...

Ὁ Μπὸμπ δὲν ἐγύριζε μονάχος. Ὅταν ἐπλησίασε, εἴδαμε πὼς τὸν συνώδευε κάποιος· ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μ' ἐπανωφόρι ἀπὸ μουσαμᾶ καὶ μὲ μάλλινο σκοῦφο.

— Ὁ ἀδερφός μου, μᾶς εἶπε ὁ Μπόμπ. Δέχεται νὰ σᾶς πάρῃ στὸ καΐκι του. Αὐτὸς θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ καὶ θὰ χωρισθοῦμε ἐδῶ. Γιατὶ εἶναι περιττὸ νὰ μάθουν πὼς ἦλθα κι' ἐγὼ μαζί σας.

Ἑτοιμάσθηκα νὰ εὐχαριστήσω τὸ Μπόμπ, ἀλλὰ μ' ἔκοψε μ' ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ.

— Τὰ λόγια περιττά, μοῦ εἶπε. Ἔχουμε χρέος νὰ βοηθοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καθένας μὲ τὴ σειρά του... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ὑποχρέωσα τὸ Ματτία.

Πήδησα ἀπὸ τὸ βαγόνι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διὰ τὴν Ἐθνικὴν Οἰκονομίαν

Μία σοβαρὰ ὑπόθεσις, ἀποτελοῦσα βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ οἰκοδόμει ἡ Κυβέρνησις, ἦτο ἡ Ἐθνική μας Οἰκονομία. Μέχρι τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἐμπορικοῦ μας ἰσοζυγίου, τὸ ὁποῖον ἦτο πάντοτε παθητικόν, ὠγκοῦτο διαρκῶς καὶ ἐκ τούτου ἠπειλεῖτο ἡ οἰκονομικὴ ὑπόστασις τῆς χώρας. Ἑλληνικὴ Βιομηχανία οὐσιαστικῶς δὲν ὑπῆρχε καὶ ἂν ὑπῆρχε, διέθετε προϊόντα κατωτάτης ποιότητος. Ἡ Κυβέρνησις ἀντιμετωπίσασα μετὰ σπουδῆς τὰ ζητήματα ταῦτα ἐπέτυχεν, ὥστε κατὰ τὸ 1939 τὸ ἰσοζύγιον εἰσαγωγῶν καὶ ἐξαγωγῶν νὰ παρουσιάσῃ παθητικὸν ἔλλειμμα 3.076.000.000 δραχ., τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἀσυγκρίτως μικρότερον ἔλλειμμα τῆς τελευταίας ὀκταετίας. Παραλλήλως ἐνίσχυσε τὴν Βιομηχανίαν. Οὕτω κατ' ὄγκον παραγωγῆς ἐσημειώθη τὸ 1939 καὶ παρὰ τὸν πόλεμον αὔξησις 9% ἔναντι τοῦ 1938, καὶ ἡ ἀξία τῆς παραγωγῆς ἔφθασε τὰ 15.500.000.000 δρχ. ἔναντι 14.500.000.000 τοῦ παρελθόντος ἔτους. Εἰς τὴν κλωστοϋφαντουργίαν ἡ αὔξησις ἔφθασε τὰ 26.15%, τὰς χημικὰς βιομηχανίας τὰ 5.53%, τὰς οἰκοδομικὰς 20.98%, τὴν βιομηχανίαν χάρτου 11.46%, τὴν παραγωγὴν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος 13.23% καὶ διὰ τὴν βιομηχανίαν δέρματος 5.33%. Ἐσημειώθη δὲ τὸ ἱστορικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα γεγονὸς τῆς παραγωγῆς σιδήρου εἰς εἰδικὸν ἐργοστάσιον.

Παρομοία προσπάθεια ἔγινε διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ὑπεδάφους τῆς Χώρας καὶ κατὰ τὸ 1938 ἡ παραγωγὴ παντοίων μεταλλευμάτων ἀνῆλθεν εἰς 1.528.000 τόννους, ἐξ ὧν ἐπωλήθησαν 1.267.000 τόννοι ἀντὶ 580.000.000 δρχ.

Ἡ Κυβέρνησις ἐπέτυχεν ἀκόμη τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ξένου γαιάνθρακος διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λιγνίτου καὶ σήμερα οἱ Σιδηρόδρομοι, τὰ πλοῖα καὶ τὰ ἐργοστάσιά μας λειτουργοῦν μὲ προϊόντα τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπεδάφους. Ἡ ἐξαγωγὴ Ἑλληνικοῦ λιγνίτου ἔφθανε πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου μόλις τὰς 80.000 ἐτησίως, ἐνῷ σήμερον ἐξάγονται 400.000 καὶ διαρκῶς αὐξάνει ἡ παραγωγή, ἐνῷ συγχρόνως ἐξευγενίζεται τὸ προϊὸν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν πλέον συγχρονισμένων μεθόδων.

Τύπος καὶ Τουρισμὸς

Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι Τουρισμὸς μὲ πρόγραμμα θετικὸ καὶ σύστημα δὲν ὑπῆρχε. Κατευθύνσεις, ἀντικειμενικοὶ σκοποί, τὰ πάντα ἦταν ρευστὰ καὶ ἡ κάθε τουριστικὴ ἐκδήλωσις καὶ ἐνέργεια, ἦσαν σπασμωδικαὶ καὶ ἀμελέτητοι. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ραδιοφωνίαν, ἐνομίζετο χίμαιρα ἡ δυνατότητα τῆς λειτουργίας ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ μὲ καθαρῶς ἑλληνικὸ περιεχόμενο.

Ὅ,τι ἐπετέλεσεν ὁ ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ τόσο ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν περιηγητισμὸν ὅσον καὶ τὴν ραδιοφωνίαν, τὴν ὀργάνωσιν τοῦ Τύπου καὶ τῶν ἄλλων ἐπαγγελμάτων ποὺ συνδέονται μὲ τὸ ἔντυπο, μπορεῖ χωρὶς ὑπερβολὴ νὰ χαρακτηρισθῇ σὰν θαῦμα. Καὶ ἰδού:

Ἐκ τῶν κυριωτέρων μελετημάτων τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπῆρξεν ἡ ἵδρυσις τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος ἤρχισε λειτουργῶν ὡς αὐτόνομος ὀργανισμὸς τῷ 1938, ὑπαχθεὶς τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1939 εἰς τὸ Ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ.

Σήμερον ὁ ἀριθμὸς τῶν ραδιοφώνων ὑπερέβη τὰ 60.133, δηλαδὴ ὑπερεξαπλασιάσθη, παρὰ τοὺς συναλλαγματικοὺς περιορισμοὺς τῶν εἰσαγωγῶν ραδιοφώνων. Τὸ ραδιόφωνον κατέστη ὄργανον πράγματι λαϊκὸν χάρις εἰς τὴν χαραχθεῖσαν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ραδιοφωνίας πολιτικήν.

Ἤδη ὁ σταθμός μας ἐπιτελεῖ ἐθνικὸν πράγματι ἔργον κατευθύνων, τέρπων καὶ διδάσκων τὸν λαόν. Αἱ τεχνικαὶ ὑπηρεσίαι του ἀνασυνετάχθησαν, τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα ἐρρυθμίσθησαν, ἐγένετο δὲ τοιαύτη βελτίωσις τοῦ προγράμματος ὥστε δικαίως καὶ πανθομολογουμένως νὰ θεωροῦνται αἱ ἐκπομπαί του ὡς ἰσάξιαι ἂν ὄχι καλλίτεραι τῶν μεγαλειτέρων ραδιοσταθμῶν τοῦ κόσμου.

Σήμερον τὸ Ἐθνικὸν Κράτος τοῦ Ι. Μεταξᾶ ἐπικοινωνεῖ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν μὲ τὸν ἁπανταχοῦ ἑλληνισμὸν ὁ ὁποῖος μὲ συγκίνησιν παρακολουθεῖ τὰς ἐκπομπὰς τοῦ σταθμοῦ μας, τὰς ἀποκληθείσας ἀπὸ τοὺς ξενιτευμένους Ἕλληνας «ἡ Φωνὴ τῆς Πατρίδος».

Ἡ ἵδρυσις τοῦ Ρ. Σ. Α. ἔδωσε νέαν ὤθησιν εἰς τὴν Μουσικήν, τὰ Γράμματα, τὰς Τέχνας καὶ τὰς Ἐπιστήμας. Κατὰ τὸ 20μηνον τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ Ρ. Σ. Α. εἰς τὸ Ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ἐξεπέμφθησαν 2.000 ὁμιλίαι μορφωτικοῦ περιεχομένου, ἔγιναν εἰδικαὶ ἐκπομπαὶ διὰ τοὺς ἀγρότας, τοὺς ἐργάτας, τὰ παιδιά, τὰς Ἑλληνίδας, τὴν ὑγείαν, τὸν Τουρισμόν, τὴν πνευματικὴν ζωήν, τὴν Ε. Ο. Ν. κλπ. Διὰ τῆς Ὑπηρεσίας Εἰδήσεων ὁ Ρ. Σ. Α. ἐτήρησε μὲ ταχύτητα, ἀκρίβειαν, ἀμεροληψίαν, ἐνήμερον τὸ πανελλήνιον διὰ τὰ συνταρακτικὰ Διεθνῆ γεγονότα. Μὲ τὴν ἐπιβολὴν εἰδικῆς πολιτικῆς εἰς τὸ Μουσικὸν Τμῆμα ἐπετεύχθη ἡ βελτίωσις τοῦ γούστου τοῦ κοινοῦ, ἡ ἐπάνοδος εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ ἁγνοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, ἡ ποιοτικὴ ἀνύψωσις τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς παραγωγῆς. Ὁ Ρ.Σ.Α. διαθέτει σήμερον 3.500 δίσκους μὴ συμπεριλαμβανομένων ἑτέρων 1.200 μόλις παραληφθέντων. Μέχρι δὲ σήμερον ἡ ὑπηρεσία Δραματολογίου ἐξέπεμψεν ἄνω τῶν 100 δραματικὰ ἔργα, Ὀπερέττες, Κωμειδύλλια καὶ Σκέτς. Τέλος ἡ καθιέρωσις τῆς πρωϊνῆς Γυμναστικῆς ἐσημείωσε τεραστίαν ἐπιτυχίαν μεταξὺ τοῦ κοινοῦ. Τὸ ὅλον τοῦτο ἔργον συμπληροῦται ἀπὸ τὴν τακτικὴν ἔκδοσιν τοῦ ἑβδομαδιαίου προγράμματος τοῦ Ρ. Σ. Α.

Ἐξ ἄλλου ἡ κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὸ καθαρῶς τουριστικόν της ἔργον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἀκόλουθα.

Προήγαγε τὴν τουριστικὴν διαφήμισιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, ἐδημιούργησε τουριστικὴν συνείδησιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξώπλισε τὴν χώραν ἀπὸ τουριστικῆς ἀπόψεως, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ συρρέουν οἱ ξένοι ἀπὸ κάθε γωνίαν τῆς γῆς διὰ νὰ θαυμάσουν τὸ λαμπρὸν παρελθόν, ἀλλὰ καὶ τὸ παρὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐντὸς τῆς τετραετίας ἀπηλλάγησαν αἱ Ἀθῆναι, ὁ Πειραιεὺς καὶ οἱ ἀρχαιολογικοὶ χῶροι ἀπὸ ὅλες τὶς παράγκες καὶ τὰ παληομάγαζα. Οἱ ἐπαῖται καὶ οἱ μικροπωληταὶ ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὰς τουριστικὰς ζώνας. Ἀπόλυτος τάξις καὶ καθαριότης ἐπεβλήθη εἰς τοὺς σταθμούς, τὰς ἀποβάθρας, τὰ τελωνεῖα. Καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἀνηγέρθησαν μεγαλοπρεπῆ τουριστικὰ ξενοδοχεῖα, περίπτερα, κέντρα καὶ λουτρικὰ ἱδρύματα.

Ἀπὸ τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου ἱδρύθησαν παντοῦ τουριστικὰ γραφεῖα, ἐλήφθη πρόνοια διὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν τῶν ὁδηγῶν καὶ διερμηνέων, ἐρρυθμίσθησαν τὰ τῶν ἐκδρομικῶν σωματείων καὶ ἐν γένει ἐπεβλήθη τάξις εἰς τὸ σημαντικώτατον τοῦτο πεδίον τῆς κρατικῆς ἐμφανίσεως.

Ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω, διεπιστώθη ὅτι χάρις εἰς ἐπισταμένας μελέτας ἡ Ἑλλὰς διαθέτει 750 ἰαματικὰς πηγάς. Εἶναι δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς μία ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας χώρας τοῦ κόσμου. Αἱ κυριώτεραι ἑλληνικαὶ ἰαματικαὶ πηγαὶ ὠργανώθησαν ἐπὶ νέων βάσεων. Αἱ δὲ λούσεις κατὰ τὸ 1937 ἀνῆλθον εἰς ἄνω τοῦ 1.000.000, δηλαδὴ ὑπερετετραπλασιάσθησαν.

Ἤδη τὸ Κράτος εἰσπράττει ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν δημοσίων ἰαματικῶν πηγῶν πολλὰ ἑκατομμύρια ἐτησίως, προβαίνει δὲ εἰς πολυετεῖς ἐνοικιάσεις τῶν πηγῶν μὲ ὑποχρέωσιν τῶν ἐνοικιαστῶν ὅπως βελτιώσουν τὰς ἐγκαταστάσεις. Οὕτω εἰς 15 πηγὰς ἐκτελοῦνται σήμερον ἔργα ἀξίας 125.000.000 καὶ εἰς ἄλλας 12 ἔργα 20.000.000. Δηλαδὴ εἰς μόνον τὰς ἰαματικὰς λουτροπόλεις ἐκτελοῦνται ἔργα ἀξίας 145.000.000 δραχμῶν.

Ἱδρύθη ἡ Τουριστικὴ Ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἀσχολεῖται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον μὲ τὰ τουριστικὰ ζητήματα. Αὐστηρὰ ἐπίβλεψις ἀσκεῖται εἰς τὰ ξενοδοχεῖα (μόνον κατὰ τὸ 1939 ἐγένοντο ἐπιθεωρήσεις εἰς 1.500 ξενοδοχεῖα). Ἐβελτιώθησαν τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα. Ἐγένετο ὁδοσήμανσις ὁδῶν καὶ ἀτραπῶν. Ἀνηγέρθησαν καταφύγια εἰς τὰ διάφορα βουνά. Ἱδρύθησαν ὁ ὀργανισμὸς Ξενοδοχειακῆς Πίστεως, τὸ Ταμεῖον Προνοίας τῶν Ξενοδόχων, ἡ Σχολὴ τουριστικῶν ἐπαγγελμάτων καὶ ἡ Τουριστικὴ Ἀστυνομικὴ Σχολή.

Θή λειδες

✱ ΖΩΟΓΟΝΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ✱

«... θέλων δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ν' ἀποδεικνύῃ (ὁ λαὸς) ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι καθαρῶς ἰδική του καὶ ὅτι τὸ γεγονός, τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἐπέτειος, εἶναι σαφὴς καὶ ἄνευ περιστροφῶν ἐκδήλωσις τῆς θελήσεώς του».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου περιπτώσεις καὶ γεγονότα, ποὺ ἀποτελοῦν σταθμοὺς ἀντικειμενικούς, μικρὲς δροσερὲς ὀάσεις μέσα στὴν πιὸ ἀπέραντη ἔρημο. Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ τῶν λαῶν ἐποχές, ἡμέρες, ποὺ ἐπὶ γενεὲς γενεῶν μένουν ἀξέχαστες, χαραγμένες σὰν μὲ ἀθάνατη σμίλη στὴν πλάκα τῆς ψυχῆς των. Ὁ ἄνθρωπος νοιώθει τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ θυμᾶται κάποτε τὰ γεγονότα αὐτά. Τοῦ δίνουν δύναμι καὶ θάρρος γιὰ τὸ μακρύτερο δρόμο του. Οἱ λαοὶ ἀναγαλλιάζουν καὶ ἐνθουσιοῦν στὴν ἀναπαράστασι μιᾶς ἐποχῆς ἢ μιᾶς μέρας, ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴ στροφὴ πρὸς τὴν ὡραιότερη ζωή, πρὸς ἕνα καλύτερο καὶ ἐλπιδοφόρο μέλλον. Αἰσθάνονται τὴν ἀπαραίτητη ἀνάγκη νὰ γυρίσουν μὲ τὴ φαντασία τους στὴ μέρα ἐκείνη, νὰ τὴ γιορτάσουν, νὰ τὴ χαροῦν, νὰ τὴ ζήσουν πάλι καὶ πάλι κάθε φορὰ τέλεια δική τους στὸ γύρισμα τοῦ χρόνου.

Ὅταν ἕνας λαὸς θυμᾶται καὶ γιορτάζῃ αὐθόρμητα καὶ μέσα ἀπὸ τοῦ «εἶναι» του τὰ κατάβαθα τὶς μέρες τῆς δόξης του, τότε βαδίζει μ' ἀσφαλὲς καὶ βέβαιο βῆμα πρὸς νέες δάφνες. Τότε τὶς ἔχει κάνει πηγὴ ζωογόνο, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνεξάντλητα ἀνανεώνει τὴ δύναμι καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του. Γιατὶ ἂν οἱ φυσικὲς πηγές, ἡ γῆ του καὶ ἡ βιομηχανία παρέχουν τὴν ὑλική του ζωή, μόνο οἱ μεταφυσικές του ἀποθηκεύσεις θὰ τοῦ δώσουν τὴν ψυχικὴ ἐκείνη ζωντάνια, ποὺ θὰ τὸν κάνουν νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο τῆς Φυλῆς του, νέα τρόπαια στήνοντας γι' αὐτή. Μόνο ἡ καλοζωΐα καὶ ἡ ὑλικὴ ἀφθονία δὲν ἔκαναν κανένα λαὸ νὰ μεγαλουργήσῃ. Τοὐναντίον, μοναχὰ αὐτὰ ὡδήγησαν πρὸς τὸν ἐκφυλισμὸ καὶ τὴν κατάπτωσι. Πολλὰ τέτοια παραδείγματα ἔχει νὰ μᾶς ἀναφέρῃ ἡ ἱστορία.

Μιὰ μέρα ποὺ γένηκε πηγὴ δυναμικότητος γιὰ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ εἶναι καὶ ἡ 4η Αὐγούστου. Κτῆμα ψυχικό του καὶ ἀναπόσπαστη χαρά του. Δὲν εἶναι μόνο μιὰ ἁπλῆ γιορτή του κάθε χρόνο, εἶναι μιὰ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, στὴν ὁποία βαφτισμένη ἡ ζωή του, ἀφήνει ἐκεῖ κάθε ἀδυναμία καὶ κάθε τόσο βγαίνει ἀναγεννημένη καὶ καθαρισμένη ἀπὸ κάθε κηλίδα ποὺ τυχὸν τὴ λερώνει.

Μὲ τὸ γιορτασμὸ τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ σεμνὸ καὶ ἐπιβλητικό, μακρυὰ ἀπὸ περιττὲς ἐπιδείξεις, ὅπως τὸ θέλησε ὁ Ἐμπνευστής της καὶ Ἀρχηγός μας, ὁ ἑλληνικός μας λαὸς δὲν πῆρε μόνο τὸ ζωογόνο του βάφτισμα, ἀλλὰ ἀπέδειξε ὅτι συμμετέχει σύψυχα στὸ ἱστορικὸ ἔργο τῆς ἀναδημιουργίας τῆς Ἑλλάδος.

Μέσα στὴν ἐκδήλωσι τῆς χαρᾶς του ἀπὸ τὸν γεροντότερο λαϊκὸ σύντροφο, ποὺ στεκότανε στὸ πεζοδρόμιο καὶ ζητωκραύγαζε τὸ Δημιουργὸ τῆς μέρας αὐτῆς, ὡς τὸ μικροσκοπικὸ σκαπανάκι μὲ τὸ ψεύτικο ντουφέκι του, φαίνονταν ἡ αὐθόρμητη βεβαίωσι καὶ παραδοχὴ τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς λαϊκῆς σωτηρίας. Μέσα σὲ κάθε χειρονομία του ἦτανε διάχυτη ἡ πίστι γιὰ τὴν ἁγνὴ καὶ ἀνιδιοτελῆ ποιότητα τῶν αἰσθημάτων Ἐκείνου. Μέσα στὴ γερὴ στάσι ὅλων ἐκείνων ποὺ στάθηκαν ἢ πέρασαν μπροστὰ στὸ Δημιουργό της ἤτανε κρυμμένη ἡ δυνατὴ καὶ ἀναμφισβήτητη ἐπιθυμία νὰ συνεργασθοῦν μαζί του προσφέροντας τὸ κάθε τι, ἀκόμα καὶ τὴ ζωή τους.

Μέσα στὸ πειθαρχημένο βάδισμα τῶν νέων, τὴν ἀψεγάδιαστη παράστασι τῶν κοριτσιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. φώλιαζε ἡ γερὴ θέλησι γιὰ τὸ φκιάσιμο μιᾶς Ἑλλάδος τῆς αὔριον, πολὺ πιὸ καλύτερης ἀπὸ τὴ σημερινή, ὅπως Ἐκεῖνος τὴν ὡραματίσθηκε καὶ πολλὲς φορὲς τὴν ἐξήγγειλε πρὸς τὴ Νεολαία, ὡς ἀπὸ τὴ Θεία Πρόνοια σταλμένος ἐξάγγελος.

Μιὰ τετραετία ἔχει περάσει, γεμάτη ἐργασία ἴσως καὶ γεμάτη ἀγωνίες γιὰ τὸν Ἀρχηγό. Γιατὶ Ἀρχηγὸς θὰ πῆ πάντα κολοσσιαία εὐθύνη. Ἄλλα ἔθνη στὶς κοινωνικές τους μεταβολὲς καὶ ἐπαναστάσεις ἔθεσαν ὅρους καὶ ὥρισαν χρονικὰ ὅρια συντελέσεως διαγεγραμμένων προγραμμάτων. Ἐμεῖς δὲν βάλαμε κανένα τέτοιο γραφτὸ σχέδιο. Ὅμως ἡ ἑλληνικὴ δυναμικότητα, ἡ ἑλληνικὴ ἀπαράμιλλη ἐργατικότητα, ἔχοντας τὸν κατάλληλο ὁδηγὸ ἐπετέλεσε θαύματα. Ἡ περασμένη Τετραετία, χωρὶς προγράμματα καὶ σχέδια, ἔδωσε στὴν Ἑλλάδα βέβαιους καρποὺς ποὺ ἴσως οὔτε μιὰ Τεσσαρακονταετία δὲν θὰ μποροῦσε πρὶν νὰ δώσῃ.

Ὁ λαὸς ἐγόγγυζε πρὶν γιατὶ ἡ ψυχή του δὲν εἶχε βαφτιστῆ στὸ ζωογόνο τῆς Ἀναγεννήσεως βάφτισμα. Δὲν συνεργάζετο, γιατὶ δὲν ἐπίστευε. Δὲν δημιουργοῦσε, γιατὶ δὲν τῆς εἶχαν δώσει φτερά. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποστῇ θυσίας γιατὶ ἐστερεῖτο τὴ φυλετική της ἐπίγνωσι. Δὲν προσέβλεπε τὸ μέλλον, γιατὶ ζοῦσε στενὰ μόνο στὸ παρόν.

Τώρα ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ γιορτάζει τὴν Ἀνάστασί της. Καὶ κάθε 4η Αὐγούστου εἶναι ἕνα σκαλοπάτι πρὸς τὸν Οὐρανὸ τῶν Πεπρωμένων της.

Σ. Καρ.

Των ωραίων

* Β' ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΜΑΣ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ *

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

῞Ας πάρουμε ἕνα ἀντικείμενο ποὺ φωτίζεται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου. Τὸ ἀντικείμενο ποὺ δέχεται μιὰ δέσμη τοῦ φωτὸς αὐτοῦ μπορεῖ ἀπὸ τὴ φυσική του κατασκευὴ καὶ τὴ χημική του σύνθεσι νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα ν' ἀντανακλᾶ, δηλαδὴ νὰ ἐπιστρέφῃ στὴν ἀτμόσφαιρα ὅλες τὶς ἀκτῖνες τῆς δέσμης. Τότε τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ φαίνεται «λ ε υ κ ό». ῎Αν ὅμως εἶχε τὴν ἱκανότητα ν' ἀπορροφήσῃ, νὰ συγκρατήσῃ ὅλες τὶς ἀκτῖνες, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐπιστρέψῃ καμμιά, τότε τὸ ἀντικείμενο θὰ ἐφαίνετο «μ α ῦ ρ ο». Ὁ θεατὴς ποὺ τὸ μάτι του θὰ ἐδέχετο στὴν πρώτη περίπτωσι τὶς ἀκτῖνες ποὺ γυρίζουν πίσω στὴν ἀτμόσφαιρα, θὰ ἔλεγε γιὰ τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ ὅτι εἶναι λ ε υ κ ό. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, ποὺ τὸ μάτι του δὲν θὰ ἐπηρεάζετο ἀπὸ καμμιὰ ἀκτῖνα ποὺ ν' ἀνακλᾶται ἀπὸ τὸ ἀντικείμενο, ὁ θεατὴς θὰ λέγῃ γιὰ τοῦτο ὅτι εἶναι μ α ῦ ρ ο.

Ἡ θέα τοῦ μαύρου δὲν κουράζει τὸ μάτι μας, γιατὶ δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ ἀκτινοβολίες, ἐνῷ ἡ θέα τοῦ λευκοῦ κουράζει εὔκολα τὴν ὅρασί μας, ποὺ δέχεται τὶς ἀκτῖνες ποὺ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ ἀντικείμενο.

Ἐὰν ὅμως τὸ ἀντικείμενο ποὺ κοιτάζουμε καὶ ποὺ δέχεται τὸ φῶς δὲν ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ ἀπορροφήσῃ ὅλες μαζὶ τὶς ἀκτῖνες, οὔτε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ στὸ μάτι μας ὅλες τὶς ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς ποὺ δέχεται ἀλλὰ μέρος μόνο αὐτῶν καὶ ἐπηρεάζει τὴν ὅρασί μας κατὰ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἐντύπωσι, τὸ αἴσθημα τοῦ κ ό κ κ ι ν ο υ π. χ., τότε θὰ ποῦμε πὼς τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ ἔχει χρῶμα κ ό κ κ ι ν ο. Δηλαδὴ τὸ σῶμα αὐτὸ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ συγκρατήσῃ ὅλες τὶς ἀκτῖνες ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κόκκινες, τὶς ὁποῖες ἐπιστρέφει, διαχέει στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἐὰν οἱ ἐπιστρεφόμενες ἀκτῖνες ἦσαν κ ί τ ρ ι ν ε ς, τότε τὸ χρῶμα τοῦ ἀντικειμένου θὰ ἦτο κίτρινο, καὶ τὸ ἴδιο γιὰ ὅλα τὰ χρωματιστὰ σώματα γαλάζια, βιολετί, πορτοκαλὶ κλπ. κλπ. Ἐὰν οἱ ἐπιστρεφόμενες ἀκτῖνες ἦσαν ἕνα μῖγμα ἀπὸ διάφορες χρωματιστὲς ἀκτῖνες, ἡ ἐντύπωσις ποὺ θὰ ἐπροκαλεῖτο στὴν ὅρασί μας δὲν θὰ ἦτο ἐντύπωσις διαφόρων χρωμάτων ξεχωριστῶν, ἀλλὰ τὸ αἴσθημα ἑνὸς μόνου χρώματος, ποὺ θὰ ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ μίγματος, τοῦ ἀθροίσματος τῶν χρωματιστῶν αὐτῶν ἀκτίνων. ῎Αν π.χ. τὸ μῖγμα τῶν ἀκτίνων ποὺ ἐπιστρέφουν ἀποτελῆται ἀπὸ γαλάζιες καὶ κόκκινες ἀκτῖνες, τότε ἡ ἐντύπωσις στὴν ὅρασί μας, τὸ χρωματικὸ αἴσθημα δηλαδή, θὰ ἦτο «βιολετί». Τὰ σώματα ποὺ μᾶς φαίνονται βιολετὶ ἐπιστρέφουν, ἀκτινοβολοῦν, ἢ μόνο ἀκτῖνες βιολετὶ ἢ ἕνα μῖγμα γαλάζιων καὶ κόκκινων ἢ καὶ μῖγμα βιολετί, γαλάζιων καὶ κόκκινων. ῎Αν π.χ. τὸ μῖγμα ἀπετελεῖτο ἀπὸ πορφυρὲς καὶ κίτρινες ἀκτῖνες, τὸ χρωματικὸ αἴσθημα θὰ ἦτο π ο ρ τ ο κ α λ ί.

Κρητικὸ κέντημα

Σ' ὅλα τὰ ζητήματα καὶ σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα τοῦ πολιτισμοῦ μας ἡ ἑλληνικὴ λαϊκὴ ψυχὴ ὑπῆρξε ἡ ἀφετηρία καὶ ἡ πηγὴ τοῦ γνησίου καὶ τοῦ ὡραίου. Μόλις νοθεύτηκε ἡ πηγὴ αὐτὴ μᾶς ἔδωσε καλικατοῦρες καὶ ἐξαμβλώματα. Γι' αὐτὸ ἂς τὴν κρατήσουμε παντοῦ καθαρὴ καὶ ἁγνή, στὰ μεγάλα καὶ στὰ μικρά. Ἡ λαϊκή μας Τέχνη δασκαλεύει ἀμίμητα τὸ γοῦστο μας. ῞Ας τὴν προσέχουμε κι' ἂς τὴν μεταδίδουμε. ῎Εχει κάτι ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ φυλετική μας ὀντότητα.

Κέντημα ἀπὸ παλαιὸν κρητικὸν ὑποκάμισον τοῦ Μουσείου Κοσμητικῶν Τεχνῶν. Τὸ ὑποκάμισον εἶναι βαμβακερὸν ἄσπρον ὕφασμα καὶ τὸ κέντημα μονόχρωμον, κόκκινον. Μπορεῖ ὅμως νὰ γίνῃ καὶ γαλάζιο. Ἡ κάτω ζώνη καὶ τὸ κλαδὶ μὲ τὰ γαρύφαλλα συνεχίζονται εἰς τὸν ποδόγυρον τὸ ἕνα παραπλεύρως τοῦ ἄλλου. Οἱ χονδρὲς ρίζες, τὰ γαρύφαλλα καὶ αἱ λεπτομέρειαι ποὺ εἶναι εἰς τὸ σχέδιον μὲ τὶς λοξὲς γραμμὲς κεντῶνται μὲ πυκνὸ ψαροκόκκαλο, οἱ δὲ λεπτὲς ρίζες γίνονται μὲ ριζοβελονιά.

Πουτίγκα σοκολάτας

Δ ό σ ι ς : 4 κουτ. σούπας βούτυρο, 16 κουτ. σούπας ζάχαρι, 2 κρόκους αὐγῶν, 8 κουτ. σούπας γάλα, 22 κουτ. σούπας ἀλεῦρι, 3 κουτ. γλυκοῦ πέϊκιν - πάουντερ, 2 ἄσπρα αὐγῶν, 5—7 δράμ. σοκολάτας χωρὶς ζάχαρι, ἁλάτι, βανίλια.

Ἐ κ τ έ λ ε σ ι ς : ῎Ασπρισε τὸ βούτυρο, πρόσθεσε τὸ ἥμισυ τῆς ζακχάρεως σιγάσιγά. Κτύπησε τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν πολὺ καλὰ καὶ πρόσθεσε τὴν ὑπόλοιπη ζάχαρι. ῞Ενωσε τὰ δύο μίγματα καὶ πρόσθεσε τὸ γάλα ἐναλλὰξ μὲ τὸ ἀλεῦρι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει προστεθῆ ἡ πέϊκιν - πάουντερ καὶ τὸ ἁλάτι. Κατόπιν πρόσθεσε τὴν λυωμένην σοκολάταν, τὴν βανίλιαν καὶ τὰ ἄσπρα τῶν αὐγῶν κτυπημένα μαρέγκα. Ψῆσε το εἰς μέτριον φοῦρνον. ῞Οταν ψηθῇ τὸ περιχύνεις μὲ ὁτιδήποτε σάλτσα πουτίγκας, ὅπως εἶναι ἡ σάλτσα σοκολάτας.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ

Κάποτε στό Οὐέλδις-Μπαϊῦ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς εἶχε ἀνακαλυφθῆ σὲ ἀπόστασι 100 χιλιομέτρων ἀπό τὴν πλησιέστερη ἀδαμαντοφόρο περιοχὴ ἕνα διαμάντι σπανίων διαστάσεων. Ὅλοι ἔτρεξαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, φανταζόμενοι ὅτι θὰ ἔκαναν τὴν τύχη τους. Ἄδικος ὅμως ὁ κόπος τους. Ὅσο καὶ ἂν ἔσκαφτάν, δὲν εὕρισκαν τίποτα! Χῶμα καὶ πέτρες! Πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα καὶ βρέθηκε ἐκεῖ ἕνα μοναδικό διαμάντι;

Τὸ μυστήριο ἐλύθη μιὰ μέρα, ὅταν ἕνας κυνηγὸς ἐφόνευσε μιὰ στρουθοκάμηλο, στὴν κοιλιὰ τῆς ὁποίας εὑρέθηκε ἕνα διαμάντι! Ἔτσι ἀπεκαλύφθη ὅτι δράστης τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης θὰ ἦταν κάποια στρουθοκάμηλος, ἡ ὁποία θὰ εἶχε κλέψει τὸ διαμάντι καὶ θὰ τὸ κατάπιε, γιὰ νὰ τὸ ἐγκαταλείψη ἔπειτα στὸν τόπο ποὺ εὑρέθηκε...

Καὶ οἱ δυστυχισμένοι ποὺ μαζεύθηκαν στὸ Οὐέλδις-Μπαϊῦ γιὰ νὰ βροῦν διαμάντια ἔφυγαν ἀπογοητευμένοι.

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΚΟΜΗ

Τὰ μακριὰ μαλλιὰ εἰς τοὺς ἄνδρας ἦσαν καὶ αὐτὰ μιὰ μόδα ποὺ εἶχε τὰ σκῆπτρα,παρὰ τὸ ἀνθυγιεινὸν καὶ τὸ ἄκοσμον τοῦ πράγματος, μέχρι τὰ τέλη τοῦ 11ου αἰῶνος. Τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ροάν Γουλιέλμος ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν μαλλιῶν καὶ ἐπέτυχε νὰ διακηρύξῃ τὸ συμβούλιον τῶν ἐπισκόπων ὅτι: «εἰς τὸ ἑξῆς οἱ τρέφοντες μακρὰν κόμην ἐν τῇ ζωῇ θ' ἀφορίζωνται, οὐδεμία δὲ παράκλησις ὑπὲρ τῆς ψυχῆς των θὰ γίνεται μετὰ θάνατον».

Τὸ πρᾶγμα ἀντιμετωπίσθη μὲ πεῖσμα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, ποὺ ἤθελαν νὰ διατηρήσουν τὰ μαλλιά τους. Ἔγινε δὲ πραγματικὴ θύελλα ἀντιδράσεως ὅταν οἱ ἐπίσκοποι ἐδοκίμασαν νὰ ἐπεκτείνουν τὴν ἀπαγόρευσιν ἀπὸ τὸν ὄχλον καὶ εἰς τοὺς εὐγενεῖς.

Καὶ ἦτο δικαία σχετικῶς ἡ ἀγανάκτησις, διότι δὲν ἐσκέφθησαν νὰ κοντήνουν τὰ μαλλιὰ γιὰ νὰ παρουσιασθῇ ἡ σημερινὴ μορφὴ τοῦ ἀνδρικοῦ κεφαλιοῦ, ἀλλὰ θέλησαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, καὶ ἦτο γελοῖο τὸ θέαμα εὐγενεῖς καὶ ὄχλος νὰ παρουσιάζωνται ὕστερα ἀπὸ τὰς ὡραίας κομμώσεις ποὺ εἶχαν μέ... ξυρισμένο κεφάλι.

Σὺν τῷ χρόνῳ εὐτυχῶς ἐξειλίχθησαν τὰ πράγματα καὶ ἔτσι διεμορφώθη μιὰ καλὴ κόμμωσις, ἡ σημερινή.

ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΓΕΡΑΚΙ

Ἡ χρησιμοποίησις ἁρπακτικῶν πουλιῶν στὸ κυνῆγι εἶναι παλαιά. Ἄλλοτε ἴσως θὰ ποῦμε γιὰ τὴν ἱστορία του καὶ τὴν ἐξέλιξί του. Εἰς τὸν Μεσαίωνα πάντως εἶχε διαδοθῆ ἀρκετὰ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἐχρησιμοποιοῦντο ἰδίως πρὸς τοῦτο γεράκια. Ἐκ τῆς χρησιμοποιήσεως αὐτῆς παραμένουν καὶ εἰς τὶς διάφορες σημερινὲς γλῶσσες ὀνόματα σχετικὰ μὲ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν τὸ τοῦ «Γερακάρη». Τότε τὸ κυνῆγι αὐτὸ ἦταν ἰδίως ἐν χρήσει στὴν Ἀγγλία, στὴν Ὀλλανδία, στὴν Γαλλία καὶ στὴν Γερμανία. Στὴν Οὐγγαρία ἐχρησιμοποιοῦντο τὰ γεράκια μόνον στὰ ἐπίσημα βασιλικὰ κυνήγια, τὰ ὁποῖα ἐλάμβανον χώραν μὲ μεγάλην πολυτέλειαν καὶ πανηγυρικότητα.

Τελευταίως ὅμως ἱδρύθη ἐν Οὐγγαρίᾳ ἕνας Σύλλογος, ὁ ὁποῖος προτίθεται νὰ ἐπαναφέρῃ ἐν χρήσει τὸν παλαιὸν αὐτὸν τρόπον κυνηγίου καὶ νὰ τὸν ἐφαρμόσῃ μὲ ὅλες τὶς συνήθειες καὶ μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Πρὸς τοῦτο ἐγκατέστησεν εἰδικὸν πτηνοτροφεῖον, ὅπου ἐκτρέφονται ἀλλὰ καὶ γυμνάζονται εἰδικῶς γιὰ τὸ κυνῆγι μικρὰ ἄγρια γεράκια, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ βοηθήσουν τοὺς κυνηγοὺς ποὺ θὰ τὰ χρησιμοποιήσουν, ὅπως ἔκαναν ἄλλοτε οἱ πρόγονοί των. Ταυτοχρόνως ὁ Σύλλογος ἐπεκτείνει μὲ προκηρύξεις καὶ παντὸς εἴδους διαφήμισιν τὴν προστασίαν του καὶ ἐπὶ τῶν ἀγρίων γερακιῶν ποὺ ζοῦν ἐλεύθερα εἰς τὰ οὐγγρικὰ βουνά.

Ἡ ἔναρξις τοῦ κυνηγίου μὲ γεράκια θὰ προσλάβῃ ἐπίσημον χαρακτῆρα καὶ θὰ διεξαχθῇ πανηγυρικῶς μὲ ἱστορικὰς ἐνδυμασίας τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν βοηθῶν των καὶ μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ὅπλων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

ΗΛΙΟΣ ΣΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ!

Τὰ ὑπόγεια θὰ φωτίζωνται στὸ ἑξῆς μὲ φῶς τοῦ ἥλιου! Ἕνας ἐφευρέτης ἔφτειαξε σύστημα κατόπτρων, χάρις στὸ ὁποῖον ἕνα μεγάλο κάτοπτρο, ποὺ θὰ εἶναι τοποθετημένο στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ, θὰ ἀντανακλᾷ τὸ ἡλιακὸ φῶς σὲ ἄλλους καθρέφτες, μὲ διάφορες «κλίσεις». Ὁ τελευταῖος καθρέφτης θὰ εἶναι μπροστὰ στὸ φεγγίτη τοῦ ὑπογείου καὶ θὰ ρίχνῃ τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες μέσα γιὰ νὰ διαλύῃ τὸ σκοτάδι ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ. Ὁ ἐφευρέτης μάλιστα ἰσχυρίζεται ὅτι στὰ ὑπόγεια ποὺ θὰ φωτίζωνται ἔτσι ἀπὸ τὸν ἥλιο θὰ μποροῦμε νὰ φυτεύσουμε λουλούδια καὶ ἀκόμη καὶ λαχανικά!

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΙ

Αἱ χρονικαὶ ἀποστάσεις σημαντικῶν τινων γεγονότων ἀπὸ τοῦ ἔτους κατὰ τὸ ὁποῖον ἐσημειώθησαν μέχρι τοῦ ἔτους ποὺ διανύομεν ἔχουν ὡς ἑξῆς:

— Ἀπὸ τὴν ἀνέγερσιν τῆς Ἁγ. Σοφίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἔτη 1398.
— Ἀπὸ τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου ἔτη 1311.
— Ἀπὸ τῆς ὑποταγῆς τῶν Βουλγάρων ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου ἔτη 922.
— Ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων ἔτη 736.
— Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Νικαίας ἔτη 636.
— Ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων ἔτη 487.
— Ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ Παρθενῶνος ὑπὸ τοῦ Μοροζίνη ἔτη 253.
— Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐθνομάρτυρος Ρήγα ἔτη 142.
— Ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Σουλίου ἔτη 137.
— Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἔτη 119.
— Ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτη 111.
— Ἀπὸ τῶν πολέμων 12 καὶ 13 ἔτη 28 καὶ 27.
— Ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς Δ. Θράκης ἔτη 21.
— Ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἔτη 4.

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ Γιατροῦ

Η ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

Δ΄.

Εἰς καμμίαν ἄλλην ἡλικίαν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τόσον τεραστίας ἀνάγκας τροφῶν, ὅσον κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν. Ἐκεῖνο ποὺ δημιουργεῖ τὰς μεγάλας ἀνάγκας στὸ βρέφος εἶναι ἡ καταπληκτικὴ ἀνάπτυξις τοῦ σώματός του τόσον εἰς βάρος ὅσον καὶ εἰς ἀνάστημα. Γεννιέται ὁ ἄνθρωπος 3 κιλά, τὰ διπλασιάζει στὸν 4ον μῆνα, τὰ τριπλασιάζει στὸν 12ον καὶ τὰ τετραπλασιάζει στὸν 24ον μῆνα. Ἑπομένως σὲ διάστημα 2 ἐτῶν αὐξάνει τὸ βάρος του κατὰ 9—12 κιλά. Ἐπίσης τὸ ὕψος του ἀπὸ 50 ἑκ. ποὺ εἶναι περίπου κατὰ τὴν γέννησιν, αὐξάνει εἰς διάστημα 2 ἐτῶν εἰς 90 ἑκ. Εἶναι ἑπομένως εὔκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς πόσες θρεπτικὲς οὐσίες χρειάζεται τὸ βρέφος γιὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξασφαλίσῃ τελείαν ἀνάπτυξιν. Ἄλλο σημεῖον σπουδαιότατον, ποὺ μᾶς φανερώνει τὶς μεγάλες ἀνάγκες τοῦ βρέφους, εἶναι ἡ δερμικὴ του ἐπιφάνεια, ἡ ὁποία εἶναι, ἀναλόγως πρὸς τὸ βάρος καὶ ὄγκον τοῦ σώματός του, πολὺ μεγαλυτέρα ἀπὸ τὸν ἐνήλικα. Κατὰ συνέπειαν ἀποβάλλεται συνεχῶς ἀπὸ τὸ βρέφος μεγάλη θερμότης καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται ὅτι τὰ ἀτυχῆ ἔκθετα εὑρίσκονται παγωμένα εἰς τὰ ρεῖθρα τῶν πεζοδρομίων, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ εὔκολος ψύξις τῶν βρεφῶν καὶ μικρῶν παιδιῶν κατὰ τὸν χειμῶνα. Εἶναι λοιπὸν εὔκολον νὰ σκεφθῇ κανεὶς ποία θὰ εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ βρεφικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἑπομένως ἡ ποσότης τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν ποὺ καταναλίσκει γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματός του σταθεράν. Τὴν τεραστίαν αὐτὴν ἐργασίαν τοῦ σώματος τοῦ βρέφους μᾶς μαρτυρεῖ πρῶτον ἡ ποσότης τῶν ἀπεκκρινομένων προϊόντων ἐκ τῶν μεγάλων καύσεων, δεύτερον ὁ ὄγκος τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων (νεφροί, καρδία κλπ.), τὰ ὁποῖα εἶναι διπλάσια τῶν τοῦ ἐνήλικος, ἀναλόγως βέβαια τοῦ βάρους καὶ τρίτον ἡ ἔντονος λειτουργία τῶν σπουδαιοτέρων σπλάγχνων.

Οὕτω ἐνῷ ὁ ἐνῆλιξ ἔχει 20 ἀναπνοές, τὸ βρέφος ἔχει 40, οἱ σφύξεις εἰς τὸν μεγάλον εἶναι 70—80, ἐνῷ εἰς τὸ βρέφος εἶναι 130—160 κατὰ λεπτόν. Ἔπειτα τὴν ποσότητα τῶν καταναλισκομένων οὐσιῶν κατὰ τὰς ὀργανικὰς καύσεις τοῦ βρεφικοῦ ὀργανισμοῦ μᾶς μαρτυρεῖ ἀφ' ἑνὸς ἡ συνεχὴς πρόσληψις τροφῶν (γάλακτος) καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ταχεῖα ἀθρεψία ἢ ἀπίσχνανσις τοῦ βρέφους ὅταν τρέφεται ἀνεπαρκῶς, ὅπως τὸ βλέπομε δυστυχῶς πολὺ συχνὰ καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν αἰτίαν τῆς μεγάλης θνησιμότητος κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν. Ἑπομένως ὁ βρεφικὸς ὀργανισμὸς διὰ νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰς ἀνάγκας του ἔχει ἀνάγκην δύο πλουσίων σιτηρεσίων, πρῶτον διὰ τὴν συντήρησίν του δηλ. νὰ δεχθῇ οὐσίας χρησίμους πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπολεσθεισῶν κατὰ τὰς καύσεις τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ δεύτερον ἑνὸς σιτηρεσίου ἀναπτύξεως δηλ. νὰ δεχθῇ οὐσίας χρησίμους πρὸς οἰκοδόμησιν νέων ἱστῶν. Διὰ νὰ καθορίσωμεν ὅμως τὰ σιτηρέσια ταῦτα πρέπει νὰ γνωρίζωμεν καλῶς τὰς τροφικὰς ἀνάγκας τοῦ βρέφους. Ἐπιμένω πολὺ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος, καὶ ἴσως γίνομαι καὶ κουραστικός, ἀλλ' ἐπιμένω καὶ παρακαλῶ τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ μὲ προσέξουν, διότι διὰ τῆς κατανοήσεως τούτου θὰ σώσωμεν χιλιάδες βρέφη, ποὺ βρίσκονται ἐκτεθειμένα στὰ χέρια ἀξέστων γραϊδίων ἢ ἀνοήτων μητέρων καὶ ποὺ ἴσως αὔριο νὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν τόσον αὐτὰ διὰ τὴν σωτηρίαν των, ὅσον καὶ ἡ Πατρίς, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προσφέρουν αὔριο πολλά.

Τὸ βρέφος λοιπὸν ἔχει ἀνάγκην πρῶτον τῶν κυρίων θρεπτικῶν οὐσιῶν δηλ. τοῦ λευκώματος, τοῦ λίπους καὶ τῆς σακχάρεως. Δεύτερον ἔχει ἀνάγκην μεταλλικῶν οὐσιῶν, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σκελετοῦ. Τρίτον ἔχει ἀνάγκην βιταμινῶν διὰ τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐξασφάλισιν σταθερᾶς ὑγείας καὶ τέταρτον ὕδατος ἀφθόνου καὶ ἀπαραιτήτου διὰ τὴν ὑδρικὴν ἰσορροπίαν τοῦ σώματος καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν καύσεων τοῦ ὀργανισμοῦ. Αἱ πρῶται οὐσίαι καλοῦνται ἀναπαραγωγικαί, δυναμογόνοι καὶ πλαστικαί. Αἱ μεταλλικαὶ καλοῦνται πλαστικαὶ καὶ αἱ βιταμῖναι ζωογόνοι. Αἱ ἀνάγκαι τοῦ βρέφους εἰς θερμίδας εἶναι τεράστιαι καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς 6ης ἡμέρας μέχρι τοῦ 7ου μηνὸς ὅπου ἔχουν ὑπολογίσει ὅτι χάνει 90—120 θερμίδας κατὰ χιλιόγραμμον βάρους,δηλ. τὸ τριπλάσιον τοῦ ἐνήλικος. Ἑπομένως πρέπει αἱ θερμίδες αὐταὶ μαζὶ μὲ τὰς θερμίδας τῆς ἀναπτύξεως νὰ τοῦ χορηγηθοῦν διὰ τοῦ λευκώματος, λίπους καὶ σακχάρου τοῦ μητρικοῦ ἢ ἄλλου γάλακτος. Ἐπίσης αἱ μεταλλικαὶ οὐσίαι θὰ τοῦ χορηγηθοῦν διὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου καὶ ἐπειδὴ τὰ ἄλλα γάλακτα δὲν ἔχουν ὅσα χρειάζεται τὸ βρέφος μεταλλικὰ ἅλατα (ἀσβέστιον, φώσφορος κλπ.) θὰ τὰ χορηγήσωμεν ὑπὸ μορφὴν φαρμάκων. Αἱ βιταμῖνες χορηγοῦνται ἐπαρκῶς διὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται ἡ μητέρα ζῇ καὶ τρέφεται καλῶς ἢ ἐν ἐλλείψει τοῦ μητρικοῦ γάλακτος χορηγοῦνται ὑπὸ μορφὴν φαρμάκων καὶ οὕτω ἐξασφαλίζομεν τὰς βιταμινικὰς ἀνάγκας τοῦ βρέφους, διότι ἄνευ αὐτῶν ὑπόκειται εἰς μεγάλας καὶ σοβαρὰς διαταραχὰς τῆς ὑγείας του.

Αἱ ἀνάγκαι τέλος τοῦ ὕδατος εἶναι τεράστιαι, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἐνῷ ὁ ἐνῆλιξ πίνει 40 γραμ. ὕδατος κατὰ χιλιόγραμμον βάρους, τὸ βρέφος πίνει 120 γραμμ. καὶ ἐνίοτε περισσότερον.

Εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ γράψωμεν περὶ τῆς φυσικῆς καὶ τεχνητῆς γαλουχίας.

Γ. ΜΠΑΜΠΟΥΡΗΣ
Παιδίατρος

ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

ΑΙ ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Αἱ σχολικαὶ διακοπαὶ ἔδωκαν καὶ πάλι στὸν μαθητικὸ κόσμο τὴν εὐκαιρία νὰ ζήσῃ ἕνα σχεδὸν τρίμηνο ἔξω ἀπ' τὰ σχολικὰ κτίρια.

Εὐτυχῶς, γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. τοὐλάχιστον, ὑπάρχει ἡ εὐκαιρία τῆς καλῆς διαθέσεως τῶν διακοπῶν αὐτῶν. Τελειώνει ὁ καιρὸς τῆς σχολικῆς ἐργασίας καὶ — μέχρι ὅτου ξαναρχίσῃ — στὸ βιβλίο τῆς ζωῆς τοῦ νέου καὶ τῆς νέας παρεμβάλλεται μιὰ λευκὴ σελίς.

Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες, θὰ τὸ νοιώθετε βέβαια πολὺ καλὰ ὅτι αὐ-

Φαλαγγίτισσαι τῆς Δ.Α.Σ.Θ. κάνουν τὴν προσευχή τους πρὶν ἀρχίσῃ τὸ γεῦμα.

τὴ ἡ σελὶς δὲν πρόκειται, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ λευκή, ἀλλ' ὅτι τὴν ἔχουν ἀφήσει ἐπίτηδες ἔτσι, γιὰ νὰ σᾶς δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν γεμίσετε μὲ τὶς ὡραῖες σας πράξεις.

Χρησιμοποιῆστέ την λοιπόν. Εἶναι τόσο ἐνδιαφέρον καὶ τόσο εὐχάριστο νὰ γράφῃ κανεὶς στὸ βιβλίο τῆς ζωῆς του ὡραῖες καὶ φωτεινὲς σελίδες.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὶς περισσότερες φορὲς οἱ σχολικὲς διακοπὲς κουράζουν καὶ ἐξαντλοῦν ἀντὶ νὰ τονώνουν τοὺς μαθητικοὺς ὀργανισμοὺς καὶ αὐτὸ ἐξαρτᾶται βέβαια ἀπ' τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο χρησιμοποιοῦνται.

Αἱ θεριναὶ κατασκηνώσεις τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι ἡ καλλίτερη εὐκαιρία γιὰ τὰ μέλη μας ποὺ θέλουν νὰ ξεκουρασθοῦν πραγματικὰ καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν ὅπως πρέπει τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν. Μὲ τὴν βοήθεια πεπειραμένων ἐκπαιδευτῶν, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοὶ τῶν κατασκηνωτῶν, ἠμποροῦν ἐκεῖ τὰ παιδιά μας ὄχι μονάχα νὰ χαροῦν τὶς ὀμορφιὲς τῆς ἑλληνικῆς ἐξοχῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ πάρουν τὴν ὡραιότερη πεῖρα τοῦ τί ἀξίζει μιὰ πειθαρχημένη ζωή, ποὺ βαδίζει σύμφωνα μ' ἕνα πρόγραμμα καὶ ἀποβλέπει σ' ἕναν ὡρισμένο σκοπό. Βλέπουν ἐκεῖ, στὰ εἰρηνικά μας στρατόπεδα, οἱ νέοι καὶ οἱ νέες μας ὁλοζώντανο παράδειγμα ἀνθρώπων ποὺ πέρασαν νικηφόρα καὶ ἀποτελεσματικὰ ἀπ' τὶς «Συμπληγάδες» τῆς ἐπικίνδυνης ἡλικίας καὶ ποὺ κατεστάλαξαν σὲ ὡρισμένες ἀρχὲς καὶ πεποιθήσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες καὶ μόνο παίρνει ἀληθινὸ νόημα ἡ ζωή. Καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε διδακτικώτερο ἀπὸ τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἀνακούφισι ποὺ προξενεῖ στὴν ψυχὴ τὸ ἀντίκρυσμα τῶν νέων ποὺ ξέρουν νὰ ζητοῦν καὶ γι' αὐτὸ θέλουν νὰ ζήσουν καὶ ν' ἀγωνισθοῦν.

Μιὰ μέρα στὰ εἰρηνικὰ στρατόπεδα τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι μιὰ ἀληθινὴ βάσις τῆς ζωῆς καὶ 21 μέρες συμμετοχῆς στὸ πρόγραμμά των δίνει πάρα πολλὲς εὐκαιρίες σ' ἐκείνους τοὺς νέους ποὺ δὲν φοβοῦνται τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν

Οἱ φαλαγγῖται εἰς τὰ Στρατόπεδα τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκπαιδεύονται στρατιωτικῶς.

καλλιτέρευσί των, εὐκαιρίες γιὰ αὐτοσυγκέντρωσι, γιὰ παρατήρησι, γιὰ ἀνάτασι καὶ γιὰ δοκιμὴ μιᾶς ζωῆς πολὺ πιὸ ἁγνῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς καὶ γι' αὐτὸ πολὺ πιὸ εὐτυχισμένης ἀπ' αὐτὴν ποὺ συνήθως ζοῦν πολλοὶ νέοι καὶ παιδιά.

Ὅταν ἐπισκεφθῇ κανεὶς μιὰ ἀπὸ τὶς κατασκηνώσεις αὐτὲς τῆς Ε.Ο.Ν., θὰ καμαρώσῃ μιὰ νίκη καθαρὰ νεανική. Θὰ ἰδῇ τὸ θαῦμα μιᾶς δυνάμεως ποὺ μένει ἀκατανόητη γιὰ ὅσους δὲν πιστεύουν στὴν ἀξία ποὺ κλείνουν τὰ νειᾶτα, ὅταν φλογισθοῦν ἀπ' τὴν ἀγάπη τοῦ καλοῦ.

Πόσο, ἀλήθεια, διαφορετικὸ τόνο καὶ χρωματισμὸ πῆρε ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν μας ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ἀρχηγός, ξεύροντας πόση σημασία ἔχει τὸ νὰ καθοδηγηθῇ ἀποτελεσματικὰ μιὰ νεολαία καὶ ὅτι χωρὶς αὐτὴ δὲν μπορεῖ νἆναι βέβαιος κανένας γιὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδας του, ἐδημιούργησε τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας.

Α. ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ
Διευθυντὴς Ψυχαγωγίας
ἐν τῇ Κεντρ. Διοικ. Ε.Ο.Ν.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας παπᾶς καὶ γύριζε στὸ σπίτι του ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Στὸ δρόμο κάθησε νὰ ξεκουρασθῇ κι' ἄφησε τὸ δισάκκι του παράμερα. Μιὰ ἀλεποῦ ποὺ τὸν παραμόνευε, τοῦ ἁρπάζει τὸ δισάκκι καὶ τοῦ τρώει τοὺς ἄρτους καὶ τ' ἀντίδωρα ποὺ εἶχε βάλει μέσα. Πιὸ κάτω τὴν ἀπαντάει ἕνας λύκος καὶ τῆς λέει: Καλημέρα κυρὰ Μαριά.

— Καλῶς τὸν μπάρμπα Μουτζούρη, τοῦ ἀπαντάει.

— Τί τρῶς; τῆς λέει.

— Ὤ, καημένε μπάρμπα Μουτζούρη, πήγαινα στὸ δρόμο καὶ πεινοῦσα· λοιπὸν ἀπὸ τὴν πεῖνα μου ἔτριβα τὴ μούρη μου στὴ γῆς κι' ἔλεγα: Ἄ τοὺς λωλούς, μπᾶ τοὺς λωλούς, ἅ τοὺς λωλούς, μπᾶ τοὺς λωλούς! καὶ μὲ τοῦτο ἦρθε ἕνας παπᾶς καὶ μοῦ ρίχνει ἄρτους κι' ἀντίδωρα.

— Ἔ, κυρὰ Μαριά, ἂν πάω κι' ἐγὼ θὰ βρῶ ἄρτους κι' ἀντίδωρα;

— Ἄμ, καημένε μπάρμπα Μουτζούρη, κι' ἀρωτᾶς κι' ὅλας;

Πηγαίνει ὁ μπάρμπα Μουτζούρης κι' ἔτριβε τὴ μούρη του κατὰ γῆς, κι' ἔλεγε τὰ λόγια ὅσα τοὖπε ἡ κυρὰ Μαριά.

Ἐκεῖ ποὔτριβε τὴ μούρη του ὁ μπάρμπα Μουτζούρης σκάβοντας τὴ γῆ, βρίσκεται ἕνα δόκανο καὶ μπλέκεται σ' αὐτό. Τότες φωνάζει: Ἄ, Βρωμομαριά, Βρωμομαριά, τί μοὖκανες!

Περνάει ἕνας χωριάτης καὶ βλέπει τὸ λύκο πιασμένον ἀπ' τὸ δόκανο, τὸν πιάνει λοιπόν, τὸν γδέρνει ζωντανό, τοῦ παίρνει τὴν προβειά, καὶ τὸν ἀφήνει γδαρμένο.

Τότες ὁ μπάρμπα Μουτζούρης, γδαρμένος, πηγαίνει νὰ ἐκδικηθῇ τὴ Βρωμομαριά.

— Θὰ σὲ φάω, μὲ γέλασες, τῆς λέει.

— Ἔ, καημένε μπάρμπα Μουτζούρη, πήγαινέ με πρῶτα στὸ σπίτι μου, νὰ ἰδῶ τὰ παιδιά μου, κι' ὕστερα μὲ τρῶς!

— Καὶ πῶς θὰ σὲ πάω;

— Νὰ μὲ βάλῃς στὸν ὦμο σου!

Τὴ βάζει στὸν ὦμο του, κι' ὅσο τὴν ἐπήγαινε, ἡ ἀλεποῦ ἐδάγκανε κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ κρέας τοῦ λύκου καὶ τὄτρωγε.

— Ἔ, καημένη Βρωμομαριά, μυῖγες μὲ τσιμπᾶνε! τῆς λέει.

— Ἔξω, ἔξω μυῖγες, φώναζε ἡ ἀλεποῦ.

Τέλος, σὰν φτάσανε στὴν τρύπα της, ἡ ἀλεποῦ μπαίνει μέσα, τρυπώνει καὶ δὲν βγαίνει πιά. Ὁ καημένος ὁ μπάρμπα Μουτζούρης ζητάει νὰ μπῇ μέσα στὴν τρύπα, μὰ ποῦ νὰ χωρέσῃ. Τότες ἄρχισε νὰ φεύγῃ, καὶ στὸ δρόμο ἀπὸ τὴ σκάσι του, γδαρμένος καὶ γδαρμένος ποὺ ἦτανε, ψόφησε.

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ὁ τίτλος

Κάποτε παρουσιάσθηκε στὸν Ἀνατὸλ Φρὰνς, τὸν μεγάλο — καὶ τόσο πολυάσχολο — Γάλλο συγγραφέα ἕνας νέος.

Κρατοῦσε ἕνα χειρόγραφο μυθιστόρημα ἀπὸ ἑκατοντάδες σελίδες καὶ παρακαλοῦσε τὸν «μαῖτρ» τίποτα λιγώτερο, παρὰ νὰ λάβη τὸν κόπο πρῶτα νὰ τὸ διαβάση καὶ ὕστερα νὰ τὸ βαφτίση, γιατὶ τὸ μυθιστόρημα δὲν εἶχε ἀκόμα τίτλο..

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Ἀνατὸλ Φράνς, νὰ τὸ διαβάσω εἶναι ἀδύνατο. Δὲν εὐκαιρῶ. Νὰ σοῦ τὸ βαφτίσω ὅμως... πολὺ εὐχαρίστως!

— Ὤ, σᾶς εὐχαριστῶ μαῖτρ!... Μὰ πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ βαφτίσετε χωρὶς νὰ τὸ διαβάσετε;

— Μπά, δὲν εἶναι δύσκολο. Νὰ σοῦ πῶ. Τὸ μυθιστόρημά σου, παιδί μου, ἔχει μέσα ταμποῦρλα;

— Ταμποῦρλα;... Ὄχι.

— Ὡραῖα! Ἔχει μέσα τρουμπέττες;

— Οὔτε.

— Λαμπρά! Λοιπὸν σοῦ τὸ βαφτίζω: «Χωρὶς ταμποῦρλα καὶ χωρὶς τρουμπέτες»!

Ἐνδιαφέρον!

Ὁ Τοτὸς ζητεῖ μιὰ δραχμὴ ἀπὸ τὴ μητέρα του.

— Τί ἔκαμες, τὸν ρωτᾷ ἐκείνη, ὅσα σοῦ ἔδωσα χθές;

— Τὰ ἔδωσα σὲ μιὰ γρηά.

— Καλά, παιδί μου, νά, πάρε.

Τὴν ἄλλη μέρα:

— Μαμά, μοῦ δίνεις μιὰ ἀκόμα;... ξέρεις, γιὰ τὴ γρηά...

— Μὰ τόσο πολὺ ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτὴ τὴ γρηά; Γιατί;

— Γιατὶ πουλᾷ καραμέλλες ἢ καϋμένη!...

Πῶς τὸ κατάλαβε!

Νίνα: Ὁ Γιῶργός μας, ξέρεις, σὰν μεγαλώση, θὰ γίνη μεγάλος ἱστορικός.

Πόπη: Τί λὲς ἐκεῖ! Καὶ πῶς τὸ κατάλαβες;

Νίνα: Νά, γιατὶ ἡ μαμὰ κάθε μέρα τοῦ λέει πὼς τῆς κάνει ἱστορίες!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακὼβ — Κράτος τῆς Ἀσίας — Εἰκοστὸς ὄγδοος.
2) Υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης — Ναυτικὸν παράγγελμα — Ὑποθετικ κόν.
3) Εἶναι προετοιμασμένη.
4) Προτάσσεται τοῦ ὅρκου — Φωτιστικὸν μέσον — Ἡ τρίτη λέξις τοῦ 2 ὁριζοντίως.
5) Καρφὶ (καθ.) — Α.Τ. — Βουνά
6) Μία τῶν Ἠπείρων — Πολεμικὸν ὅπλον τῶν ἀρχαίων.
7) Ἔνδυμα τῶν ἀρχαίων — Ἅγιος (δημ.).
8) Ἄνθη — Ὄργανα αἰσθήσεως — Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
9) Γενναῖαι, ἰσχυραί.
10) Ἱερὸν σύμβολον τῆς Πατρίδος — Ὄρος τῆς Γραφῆς.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1			Ν	■					■		
2			ο		■				■	Α	Ν
3		■	Ε	Τ	Ο	Ι	Μ	Η	■		■
4	Μ	Α	■		■				■	Α	Ν
5		Λ			■	Α	Τ	■	Ο	Ρ	Η
6	■	Α	Σ	Ι	Α	■	Τ				
7		Λ					■	Α	Ι	■	
8	Ι	Α	■				■		■	Σ	
9		■	Α	■						Ο	
10	Σ	Η	Μ	Α	Ι	Α	■	Σ	Ι	Ν	Α

Καθέτως:

1) Δεμάτι — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
2) Μέτρον ἐπιφανείας — Ἄφωνα.
3) Ἐσώθη ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν — Ἀντωνυμία — Αὐτοῦ Μεγαλειότης.
4) Ἀκίνητος (δοτ.).
5) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
6) Αἰγυπτιακὴ θεότης (αἰτ.) — Μέρος τῆς οἰκίας (δημ.).
7) Ἀνανεώνει τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν (πληθ.).
8) Μὴν τοῦ ἔτους (δημ.) — Προϊὸν ὑλοτομίας
9) Τρύπα (καθ.) — Μουσικὴ νότα.
10) Καύχημα (δημ.) — Ἰδικόν σου.
11) Ἦτο (ἀρχ.) — Προηγεῖται τῆς Μεταλήψεως.

Χ. Χ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τετράγωνον

* * * * = Ὁ 1ος ἄνθρωπος.
* * * * = Χαρίζονται.
* * * * = Ἥμερον ζῷον.
* * * * = Ἀπαραίτητος εἰς τὸν τοκετόν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ν. Α. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Τρίγωνον

***** = Ἑλλ. νῆσος.
**** = Ὄχι θυγάτηρ.
*** = Τρέξιμο νερῶν.
** = Ὅστις.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

ΑΡ. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 45ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Ἄδεν—αἷμα, 2 ἥρως, 4 ἰδοὺ, 5 Ἄννα—φακή, 7 κάτω—λεία, 8 γάλα, 10 Ἰάβα, 11 ἧττα—Σίνα. Καθέτως: 1 Ἀθηνᾶ—Κρήτη, 2 νέα, 4 Νηπιαγωγεῖα, 7 ἀστυφύλακας, 9 καί, 10 ἀγωγή—Αἴτνα.

Σταυρόλεξον μὲ λαβύρινθον: Ὁριζοντίως: 1 Τ, 2 καί, 3 παρᾶς, 4 Σατανᾶς, 5 Σάμος, 6 ἄς, 7 Σ. Καθέτως: 1 Σ, 2 πᾶς, 3 κατά, 4 ταραμᾶς, 5 Ἰανός, 6 σας, 7 Σ.

Μαγ. εἰκόνα χωρὶς εἰκόνα: Κώστα (πάρΚΟ ΣΤΑμάτη).

Ἄθροισμα 65: Θὰ τεθοῦν ὁριζοντίως στὴν πρώτη σειρὰ 12, 5, 7, 21, 20, στὴ δευτέρα σειρὰ 4, 14, 25, 6, 16, στὴν τρίτη σειρὰ 9, 23, 13, 3, 17, στὴν τετάρτη σειρὰ 22, 8, 1, 24, 10, στὴν πέμπτη σειρὰ 18, 15, 19, 11, 2.

Ρόμβος: Α, ἄρα, ἄρτος, Ἀρμενία, Αἷμος, τίς, Σ. Ἄρτεμις. Ἀναγραμματισμός: Μάῖος—Αἷμος. Τετράγωνον: Θύρα, ὕψος, ρόδι, Ἀσία. Μαγ. εἰκών: Τὰ ἴα (ΜαρΙΑ). Ψέματα: Ἀφοῦ πέθανε στὸν ὕπνο του, πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ μαθευτῇ τὸ ὄνειρό του; Κρυπτογραφικόν: Ἀμαζόνιος, Σάμος, Μάῖος, αἷμα, Ναός, ὄνος, μάνα, Σ.Ο.Σ, ἴον. Λεξίγριφος: Κουκουβάγια (Κούκου—Βάγια). Ἀκροστιχίς: Βέλγιον (Βόλος, Ἔβερεστ, Λονδῖνον, Γύθειον, Ἰταλία, Ὄλυμπος, Νεῖλος). Αἴνιγμα: Τὰ φάρμακα ποὺ φέρνουν καλὰ ἀποτελέσματα.

Τονόγριφος

Ἐν ὅσῳ τὸ φωνάζω
μ' ἐνθουσιασμό,
τὸν τόνο κατεβάζω
καὶ παρακαλῶ.

Ν. ΟΡΦΑΝΟΣ

Κρυπτογραφικὸν

1234567890 = Τέρας μυθολογίας
367682393 = Ὅρμος Ν. Ἑλλάδος
57856290 = Ἀρχ. ποιητὴς
68826390 = Ἀρχ. ἱστορικός
89716326 = Εὐρωπ. κράτος
09716586 = Νησὶ Ὠκεανίας
2059826 = Ὡραῖον μάθημα.

Α. Β. ΤΖΩΡΤΖΙΔΗΣ

Δικτυωτὸν

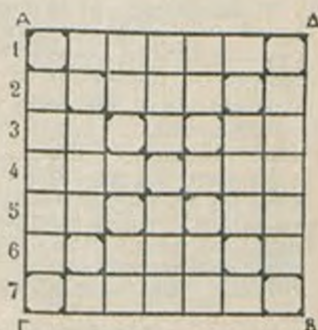
Ὁριζοντίως:

1) Ἀκροθαλασσιά.
2) Νῆσος στενῶς συνδεδεμένη μὲ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἐνδόξους σελίδας τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.
3) Κράτος τῆς Εὐρώπης, μὴ ὑφιστάμενον ἤδη.
4) Εἶναι ὁ Νεῖλος, ὁ Στρυμών, ὁ Δούναβις κλπ.
5) Κράτος τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς μὲ σπουδαίαν διώρυγα.
6) Αὐτὴ ἐβοήθησε τὸν Ἰάσωνα πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ χρυσομάλλου δέρατος (γενική).
7) Πολίτης ἀρχαίου κράτους, τὸ ὁποῖον εἶχε κατακτήσει ὅλον τὸν κόσμον.

Διαγωνίως:

Α — Β, Ἕλλην ποιητής.
Γ — Δ, ἡ ἑκατέρωθεν τοῦ Ρήνου περιοχὴ εἰς τὴν Γερμανίαν.

Γ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διασκεδάζονται

Οἱ καμῆλες καὶ ὁ καδῆς

Κάποτε πέθανε ἕνας Μουσουλμᾶνος, ἀφήνοντας τρεῖς γυιοὺς καὶ δέκα ἑπτὰ καμῆλες. Στὰ χαρτιά του ἀνεκάλυψαν τὴ διαθήκη του γραμμένη ὡς ἑξῆς:

«Παραχωρῶ στὸν πρωτότοκό μου γυιὸ τὶς μισές μου καμῆλες, στὸ μεσαῖο τὸ ἕνα τρίτο καὶ στὸν ἄλλο τὸ ἕνα ἔνατο».

Οἱ γυιοὶ βρῆκαν στὴν κληρονομία ἀνακούφισι τῆς λύπης τους, γιατὶ ἡ περιουσία τοῦ καθενὸς θὰ μεγάλωνε, ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα τοὺς ἀπασχολοῦσε: πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ μοιράσουν τὰ ζῶα σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα τους.

Τὸ 17 εἶναι, ὡς γνωστόν, ἀριθμὸς πρῶτος. Εἶναι λοιπὸν ἀδύνατον νὰ βρεθῆ ἀκριβῶς τὸ μισὸ ἢ τὸ τρίτο ἢ τὸ ἔνατο. Θὰ ἔπρεπε τότε νὰ κόψουν σὲ κομμάτια μιὰ ἢ περισσότερες καμῆλες καὶ νὰ πουλήσουν τὸ κομμάτια; Οἱ κληρονόμοι προτιμοῦσαν τὶς καμῆλες ὁλόκληρες. Τοῦτο ὅμως δὲν ἔφερε τὴ λύσι τοῦ προβλήματος.

Γι' αὐτὸ πῆγαν στὸν καδῆ καὶ τοῦ ἐξήγησαν τὴν ὑπόθεσί τους.

Ὁ καδῆς, ἀφοῦ ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ τράβηξε κάμποσες φορὲς τὰ μακρυά του γένεια, σκέφθηκε καὶ κατόπιν εἶπε στοὺς τρεῖς ἀδελφούς:

— Φέρετέ μου τὶς δεκαεπτὰ καμῆλες.

Σὲ λίγο μπροστὰ στὸν καδῆ παρατάχθηκαν ὅλα τὰ ζῶα καὶ μαζί μὲ αὐτὰ καὶ μιὰ δική του καμήλα.

Ὅλοι ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι καὶ μάλιστα εἶχαν τὴν πρόθεσι νὰ εὐχαριστήσουν τὸν γενναιόδωρο δικαστὴ γιὰ τὸ δῶρο ποὺ προσέφερε στοὺς τρεῖς ἀδελφούς, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξαναφέρη τὴν ὁμόνοια μεταξύ των.

Ἀλλὰ ὁ καδῆς, καθὼς θὰ ἰδοῦμε, δὲν εἶχε καθόλου ὄρεξι νὰ κάμη δῶρα καὶ ἂν πρέπη νὰ θαυμάσωμε τὴ σοφία του, τοῦτο δὲν ὀφείλεται διόλου σὲ γενναιοδωρία.

Λέγει λοιπὸν στὸν πρωτότοκο:

— Πάρε τὸ μερίδιό σου.

Ἀφοῦ μέτρησε τὸ μισὸ τῆς ἀγέλης, ἔφυγε χαρούμενος μὲ τὶς ἐννέα καμῆλες ποὺ τοῦ ἀνῆκαν.

Κατόπιν ὁ καδῆς λέγει στὸ μεσαῖο:

— Πάρε καὶ σὺ τὸ τρίτο σου.

Τὸ ἕνα τρίτο τοῦ δεκαοκτὼ εἶναι ἕξ. Παρέλαβε λοιπὸν τὶς ἕξ καμῆλες του καὶ ἔφυγε εὐχαριστημένος.

Γυρίζει τότε ὁ καδῆς στὸν τελευταῖο καὶ τοῦ λέγει:

— Πάρε καὶ σὺ τὸ ἔνατό σου.

Τὸ ἔνατο τοῦ δεκαοκτὼ εἶναι δύο. Ὁ τρίτος ἀδελφὸς καβάλλησε τὶς καμῆλες του καὶ πῆγε στὴ δουλειά του.

Τώρα δὲν ἔμενε παρὰ ἡ καμήλα τοῦ καδῆ, ἡ ὁποία ὡδηγήθηκε ἁπλούστατα στὸν ἀχυρῶνα της!...

Κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ δώση τίποτε, μὲ μόνη τὴν προσωρινὴ πρόσθεσι τῆς μονάδος, ὁ ἐπιτήδειος δικαστὴς κατώρθωσε νὰ λύση τὸ δύσκολο πρόβλημα τῆς διαιρέσεως ἑνὸς πρώτου ἀριθμοῦ καὶ — τὸ σπουδαιότερο — νὰ εὐχαριστήση τοὺς τρεῖς ἀδελφούς, δίνοντάς τους μερίδιο μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἀνῆκε.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν πρῶτο ἀριθμὸ κάθε κομματιοῦ, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει:

1 μὲ γκρίζο, 2 μὲ κίτρινο, 3 μὲ κόκκινο, 4 μὲ μπλέ, 5 μὲ πράσινο, 6 μὲ καφέ, 7 μὲ μαῦρο, ὅπου ὑπάρχει 0 θὰ μείνη λευκό.

Ἔπειτα στερεώσατε ἄλλο διαφανὲς χαρτὶ καὶ χρωματίσατε, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν δεύτερο ἀριθμὸ κάθε κομματιοῦ. Θὰ δῆτε τὸ ἀποτέλεσμα.

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτο γράμμα τῆς 1ης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς 2ας, τὸ τρίτον τῆς 3ης κ.ο.κ. ἀποτελοῦν κράτος τῆς Β. Εὐρώπης.

1) Πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος, 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, 3) Προσφέρεται εἰς τὸν ἑορτάζοντα, 4) Ἐξάρτημα τῆς ἀνδρικῆς ἐνδυμασίας, 5) Εὐγενὲς αἴσθημα, 6) Γεωμετρικὸν σχῆμα, 7) Μουσικὸν ὄργανον, 8) Εἰδικὸς ἰατρός.

Κ. ΑΝΔΡΕΟΥ

Ἀστὴρ

```
*   *   *
  * * *
* * Λ * *
  * * *
*   *   *
```

Ὁριζοντίως: Κράτος τῆς Εὐρώπης. Καθέτως: Λίμνη τῆς Μακεδονίας. Διαγωνίως: Πόλις τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Μακεδονίας.

Ν. ΚΩΤΤΗ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Τὰ παπούτσια

Ὁ κ. Γιῶργος καθόταν στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἡ μόνη του ἐνόχλησις ἦταν τὸ... ξεπαπούτσωμα ἑνὸς ἄλλου νοικάρη ποὺ καθόταν στὸ ἀπάνω δωμάτιο.

Αὐτός, τὸ βράδυ ποὺ γδυνόταν, εἶχε τὴ συνήθεια νὰ χτυπᾶ κάτω στὸ πάτωμα τὰ παπούτσια του, καθὼς τὰ ἔβγαζε, πρῶτα τὸ ἕνα, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ τὸ ἄλλο.

Ὁ κάτω, ποὺ τὴν ἴδια ὥρα συνήθως κοιμῶταν, περίμενε ν' ἀκούση τοὺς δύο αὐτοὺς ὀχληροὺς κρότους, γιὰ νὰ ἡσυχάση πιὰ καὶ νὰ κοιμηθῆ.

Ἕνα βράδυ ὅμως, ἀφοῦ ἄκουσε τὸν πρῶτο, τοῦ κάκου περίμενε ν' ἀκούση τὸν δεύτερο κρότο ὅπως πάντοτε. Πέρασαν δύο λεπτά, πέντε λεπτά, ἕνα τέταρτο, μισὴ ὥρα, μιὰ ὥρα τίποτα! Τί συνέβαινε λοιπόν; Ὁ ἀπὸ πάνω νοικάρης μόνο τὸ ἕνα του παποῦτσι θἄβγαζε ἀπόψε;... Ὄχι, ὁ ἄνθρωπος εἶχε βγάλει καὶ τὰ δύο ἀλλὰ μόνο τὸ ἕνα ἔπεσε στὸ πάτωμα καὶ ἔκανε θόρυβο. Τὸ ἄλλο ἔπεσε τυχαίως καὶ... ἀθορύβως ἀπάνω στὸν καναπέ. Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῆ αὐτὸ ὁ κ. Γιῶργος! Κι' ἀφοῦ περίμενε μιὰ ὥρα ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ φώναξε πρὸς τ' ἀπάνω:

— Ρίξε ἐπὶ τέλους καὶ τὸ ἄλλο χριστιανέ μου, νὰ ἡσυχάσω καὶ νὰ κοιμηθῶ!

Ὁλόκληρο

— Ἀ Τάκη! Εἶμαι βεβαία πὼς αὐτὸ ποὺ ἔκανες θὰ τὸ μετανοιώσης. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ φᾶς μισὸ κεσὲ γλυκό!

— Ὤ μαμά μου! Ἀλήθεια τὸ μετάνοιωσα κιόλα...

— Λοιπὸν στὸ ἑξῆς;

— Θὰ τρώω τὸν κεσὲ ὁλόκληρο!

Ὁ γάϊδαρος

Ἕνας Ἀμερικανὸς περιηγητὴς περνάει ἀπὸ ἕνα χωριὸ καβάλλα στὸ γάϊδαρο. Βάζει τότε κάτι φωνὲς στὸ ζῶο κι' αὐτὸ στέκεται.

Καὶ ὁ παρευρισκόμενος Μῆτρος:

— Ἤθελα νἄξερα ποῦ τἄμαθε τ' ἀμερικάνικα ὁ γάϊδαρος!

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Εἰς ἀπάντησιν εὐχετηρίου τηλεγραφήματος τοῦ Κ.Ε.Ν. πρὸς τὸν Ἀρχηγόν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀπεστάλη τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Ἀλέξανδρον Κανελλόπουλον
Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν.
Ἐνταῦθα

Εὐχαριστῶ θερμῶς ὑμᾶς, Φαλαγγῖτας, Φαλαγγιτίσσας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας δι' εὐχὰς ἐπ' εὐκαιρίᾳ 4ης Αὐγούστου. Εὐχαριστῶ ἐπίσης διὰ πίστιν σας, προσπαθείας καὶ ἐνθουσιασμόν σας πρὸς ἐπίτευξιν μεγάλων σκοπῶν Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
Πρόεδρος Κυβερνήσεως
Γεν. Ἐπιθεωρητὴς Ε.Ο.Ν.

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ κ. Ι. ΜΕΤΑΞΑ

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν Στέγην Φαλαγγιτῶν Πειραιῶς ἐκφράζει τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν του πρὸς τὴν διοικητικὴν ἐπιτροπὴν τῆς Στέγης καὶ πρὸς τοὺς καθηγητὰς τῶν νυκτερινῶν γυμνασίων διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τῶν τελεσθεισῶν παρὰ τούτου γυμναστικῶν ἐπιδείξεων.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΝ

Διὰ Διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ἱδρύθησαν αἱ κάτωθι ἐννέα Ἐπιθεωρήσεις εἰς τὰς ὁποίας ὑπάγονται αἱ εἰς ἑκάστην ἀναφερόμεναι Περιφ. Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων.

Αἱ Ἐπιθεωρήσεις αὐταὶ ὑπήχθησαν ὑπὸ τὰς Διαταγὰς τῆς Γεν. Διευθύνσεως Ἐπιθεωρήσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Εἶναι δὲ αἱ ἑξῆς:

1η Ἐπιθεώρησις. Ὑπάγονται αἱ ΔΑΣΑ καὶ Θ., ΔΤΕ., Π.Δ. Ἀρρ. καὶ Θηλέων Πρωτευούσης, Ἀττικοβοιωτίας, Εὐβοίας, Κυκλάδων, ἕδρα Ἀθῆναι.

2α Ἐπιθεώρησις. Ὑπάγονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Θεσσαλονίκης, Χαλκιδικῆς, Κιλκὶς καὶ Φλωρίνης, Ἐδέσσης, ἕδρα Θεσσαλονίκη.

3η Ἐπιθεώρησις. Ὑπάγονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Λαρίσης, Τρικκάλων, Κοζάνης καὶ Φθιωτιδοφωκίδος, ἕδρα Λάρισα.

4η Ἐπιθεώρησις. Ὑπάγονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἀχαΐας, Ἠλείας, Αἰτωλοακαρνανίας, Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, ἕδρα Πάτραι.

5η Ἐπιθεώρησις. Ὑπάγονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἀρκαδίας, Λακωνίας, Μεσσηνίας καὶ Ἀργολιδοκορινθίας, ἕδρα Τρίπολις.

6η Ἐπιθεώρησις. Ὑπάγονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἰωαννίνων, Θεσπρωτίας, Ἄρτης, Πρεβέζης καὶ Κερκύρας, ἕδρα Ἰωάννινα.

7η Ἐπιθεώρησις. Ὑπάγονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Χανίων, Ἡρακλείου, Ρεθύμνου καὶ Λασηθίου, ἕδρα Ἡράκλειον, λόγῳ τῆς κεντρικῆς γεωγραφικῆς θέσεώς του.

8η Ἐπιθεώρησις. Ὑπάγονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Καβάλλας, Ἕβρου, Ροδόπης, Σερρῶν καὶ Δράμας, ἕδρα Καβάλλα.

9η Ἐπιθεώρησις. Ὑπάγονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Σάμου, Χίου καὶ Λέσβου, ἕδρα Μυτιλήνη.

ΔΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΕΜΟΠΟΡΟΥ

Αἱ ἐκδηλώσεις διὰ τὸν θάνατον τῆς πρωτοπόρου τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεμοπορίας Νίκης Περάκακη συνεχίζονται συγκινητικαί, συνοδεύονται δὲ μὲ συνεισφορὰς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μνημείου τὸ ὁποῖον θὰ συμβολίζῃ τὴν θυσίαν της εἰς τὴν ὡραίαν προσπάθειαν πρὸς δημιουργίαν Ἑλληνικῆς ἀνεμοπορίας. Ἤδη, ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνεισφορῶν συνεκεντρώθη τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 18.800 (διὰ τῆς «Βραδυνῆς» 16.560 καὶ διὰ τῆς «Ἀκροπόλεως» 2.240) εἰς τὸ ὁποῖον δέον νὰ προστεθῇ καὶ ποσὸν 40.000 δραχμῶν ἐκ τῶν συμβολικῶν συνεισφορῶν τῶν Διοικήσεων Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ τῆς Διοικήσεως Ταγμάτων Ἐργασίας. Ἑπομένως μέχρι σήμερον συνεκεντρώθη ἐν συνόλῳ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 59.300.

Η ΑΕΡΟΛΕΣΧΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΠΕΡΑΚΑΚΗ

Ἡ ἀερολέσχη Θεσσαλονίκης ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἑλλάδος τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Ἡ Ἀερολέσχη Θεσσαλονίκης συμμετέχουσα τοῦ πένθους διὰ τὸν θάνατον τῆς πρώτης Ἑλληνίδος ἡρωΐδος τοῦ ἀέρος Νίκης Περακάκη παρακαλεῖ, ὅπως δεχθῆτε τὰ εἰλικρινῆ συλλυπητήριά της. Τὸ μοιραῖον δυστύχημα τοῦ πρώτου εὐγενοῦς θύματος τῆς τόσον ὑψηλῆς ἰδέας καὶ πατριωτικῆς προσπαθείας ἰδιαιτέρως συγκινεῖ ἀλλὰ καὶ τονώνει καὶ ἐμψυχώνει τοὺς νεαροὺς ἀνεμοπόρους τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου των, διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς στρατιᾶς τῶν Ἑλλήνων ἀετῶν ποὺ προώρισται νὰ δοξάσουν τὴν μεγάλην Πατρίδα μας καὶ νὰ φέρουν τὴν Ἑλλάδα εἰς ἀνωτέρας βαθμίδας πολιτισμοῦ, δράσεως καὶ ἀθλητικοστρατιωτικοῦ πνεύματος».

Ὁ Πρόεδρος Κ. Μοσκώφ
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς Α. Ζαμβρέκας

ΣΤΗΝ ΝΙΚΗΝ ΠΕΡΑΚΑΚΗ

Ἀετοπούλι πέταξες καὶ πῆγες νὰ στολίσῃς
τοῦ γαλανοῦ μας οὐρανοῦ τὰ πλάτη καὶ τὰ μήκη
μ' ἕνα χρυσάκτινο Ε.Ο.Ν., μὰ πρὶν τὴ γῆν ἀφήσῃς
ἔγραψες μὲ τὸ αἷμα σου πάνω στὸ χῶμα: ΝΙΚΗ.

Σ. Α. Προκοπίου

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΑΕΡΑΜΥΝΗΣ

Εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ τὸ βράδυ τῆς 4ης Αὐγούστου Φαλαγγῖται, Φαλαγγίτισσαι καὶ σκαπανάκια τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης ἀπέκρουσαν ἐπιτυχῶς ἐναέριον ἐπίθεσιν καὶ μάλιστα βομβαρδιστικοῦ ἀεροπλάνου κατὰ τῆς πόλεώς των καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ των καταυλισμοῦ ποὺ εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὸ γήπεδον. Ἐπρόκειτο περὶ πρωτοτύπων ἐπιδείξεων ἀσκήσεως Παθητικῆς Ἀεραμύνης, εἰς πόλιν καὶ καταυλισμόν — ὅπως ἀνήγγειλεν ὁ ἐκφωνητής, ἀλλὰ τὸ θέμα ποὺ ἀπήλαυσαν οἱ θεαταὶ — χιλιάδες λαοῦ καὶ παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. — ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν πραγματικῶν γεγονότων. Τόσον ζωντανὴ ἦταν ἡ ἀπόδοσις τῶν εἰδικευμένων παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ μετέσχον τῶν ἀσκήσεων.

ΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

Τὴν 7ην καὶ 15' ἑσπερινὴν προσῆλθεν εἰς τὸ γήπεδον ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶς, γενόμενος δεκτὸς μὲ ἀπεριγράπτους ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους τῶν εἴκοσι χιλιάδων λαοῦ καὶ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Προηγουμένως εἶχαν προσέλθει πολλοὶ τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν καὶ ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Κανελλόπουλος. Πέντε λεπτὰ μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀρχίσαμε νὰ ζοῦμε σὲ ἀτμόσφαιρα πολέμου. Στὸ στρατόπεδο τῶν Σκαπανέων — νύκτα — σκοποὶ — διπλοσκοποὶ — ἦσαν ἄγρυπνοι. Καὶ ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς ἐφόδου ἐνεφανίσθη, ἀντήχησε τὸ «Τίς εἶ;»

Ἀντηλλάγησαν, σύνθημα καὶ παρασύνθημα καὶ ἡ «ἔφοδος» ἔφυγε.

Η ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Αἱ σειρῆνες ἐξαπέλυσαν τὸν ἀνατριχιαστικό τους συριγμό.

Ἐνεφανίσθη ἐχθρικὸν βομβαρδιστικὸν ἀεροπλάνον. Πιθανὸν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς πόλεως καὶ τοῦ καταυλισμοῦ, ἀνηγγέλθη εἰς τοὺς θεατάς. Πολιτεία καὶ καταυλισμὸς σὲ πέντε λεπτὰ εἶχαν λάβει τὰ μέτρα τους. Στὸν καταυλισμὸν εἶχαν χαθῆ στὴ γῆ οἱ πάντες. Καὶ τὰ πάντα καμουφλαρισμένα ἔδειχναν ἕνα γραφικὸ τοπίο καταπράσινο.

Ἔπειτα ἀκούστηκε ὁ βόμβος τοῦ μοτὲρ τοῦ ἀεροπλάνου. Ὁ ἐχθρὸς ἐπήρχετο. Τὰ πάντα βυθίστηκαν στὸ σκοτάδι. Σὲ λίγο τὸ ἀεροπλάνο πετοῦσε ξυστὰ ἀπὸ τὸ γήπεδό του. Ἐξαπέλυσε στὴν ἐπιδρομή του ὅσες βόμβες εἶχε. Ἡ γῆ συνταράχτηκε. Ἀπ' τὶς ἐκρήξεις ἔλαμψε ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός. Σὲ μερικὰ σημεῖα ἔλαμψαν φωτιὲς καὶ καπνοὶ δηλητηριώδεις ἤρχισαν νὰ ἀνεβαίνουν ψηλά. Τὸ ἀεροπλάνο ἔρριψε καὶ δηλητηριώδη ἀέρια.

Ἡ ἐπίθεσις ἐπέτυχε. Ἀλλὰ ἐπέτυχε καὶ ἡ ἄμυνα καὶ ἡ παροχὴ βοηθειῶν στὰ θύματα. Στὸ στρατόπεδο δὲν ἐσημειώθη κανὲν θῦμα γιατὶ καμουφλαρισμένο δὲν τὸ ἀντελήφθη ὁ ἐχθρός. Στὴν πλατεῖα δεκάδες τραυματιῶν ἀνεσύρθησαν ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἀπὸ τὰ εἰδικὰ συνεργεῖα, ἐνῷ ἄλλα ἀνίχνευαν τὰ δηλητήρια καὶ τὰ ἐξουδετέρωναν.

Καὶ ὅταν αἱ σειρῆνες ἐσήμαναν «παῦσιν συναγερμοῦ» ἀνηγγέλλετο:

— Τὰ συνεργεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. παρέσχον ἐπιτυχῶς τὴν συνδρομήν των. Ὅλα τὰ θύματα διεσώθησαν.

Ἔτσι πέρασε ἡ πρώτη — καὶ ἡ τελευταία νὰ εἶναι — ἐναέριος ἐπίθεσις ποὺ παρηκολούθησαν κεῖνο τὸ βράδυ. Ψεύτικη, μὰ τόσον ἐπιτυχῶς ἀποδοθεῖσα ποὺ ἔκανε τὴν ἐντύπωσιν ἀληθινῆς.

Ὁ κ. Ι. Μεταξᾶς ἀποχωρῶν συνεχάρη τοὺς μικροὺς Φαλαγγίτας, Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανεῖς, διὰ τὰς προόδους των. Οἱ θεαταὶ τὸν θαυμασμόν τους καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τους ἐξέφρασαν μὲ ἀποθέωσιν τοῦ κ. Μεταξᾶ καὶ τῶν παιδιῶν του ποὺ ὑπὸ τὴν πνοήν του τόσα θαύματα ἐπιτελοῦν.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐσυνεχίσθη σύμφωνα μὲ τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης καὶ μὲ θαυμασίας ἑορτὰς καὶ παραστάσεις τὰς ὁποίας παρηκολούθησαν χιλιάδες λαοῦ μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου.

Τὴν νύκτα τῆς 6ης Αὐγούστου εἰς τὸν «Φλοῖσβον» τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου παρετέθη γεῦμα τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Κανελλοπούλου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν πολλοὶ τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν καὶ ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως. Τὸ γεῦμα παρετάθη μέχρι τῆς 11ης νυκτερινῆς ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τοῦ μεγαλουργήματός του, τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸν Φαληρικὸν δρόμον ἔγινεν ἡ προαγγελθεῖσα πρωτότυπος ναυτικὴ ἑορτὴ τῶν Περιφ. Διοικήσεων τῆς Πρωτευούσης τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν μυριάδες λαοῦ ποὺ κατῆλθον πρὸς τοῦτο στὰ Φάληρα. Μεγαλυτέρα συγκέντρωσις κόσμου ἐσημειώθη πρὸ τοῦ «Φλοίσβου» ὅπου καὶ τὸ κέντρον τῆς ναυτικῆς ἑορτῆς. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἀπεθέωσε τὸν Ἀρχηγὸν κατὰ τὴν ἄφιξίν του διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἑορτήν, καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἡ ἑορτὴ ἦτο μία ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτυχεῖς ἑορτὰς ποὺ ἔγιναν ποτὲ εἰς τὰ Φάληρα. 150 γρὶ - γρὶ ἔλουσαν τὴν θάλασσα μὲ τὸ φῶς τους, ἐνῷ ὅλα τὰ πλοῖα ποὺ ἐκτελοῦσαν δρομολόγια, μὲ ἑορταστικὸν φωτισμόν, περνοῦσαν προηγουμένως ἀπὸ τὸν Φαληρικὸν ὅρμον. Ἀπὸ τὰ πλοῖα καὶ τὰ γρὶ - γρὶ ἐκαίοντο πυροτεχνήματα ποὺ φώτιζαν τὸν οὐρανό, ἐνῷ βάρκες μὲ ἐνετικὰ φαναράκια στόλιζαν τὴ θάλασσα κοντὰ στὶς ἀκτές. Σὲ διάφορα σημεῖα μουσικαὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπαιάνιζαν ἐνθουσιώδη ἐμβατήρια, ἀλλοῦ χορῳδίαι τραγουδοῦσαν εὔθυμα λαϊκὰ τραγούδια. Καὶ ἀπὸ ἕνα πλοιάριο κοντὰ στὸ «Φλοῖσβο» ἐκαίοντο τὰ πιὸ ὡραῖα πυροτεχνήματα ἕνα τῶν ὁποίων ἐφώτισε ξαφνικὰ προσωπογραφία τοῦ Ἀρχηγοῦ. Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα τῶν πλέον ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων τῶν χιλιάδων κόσμου καὶ μελῶν τῆς Ὀργανώσεως ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν ἑορτὴ ἀπὸ τὴν παραλία.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΣ

Τὴν ἴδια ὥρα τῆς ναυτικῆς ἑορτῆς ἐπεβιβάσθησαν βενζινοπλοίου οἱ 100 ναυτοφαλαγγῖται οἱ ὁποῖοι ἀνεχώρησαν εἰς ἐκπαιδευτικὸν πλοῦν ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον. Ἡ ἐπιβίβασίς των ἔγινε μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ συγκεντρωμένου κόσμου.

Προηγουμένως ὁ Κ. Ε. Ν. κ. Κανελλόπουλος ἐπιθεώρησε τὸ πλοῖον καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ ναυτοφαλαγγίτας πρὸς τοὺς ὁποίους καὶ ηὐχήθη καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ ἐκπαίδευσι ἐκ μέρους τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. ΜΕΤΑΞΑ. Τὸ ἐκπαιδευτικὸν πλοῖον τῆς Ε.Ο.Ν. ὡς πρῶτον σταθμόν του ἔχει τὴν Χαλκίδα.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. «ΙΕΡΗ ΦΛΟΓΑ»

Εἰς τὸ φυσικὸν θέατρον τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰ Νταμάρια τοῦ Λυκαβηττοῦ δόθηκε τὴν Κυριακὴν τὸ βράδυ ὑπὸ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης ἡ πανηγυρικὴ παράστασις τῆς «Ἱερῆς Φλόγας», ἔργου τοῦ κ. Δημ. Μπόγρη. Τὴν παράστασι ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶς μετὰ τῆς Κας Λέλας Μεταξᾶ, πολλοὶ ὑπουργοὶ καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ ἔργον, μὲ τὴν [illegible] κριτικὴ τοῦ ὁποίου θὰ ἀσχοληθῇ ἡ παροῦσα στήλη, εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος τῆς «Νεολαίας», εἶχε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Αἱ δύο Περιφερειακαὶ Διοικήσεις τῆς Πρωτευούσης εἶναι ἄξιαι συγχαρητηρίων διὰ τὸ πληρέστατο ἀνέβασμα γιὰ τὸ πειθαρχημένο γενικὰ σύνολο ποὺ κατώρθωσαν νὰ παρουσιάσουν, παρ' ὅλον ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ παιδιά, ποὺ βέβαια, δὲν ἔχουν οὔτε τὴν πεῖραν, οὔτε τὴν ὡριμότητα ἠθοποιῶν ἐξ ἐπαγγέλματος. Καὶ ὅμως, ὅσοι ἔλαβαν μέρος στὸ ἔργο παρουσίασαν ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο, ποὺ ἀξίζει νὰ ἐξαρθῇ ἰδιαιτέρως.

Δυὸ λόγια ἔπρεπε ἀκόμη νὰ γραφοῦν καὶ διὰ τὸ θέατρο ποὺ φέτος εἶχε ἐντελῶς νέα ἐμφάνισι, πιὸ καλὴ ἀπὸ τὴν περυσινὴ καὶ πιὸ δροσόλουστο, μὲ τὴν ἁπλότητά του καὶ τὶς ἄλλες του ὀμορφιές.

Μὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὸ ἔργο, ὅπως εἴπαμε θὰ ἀσχοληθῇ τὸ περιοδικὸ στὸ προσεχές.

Θὰ πρέπη [illegible] νὰ τονισθῇ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς εἶχε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ πλήθους, ποὺ στὴν ἐμφάνισί του ξέσπασε σὲ ἐπευφημίες, ζητωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα.

ΔΩΡΕΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ι. Μεταξᾶ ἀπεστάλησαν αἱ κάτωθι εὐχαριστήριοι ἐπιστολαὶ πρὸς τοὺς δωρητὰς τῆς Ε.Ο.Ν.

Πρὸς τὴν Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν «Κάσσος» εἰς Ἑρμούπολιν.

«Φίλοι Κύριοι,

Μετὰ χαρᾶς ἐπληροφορήθην τὴν ἐκ δέκα χιλιάδων δραχμῶν προσφοράν σας ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ σᾶς συγχαίρω θερμότατα διὰ τὴν πατριωτικήν σας ταύτην χειρονομίαν.

Αἱ πολλαπλαῖ καὶ τόσον αὐθόρμητοι χειρονομίαι τοῦ Ἐμπορικοῦ κόσμου πρὸς τὴν Ἐθνικὴν ταύτην Ὀργάνωσιν μὲ συγκινοῦν ἰδιαιτέρως, διότι ἀποδεικνύουν τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, μὲ τὸν ὁποῖον παρακολουθεῖ οὗτος τὸν ἀγῶνα τῆς Ε.Ο.Ν. χάριν τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀναπλάσεως τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γενεᾶς, ἔργον τὸ ὁποῖον ἐθεωρήθη ὡς πρωταρχικὸν καὶ θεμελιῶδες ἀπὸ τὸ Νέον Κράτος».

Πρὸς τὴν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν 134ης Υ.Κ.Δ. Καβάλλας.

«Φίλοι Κύριοι,

Ἁρμοδίως μοῦ ἀνεφέρθη ὅτι προσεφέρατε ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. Καβάλλας τὰ κάτωθι ποσοστὰ ἐπὶ τῶν ἐκδοθησομένων εἰσιτηρίων, ἀπὸ τῆς 6ης Ἰουνίου καὶ ἐπὶ ἓν ἔτος.

1) Μίαν (1) δραχμὴν διὰ τὰ ἐκδοθησόμενα εἰσιτήρια διαδρομῆς Καβάλλας — Δράμας καὶ Δράμας - Καβάλλας τῶν δρχ. 33 (ἐξαιρουμένων τῶν εἰσιτηρίων Σ.Ε.Κ.).

2) Λεπτὰ πεντήκοντα (0,50) διὰ τὰ ἐκδοθησόμενα εἰσιτήρια διαδρομῆς Καβάλλας - Ἐλευθερουπόλεως καὶ Ἐλευθερουπόλεως - Καβάλλας τῶν δρχ. 19.

Διὰ τὴν πατριωτικήν σας ταύτην χειρονομίαν, ἥτις ἀποδεικνύει τὴν ἀγάπην σας καὶ τὴν στοργήν σας πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. καὶ γενικώτερον τὴν πίστιν σας καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σας πρὸς τὸ Νέον Κράτος, τοῦ ὁποίου ἡ Ἐθνικὴ αὕτη Ὀργάνωσις εἶναι λαμπρὸν δημιούργημα, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰ θερμά μου συγχαρητήρια».

Πρὸς τὸν Δήμαρχον Περιστερίου.

«Φίλε κ. Δήμαρχε,

Μετ' εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθην ὅτι προσεφέρατε, διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ἕνα ραδιόφωνον πρὸς τὸν 16ον Ὑποτομέα Θηλέων Περιστερίου.

Διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ πατριωτικήν σας ταύτην χειρονομίαν σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰ θερμά μου συγχαρητήρια».

Ἐπίσης ὁ Ἀρχηγὸς ἀπέστειλε καὶ τὴν κάτωθι εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Σωκράτην Γερ. Αὐγερινόν, Πατησίων 48α.

«Κύριε,

Μετ' εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθην ὅτι προσεφέρατε πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. τὰ κάτωθι εἴδη: Ἤτοι, 100 σινδόνας, 100 κελύφη προσκεφάλων, 41 κλινοσκεπάσματα βαμβακερά, 39 κλινοσκεπάσματα μάλλινα καὶ 40 προσόψια.

Διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ πατριωτικὴν ταύτην πρᾶξιν σας σᾶς συγχαίρω θερμότατα. Χαίρω ἰδιαιτέρως διὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸν ὁποῖον ἐνισχύει ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τὴν πατριωτικὴν ταύτην Ὀργάνωσιν εἰς τὸν Ἐθνικὸν ἀγῶνα της. Συνημμένως λαμβάνετε τριπλότυπον ἀπόδειξιν παραλαβῆς τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν».

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΝ ΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΤΩΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σατωβριάνδου 12 Κέντρον τῆς 12ης Φάλαγγος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων Ἀθηνῶν ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Σχολείου Ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως προσωπικοῦ λεωφορείων Ἀστικῶν καὶ Ὑπεραστικῶν Κοινῶν Διευθύνσεων, παρουσίᾳ τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου, ἐκπροσώπων τοῦ Ὑπουργείου Σιδηροδρόμων καὶ πολλῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων Βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ Σχολεῖον τοῦτο ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Σιδηροδρόμων καὶ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης, ἔχει δὲ σκοπὸν τὴν ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν καὶ Ἐθνικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν φαλαγγιτῶν ὑπαλλήλων τῶν ἀστικῶν καὶ ὑπεραστικῶν κοινῶν διευθύνσεων, καθὼς καὶ τὴν ψυχαγωγίαν των κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς των.

ΚΑΛΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ὁ φαλαγγίτης τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Νάξου Ἐμμανουὴλ Α. Μετζητάκος ἔσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, τὸν 15ετῆ Νικόλαον Μασκαλάτον, παρασυρθέντα ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς θέσιν «Γρόττα» τῆς Νάξου.

Ἐπίσης ὁ Φαλαγγίτης Δημ. Βασταρούχας τοῦ Στρατοπέδου τῆς Ε.Ο.Ν. Πάργας ἔσωσε μὲ αὐτοθυσίαν τὸν Συναγωνιστήν του Ἀθανάσιον Βλάχον.

Ἐξ ἄλλου ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Καβάλλας δι' Ἡμερησίας του Διαταγῆς ἐξέφρασε τὴν πλήρη του εὐαρέσκειαν εἰς τὸν Σκαπανέα Εὐάγγελον Ζεϊμπέκην, ὅστις τὸν παρελθόντα μῆνα ἔσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ τὸν Λοχίτην Ἀπόστολον Ξύδην.

ΟΙ ΣΥΛΛΕΚΤΑΙ ΧΑΡΤΟΥ

Ἐπειδὴ διάφορα ἄτομα μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν Ε.Ο.Ν. περιέρχονται καὶ παρουσιάζονται ὡς δῆθεν ἐκπρόσωποι τῆς Ε.Ο.Ν. ζητοῦντα χάρτην διὰ λογαριασμόν της, εἰδοποιοῦμεν πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐξαπατήσεως τοῦ κοινοῦ ὅτι οἱ πραγματικῶς ἐντεταλμένοι διὰ τὴν περισυλλογὴν τοῦ χάρτου φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν εἰδικὸν βιβλίον, ἐσφραγισμένον κατὰ σελίδα μὲ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ μονογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

ΤΑ ΕΣΟΔΑ ΤΟΥ ΑΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

Χάρις εἰς τὴν εἰδικῶς ὀργανωθεῖσαν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Οἰκον. Ὑπηρεσιῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως συνεκεντρώθησαν μέχρι σήμερον 10.000 ὀκάδες περίπου ἀχρήστου χάρτου ἐκπροσωποῦσαι τὸ ποσὸν τῶν 70.000 δραχμῶν.

Τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ διατεθῇ διὰ τὴν διατροφὴν ἀπόρων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν διαμενόντων εἰς τὰ στρατόπεδα.

Ἂς ἔχουν λοιπὸν ὑπ' ὄψιν των οἱ δίδοντες τὸν χάρτην των εἰς τὴν Ε.Ο.Ν., ὅτι ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ποὺ προσφέρουν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Οἰκονομίαν συντελοῦν εἰς τὸ νὰ χαροῦν τὸ ὕπαιθρον πολλὰ ἄπορα ἀγόρια καὶ κορίτσια. Ἐὰν οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ βοηθήσουν τὴν προσπάθειαν αὐτὴν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ὠφελειῶν θὰ δημιουργήσουν εἰς ταύτην ἐτήσιον εἰσόδημα 10.000.000 δραχμῶν.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΑ

Εἰς τὸν ἐξαγγελθέντα ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ἔρανον εἰς μεταχειρισμένα γραμματόσημα, πρώτη ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐλέγχου Τιμολογίων Πειραιῶς ἀποστείλασα φάκελλον περιέχοντα 1.000 γραμματόσημα. Διὰ τὴν περισυλλογὴν ταύτην ἔξωθι τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. (Σταδίου 28) ἐτοποθετήθη γραμματοκιβώτιον εἰς ὃ οἱ ἀγαπῶντες τὴν Ὀργάνωσιν δύνανται νὰ ρίπτωσι τὰ μεταχειρισμένα των γραμματόσημα. Μεγάλαι ποσότητες γραμματοσήμων δύνανται ἐν Ἀθήναις μὲν νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν (Σταδίου 28), εἰς δὲ τὰς Ἐπαρχίας εἰς τὰ οἰκεῖα τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΑΜΟΜΗΛΙΟΥ

Ἡ πρώτη ποσότης συλλεγέντος χαμομηλιοῦ ὑπὸ Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν ἀπεστάλη εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἐλήφθησαν εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἑλλάδος ἐνθουσιώδη τηλεγραφήματα ἀπὸ ὅλας τὰς Περιφ. Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων, διὰ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται λεπτομέρειαι τοῦ συναγερμοῦ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἐπετείῳ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Κατὰ τὰ ἐν λόγῳ τηλεγραφήματα εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις καὶ εἰς τὰ μικρότερα ἀκόμη χωρία τῆς Ἑλλάδος, τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπανηγύρισαν τὴν μεγάλην ἑορτήν των μὲ ὡραίας παρελάσεις, μὲ συγκεντρώσεις, μὲ συναυλίας καὶ παραστάσεις, τὰς ὁποίας διωργάνωσαν μόνα των.

Ἐξ ἄλλου εἰς τὰ 84 στρατόπεδα καὶ κατασκηνώσεις τῆς Ε.Ο.Ν. οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ φαλαγγίτισσαι ἐπανηγύρισαν μὲ ἰδιαιτέρας ἑορτὰς τὴν 4ην Αὐγούστου.

Τηλεγραφήματα μεγαλειώδους πανηγυρισμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον, τὸ Ναύπλιον, τὴν Ἄρταν, τὴν Τρίπολιν, τὰς Πάτρας, τὰς διαφόρους πόλεις τοῦ νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας, τὴν Δράμαν, τὴν Κομοτινήν, τὴν Χαλκίδα, τὴν Ζάκυνθον, τὸν Πύργον, τὸ Ἡράκλειον, τὴν Ἡγουμενίτσαν, τὴν Θεσσαλονίκην, τὰ Ἰωάννινα, τὴν Καβάλλαν, τὸ Ἀργοστόλιον, τὴν Κέρκυραν, τὴν Κοζάνην, τὴν Σῦρον, τὸ Κιλκίς, τὴν Σπάρτην, τὴν Λάρισαν, τὸ Λασήθιον, τὴν Μυτιλήνην, τὰς Καλάμας, τὴν Ἔδεσσαν, τὴν Πρέβεζαν, τὸ Ρέθυμνον, τὴν Ἀλεξανδρούπολιν, τὴν Σάμον, τὰς Σέρρας, τὰ Τρίκκαλα, τὴν Λαμίαν, τὴν Φλώριναν, τὸν Πολύγυρον, τὰ Χανιὰ καὶ τὴν Χίον καὶ ἀπὸ τὰς κατὰ τόπους Περιφ. Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς εἰς τὸν Χοοτιάτην λειτουργεῖ τὸ ἐκπαιδευτικὸν Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων Θεσσαλονίκης, εἰς τὸ ὁποῖον ἑκατὸν καὶ πλέον Φαλαγγῖται - βαθμοφόροι ἐκπαιδεύονται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ συνεργατῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Οἱ Φαλαγγῖται μας, εἰς τὸ Στρατόπεδόν τους, ζοῦν μιὰ ζωὴ ἡ ὁποία δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ στρατιώτου.

Τὸ Στρατόπεδον εὑρίσκεται εἰς μίαν μαγευτικὴ πλαγιὰ τοῦ Χορτιάτη. Δώδεκα σκηνὲς τῶν Φαλαγγιτῶν, ἕνα ὡραῖο πέτρινο κτίριο, τὸ Στρατοπεδαρχεῖο, τὸ ἑστιατόριο, ὁ ξενών, τὸ μαγειρεῖον, τὰ λουτρὰ κλπ. εἶναι εἰς μίαν πλατεῖαν καλοπεριποιημένην.

Ἡ ζωὴ τοῦ στρατοπέδου ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐγερτήριον. Ἀκολουθοῦν, ἡ σύνταξις πρὸ τῆς σημαίας καὶ ἡ ἔπαρσις αὐτῆς, ἡ γυμναστική, τὸ ρόφημα, τὰ μαθήματα, θεωρητικὰ καὶ πρακτικά, στρατιωτικῆς φύσεως καὶ μὴ καὶ ἡ ψυχαγωγία συμπληρώνει τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας. Τραγούδια, χοροὶ παιδιαί, περιποιήσεις νοικοκυριοῦ, διάβασμα εἶναι πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολοῦνται οἱ Φαλαγγῖται μας, ὅταν δὲν δουλεύουν.

Οἱ μαθηταὶ τῶν σχολῶν βαθμοφόρων—ὅλοι οἱ κατασκηνωταὶ εἶναι μαθηταὶ - βαθμοφόροι—εἰς τὸ Στρατόπεδόν των γίνονται καὶ καλὲς «νοικοκυρές». Ἂς μὴ φανῇ αὐτὸ σὲ κανένα παράξενο. Οἱ Φαλαγγῖται μας εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ πλύνουν, νὰ μαγειρεύουν, νὰ μπαλώνουν, νὰ περιποιοῦνται τὰ κρεββάτια των, μὲ λίγα λόγια μανθάνουν ὅλο τὸ νοικοκυριὸ ἑνὸς σπιτιοῦ, ἱκανοὶ νὰ βοηθήσουν ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης τὸ σπίτι. Ἔτσι πολλοὶ γονεῖς ποὺ ἔστειλαν τὰ παιδιά τους εἰς τὸ Στρατόπεδον θὰ τὰ εὕρουν πολὺ διαφορετικά. Θὰ τὰ εὕρουν γεμάτα θάρρος κι' ἕτοιμα νὰ ἀντιμετωπίσουν κάθε τρικυμία ποὺ ἠμπορεῖ νὰ συναντήσουν εἰς τὴν ζωήν των. Καὶ οἱ γονεῖς, ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ὑπερήφανοι διὰ τὰ παιδιά τους, ἀλλὰ καὶ ὑπερήφανοι διὰ τὴν Ε.Ο.Ν.

ΔΡΑΜΑ. — Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Δράμας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀναπληρωτοῦ Διοικητοῦ Ὑποδιοικήσεως Δράμας ἐπεσκέφθη τοὺς Τομεῖς Δοξάτου καὶ Χωριστῆς ἔνθα ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη Ε.Ο.Ν.

Ἀνεχώρησε διὰ τὸ ἐν Καλλιρράχῃ Θάσου Στρατόπεδον Ε.Ο.Ν. ἡ Β΄ ἀποστολὴ ἐν πεντήκοντα βαθμοφόρων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας. Οἱ ἐν λόγῳ βαθμοφόροι θέλουσι παραμείνει εἰς τὸ Στρατόπεδον ἐπὶ 25 ἡμέρας πρὸς ἐκπαίδευσιν.

Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν. Νομάρχης Δράμας κ. Κ. Δήμας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Δράμας κ. ἐπεσκέφθη τὸν Σχηματισμὸν Καλλιφύτου ἔνθα ἐπιθεώρησε τὴν δύναμιν τοῦ Τάγματος Ε.Ο.Ν. Καλλιφύτου.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου γενομένην ἐπιθεώρησιν ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη καὶ τοὺς κατοίκους τόσον ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης ὅσον καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΝ.— Εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ὀργανωθὲν Στρατόπεδον ἐδήλωσαν συμμετοχὴν ἐκ τῆς Ὑποδιοικήσεως Σιδηροκάστρου 15 βαθμοφόροι καὶ Φαλαγγῖται μέλλοντες νὰ ἀναχωρήσωσι μετὰ τὴν λῆψιν διαταγῆς ἐκ μέρους τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Κατ' ἀναφορὰν τῆς 232 φάλαγγος ὡμίλησεν ἐκεῖ ἐν συγκεντρώσει Φαλαγγιτῶν ὁ Διοικητὴς αὐτῆς με θέμα «Αἱ ἰδιότητες, μὲ τὰς ὁποίας δέον νὰ κοσμοῦνται οἱ Φαλαγγῖται».

Ὁ ἐπιτελὴς τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Ὑποδιοικήσεως Σωτηρίου μεταβὰς εἰς Καμαρωτὸν ὡμίλησεν ἐνώπιον τοῦ ἐκεῖ Σχηματισμοῦ περὶ τοῦ ὅλου ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου προκαλέσας ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν ἀκροατῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Νέου Κράτους. Ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐνήργησεν ἐπιθεώρησιν τῶν Γραφείων τοῦ Λόχου καὶ συνεννοήθη μετὰ τοῦ Λοχίτου ἐπὶ σχετικῶν πρὸς τὸν Λόχον ζητημάτων.

ΦΛΩΡΙΝΑ.— Κατὰ τὸ τελευταῖον χρονικὸν διάστημα παρετηρήθη εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς Θηλέων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Φλωρίνης ζωηρὰ κίνησις τόσον εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ὅσον καὶ εἰς τὸν Ἀθλητισμόν. Εἰς τὰς συγκεντρώσεις αἵτινες ἐξακολουθοῦν κανονικῶς εἰς ὅλα τὰ τμήματα αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι προσέρχονται καὶ παρακολουθοῦν ἅπαντα τὰ μαθήματα μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας.

Εἰς τὴν ἕδραν τῆς Ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης συνεστήθη καὶ δεύτερον σῶμα ἐθελοντῶν νοσοκόμων. Αἱ Φαλαγγίτισσαι θὰ παρακολουθήσουν ἐπὶ τρίμηνον μαθήματα Ὑγιεινῆς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρξατο ἡ λειτουργία τοῦ Στρατοπέδου ἐκπαιδεύσεως βαθμοφόρων μὲ ἕδραν τὸ Ξυνὸν - Νερὸν εἰς ὃ θὰ φοιτῶσιν ἐπὶ 21 ἡμέρας 30 μέλη τῆς Περιφερειακῆς ἡμῶν Διοικήσεως.

ΚΟΖΑΝΗ.— Μὲ πρωτοφανῆ παλλαϊκὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐπισημότητα ἑωρτάσθη ἐφέτος ἡ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν κοινότητα Αὐγερινοῦ. Ἀποτίοντες φόρον εὐγνωμοσύνης οἱ Αὐγερινιῶτες ἑώρτασαν τὴν ἐθνοσωτήριον ἡμέραν μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Τοῦ ἑορτασμοῦ συμμετέσχον καὶ ἡ Ε. Ο. Ν. καθὼς καὶ τὰ διάφορα σωματεῖα τοῦ χωρίου. Ἐγένετο δοξολογία καὶ κατόπιν ὁ Διοικητὴς τοῦ Σχηματισμοῦ ἐξεφώνησεν ἐμπνευσμένον λόγον συγκρίνας τὴν πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου κατάστασιν καὶ τὴν μετ' αὐτήν. Ἐπηκολούθησε κατάθεσις στεφάνων εἰς τὸ μνημεῖον τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Καραγιάννη ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ Συλλόγου Πολυτέκνων. Τέλος γενομένης παρελάσεως ὑπὸ τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. ἔληξεν ἡ πρωϊνὴ ἑορτή. Τὸ ἀπόγευμα ἐχόρευσαν τῇ συμμετοχῇ λαϊκῶν ὀργάνων μέχρι βαθείας νυκτός.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.— Πρὸ ἡμερῶν ἀνεχώρησαν διὰ τὸ Στρατόπεδον Ἁγίου Ἰωάννου 125 Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς.

Μετέχουν ὁμάδες ἐξ ἑκάστης Ὑποδιοικήσεως αἵτινες συνοδεύονται ἀπὸ 8 ἀξιωματούχους, οἱ ὁποῖοι καὶ θὰ ἀναλάβουν τὴν ἐκπαίδευσίν των. Τὴν ὅλην ἐπίβλεψιν ἐν τῷ Στρατοπέδῳ Ἁγίου Ἰωάννου θὰ ἔχῃ ὁ Συναγωνιστὴς Περιφερειακὸς Διοικητής. Ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τῆς α΄ ἀποστολῆς εἶναι ἐκτὸς πάσης περιγραφῆς. Γονεῖς καὶ κηδεμόνες προσέρχονται καὶ ζητοῦν νὰ ἐγγράψωσι τὰ παιδιά των διὰ τὸ Στρατόπεδον.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος τῆς στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως τῶν Σκαπανέων ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἀρρένων κατασκευάζει ξύλινα ὁμοιώματα τυφεκίων διὰ τὰς ἀσκήσεις ὁπλασκίας. Τὰ ὁμοιώματα αὐτὰ εἶναι τελειοτάτου τύπου, τὸ πρῶτον δὲ κατασκευασθὲν ἀπὸ αὐτὰ προσεφέρθη εἰς τὸν Κ. Ε. Ν. κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἄφιξίν του μὲ ἀναμνηστικὴν ἀργυρᾶν πλάκα. Διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ξυλείας τῶν τυφεκίων μὲ ἐξαιρετικὴν προθυμίαν προσέφερον δωρεὰν τοιαύτην τὸ Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης ἐκ τοῦ δάσους Περτουλίου καὶ διάφοροι Συνεταιρισμοί. Τὴν μεταφορὰν τῆς ξυλείας αὐτῆς ἐνήργησαν ἐπίσης δωρεὰν διὰ τῶν αὐτοκινήτων των προσφερθέντες διάφοροι αὐτοκινητισταὶ τῆς Περιφερείας.

Ὁ ὀργασμὸς τῶν δωρεῶν ὁ ὁποῖος παρατηρεῖται εἰς τὴν περιφέρειάν μας, ὡς ἀναμφισβήτητος ἔμπρακτος ἀπόδειξις τῆς ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν καὶ τοῦ κοινοῦ τῆς συντελουμένης ἀναμορφωτικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἐργασίας τῆς Ε. Ο. Ν. ὀγκοῦται καθ' ἡμέραν. Τοῦτο ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ὑπὸ 15 περίπου μέχρι σήμερον προσφορῶν Κοινοτήτων αἵτινες προσέφερον οἰκόπεδα διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἰδιοκτήτων οἰκημάτων τῶν Σχηματισμῶν τῶν χωρίων, μαζὶ μὲ προσφορὰν πολλῶν ἡμερομισθίων προσωπικῆς ἐργασίας. Οἱ Συνεταιρισμοὶ διὰ νὰ μὴ ὑστερήσουν καὶ αὐτοὶ προσέφεραν ἀκαλλιέργητα κτήματα εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. πρὸς καλλιέργειαν. Οὕτω μέχρι τῆς στιγμῆς πλέον τῶν 1100 στρεμμάτων προσεφέρθησαν ὑπὸ τῶν Συνεταιρισμῶν. Τὸ πλέον ἀξιοσημείωτον ὅμως εἶναι ὅτι καὶ ἐνθουσιώδεις ἰδιῶται ἤρχισαν νὰ προσφέρουν ἰδιόκτητα κτήματά των διὰ νὰ τὰ καλλιεργήσῃ ἡ Ε. Ο. Ν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συντομώτατα ἐλπίζεται οἱ κατὰ τόπους Σχηματισμοὶ τῆς Περιφερείας μας νὰ γίνουν οἰκονομικῶς αὐτάρκεις.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Μετὰ ἀπὸ πυρετώδη προετοιμασίαν, τὸν μεγαλοπρεπῆ Σημαιοστολισμὸν καὶ τὴν διακόσμησιν τῶν Κέντρων τῆς Ε. Ο. Ν. τῶν μεγάρων καὶ τῶν οἰκιῶν τῆς πόλεως τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε ἡ Νεολαία, ἡ συμμετοχή της εἰς τὸν μεγαλειώδη ἑορτασμὸν τῆς 4ης Ἐθνικῆς Ἐπετείου ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης καὶ πρωτοφανὴς εἰς αὐθορμήτους ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μουσικὴν αὐτῆς περιήρχοντο τὴν πόλιν ψάλλοντα Ἐθνικὰ ἐμβατήρια. Τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων παρηκολούθησαν παράστασιν εἰς τὸ Κινηματοθέατρον «Τιτὰν» δοθεῖσαν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ τὸ ἔργον «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν».

Τὴν βραδυνὴν παράστασιν παρηκολούθησε τὸ κοινὸν τῆς πόλεως καὶ παρέστη ὁ Ἀνώτερος Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Φιλοσοφόπουλος, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ Περιφερειακὴ Διοικήτρια, ὁ Δήμαρχος καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Τοῦ ἔργου προηγήθησαν χαρακτηριστικὰ ταμπλὼ ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ ἐξαιρετικὴ δὲ ἐπιτυχία των καταγοήτευσε τὸ κοινόν.

Ἀπὸ τὴν πρωΐαν τῆς ἱστορικῆς ἡμέρας ἅπαντα τὰ τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων εὑρίσκοντο εἰς γενικὴν κινητοποίησιν.

Κατὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐπισήμων εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶχον παραταχθῆ κατ' ἀντιζυγίαν ὁμὰς Φαλαγγιτῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν.

Εἰς τὴν δοξολογίαν παρέστησαν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ἰωαννίνων μετὰ τῶν ἐπιτελείων των. Ἀκολούθως κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐπισήμων ἡ δύναμις τῆς 121ης Φάλαγγος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητήν της, εἶχε παραταχθῆ ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς Πλατείας μέχρι τοῦ Δημαρχείου ἔνθα ἐγένετο δεξίωσις. Τῆς παρελάσεως τῶν Σωματείων καὶ Ὀργανώσεων τῆς πόλεως προηγεῖτο ἡ Ὀργάνωσις Νεολαίας Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Διοικήσεως Ἰωαννίνων καὶ Προαστείων, ἡ ἐμφάνισις καὶ τὸ παράστημα τῆς ὁποίας προὐκάλεσε ζωηρότατα χειροκροτήματα τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον εἶχε κατακλύσει τὰς κεντρικὰς ὁδούς, τὴν στέγην τοῦ διοικητηρίου καὶ τοὺς ἐξώστας τῶν ξενοδοχείων καὶ οἰκιῶν. Ἐπίσης ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ συμμετοχὴ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας καὶ ἡ κατάθεσις στεφάνου ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Σκυλοσόφου ἥτις συνωδεύετο ἀπὸ ἀπαγγελίαν ποιημάτων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Ἀπὸ τὰς πρώτας ἀπογευματινὰς ὥρας ἤρχισαν εἰς τὴν Πλατεῖαν Ἰωάν. Μεταξᾶ οἱ χοροὶ τῆς Νεολαίας Ἀρρένων καὶ Θηλέων τοὺς ὁποίους παρηκολούθησαν χιλιάδες κόσμου, καὶ περὶ ὥραν 7ην συν[illegible]ντρώθησαν ἔξωθεν τοῦ Ξενοδοχείου «Ἀκροπὸλ» ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ ὁποίου ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Ἠπείρου κ. Κ. Φιλοσοφόπουλος ἐξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγον πρὸς τὸν Ἠπειρωτικὸν Λαὸν ἀναπτύξας ἐκτενῶς τὸ γόνιμον ἔργον τῆς Τετραετίας εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἡ Νεολαία ἐξέσπα εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς καὶ θυελλώδη χειροκροτήματα ὑπὲρ τῆς Α.Μ., τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ.

Μετὰ ταῦτα ἐσυνεχίσθησαν οἱ χοροὶ μὲ μεγαλύτερον ἀκόμη κέφι καὶ ἔλαβον μέρος εἰς αὐτοὺς ὁ κ. Φιλοσόπουλος, ὁ Δήμαρχος κ. Δ. Βλαχλείδης, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ ἡ Διοικήτρια καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

Μετὰ τὴν Λαμπαδηφορίαν τοῦ στρατοῦ καὶ τὰ πυροτεχνήματα συνεκεντρώθησαν τὸ βράδυ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κουραμπᾶ ὅπου καὶ αἱ ὀργανώσεις τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν, συνεχίζοντες τοὺς χοροὺς μαζὶ μὲ τοὺς ἐπισήμους ζητωκραυγάζοντες συνεχῶς ὑπὲρ τῆς Α.Μ., τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Κανελλοπούλου καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἐφέτος ἐπανηγυρίσθη ἀπὸ τὴν Ἠπειρωτικὴν Νεολαίαν μὲ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμόν.

Ἡ Περιφεοιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Ἰωαννίνων ἐξέδωκε τὴν κάτωθι ἡμερησίαν διαταγήν:

Εἰς τὰς Φαλαγγιτίσσας Ἐλευθερίαν Δήμου, Χαρίκλειαν Δήμου καὶ Ἀγγελικὴν Βάρδα, μετ' αὐτοθυσίας καὶ περισσῆς τόλμης βοηθησάσας τὸ ἔργον τῆς κατασβέσεως τῆς ἐκραγείσης πυρκαϊᾶς παρὰ τὴν ὁδὸν Μητροπόλεως τὴν 25)7)40)Ε΄ ἡ Ε. Ο. Ν. Θηλέων ἐκφράζει τὴν πλήρη αὐτῆς εὐαρέσκειαν καὶ ἐνθουσιωδῶς χαιρετίζει τὰ μέλη ταῦτα ἀποδείξαντα τὴν βαθεῖαν ἐπίδρασιν ἣν ἔσχον ἐπ' αὐτῶν τὰ ἰδεώδη τῆς Ε. Ο. Ν.

Αἱ πράξεις αὗται εἶναι σαφῆ δείγματα μελλοντικῆς προκοπῆς μας ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ ἔμπνευσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

ΠΡΕΒΕΖΑ.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι Πρεβέζης ἐξέδραμον εἰς Λευκάδα καὶ ἐκεῖθεν μὲ τὰς Φαλαγγιτίσσας τῆς Λευκάδος ὁμοῦ ἐπεσκέφθησαν μὲ Βενζινόπλοιον τὰ μαγευτικὰ νησιὰ Μαδουρῆ - Σκορπιόν. Εἰς τὴν Μαδουρῆ, νησίδα τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ Βαλαωρίτη ἡ συναγωνίστρια Κονιδάρη Σοφία ὡμίλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσ[illegible] τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ποιητοῦ μας.

Εἶτα μ[illegible]ησαν εἰς Σκορπιὸν μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν Μαυροειδῆ - Μουστοξύδ[illegible] καὶ διημέρευσαν εἰς αὐτό.

Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ ἐνεθουσίασε τὰς συναγωνιστρίας, διότι ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀφορμὴ νὰ γνωρισθοῦν καὶ νὰ συνδεθοῦν συναγωνιστικὰ μεταξύ των ἑκατὸν τριάκοντα φαλαγγίτισσαι ἀνήκουσαι εἰς διαφόρους μονάδας.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.— Ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀγρινίου ἐξέδωκε τὴν κάτωθι διαταγήν:

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν ἀναφορὰν τῆς 296 Φάλαγγος.

Ἐπαινῶ

Τὸν ἐνωμοτάρχην τοῦ 1ου Λόχου Φαλαγγιτῶν τῆς 296 Φάλαγγος Ἀβαρκιώτην Βασίλειον διότι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του κατέσβεσεν ἐν τῇ γενέσει της ἐκραγεῖσαν πυρκαϊὰν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πτωχοῦ Γεωργίου Παπακωστοπούλου.

Τοιαῦται πράξεις δεικνύουν ὅτι εἶχον ἐπίδρασιν μεγάλην αἱ ἀρχαὶ καὶ διδασκαλίαι τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπὶ τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ καθιστοῦν τὴν Ὀργάνωσίν μας ὑπερήφανον καθ' ὅσον περιέχει εἰς τοὺς κόλπους της τοιαῦτα μέλη.

ΛΑΜΙΑ.— Οἱ Φαλαγγῖται τῆς ὁμάδος Σεβεδίκου Δωρίδος ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὴν κατάσβεσιν πυρκαϊᾶς ἐκραγείσης εἰς σωροὺς θερισθέντος σίτου.

Οἱ Σκαπανεῖς τοῦ Λόχου Γαρδικίου ἠσχολήθησαν μὲ τὸ σκάλισμα τῶν ὑπ' αὐτῶν φυτευθέντων λαχανικῶν.

Οἱ παρακολουθήσαντες τὸ μεταβατικὸν Σχολεῖον Κλαδευτῶν καὶ Ἐμβολιασμοῦ Φαλαγγῖται κατὰ τὴν περίοδον τῆς πρακτικῆς ἐξασκήσεώς των ἐκλάδευσαν 12654 ὀπωροφόρα δένδρα καὶ προέβησαν εἰς τὸν ἐπιτυχῆ ἐμβολιασμὸν 13000 περίπου ἀγρίων δένδρων.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς Γαλαξίδιον, Ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ Στυλίδα ἐτελέσθησαν ὑπὸ τῶν Ὑποδιοικήσεων οἱ προκριματικοὶ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες πρὸς καταρτισμὸν τῶν Ἀθλητικῶν Ὁμάδων αἵτινες μετέσχον τῶν τελικῶν κολυμβητικῶν ἀγώνων ἐν Στυλίδι τὴν 11ην Αὐγούστου.

ΣΠΑΡΤΗ.— Ἡ Διοίκησις Θηλέων Λακωνίας ἔλαβεν ἀπόφασιν ὅπως ἐγκαταστήσῃ πρὸς χάριν τῶν μελῶν της τῶν ἐχόντων ἀνάγκην παραθερισμοῦ παραθαλάσσιον Στρατόπεδον παρὰ τῇ τοποθεσίᾳ Πλύτρα πλησίον τῶν Μολάων. Τὴν διεύθυνσιν τοῦ Στρατοπέδου ἡ Διοίκησις ἀνέθεσεν εἰς τὴν Ὑποφαλαγγάρχην Δίδα Δήμητραν Ἀποστολάκου ἥτις θὰ βοηθεῖται καὶ ὑπὸ ἄλλων Βαθμοφόρων.

Τὸ Στρατόπεδον θὰ συμπεριλάβῃ 30 Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας ἐξ ὅλων τῶν Σχηματισμῶν. Ταύτας ἐξήτασε προηγουμένως ἰατρὸς διὰ νὰ ἀποφανθῇ κατὰ πόσον αὗται ἔχουν νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὴν παραθαλάσσιον διαμονήν. Τὸ Στρατόπεδον θὰ διαρκέσῃ περὶ τὰς 21 ἡμέρας. Τὸ πρόγραμμα τῆς διαμονῆς καθορισθὲν συμφώνως πρὸς τοὺς κανονισμοὺς θὰ ρυθμίζῃ στρατιωτικὴν ἅμα καὶ ψυχαγωγικὴν ζωὴν τῶν μελῶν.

ΑΡΕΟΠΟΛΙΣ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ ἐδιδάχθησαν μαθήματα παθητικῆς Ἀεραμύνης.

ΚΑΛΥΒΙΑ.— Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Καλυβίων ἔλαβε χώραν ὁμιλία μὲ θέμα «Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὡς Μεγάλοι Ἥρωες».

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς 78ης Φάλαγγος ἐξέδραμον εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν τῆς «Ἐπάνω Χρέπας».

Αἱ ἐκδρομεῖς κατέλυσαν εἰς τὰ κελλιὰ τῆς Μονῆς, τὴν δὲ ἑπομένην ὁμὰς ἐκ τούτων ἀνέλαβε τὴν παρασκευὴν τοῦ συσσιτίου.

Μετὰ τὸν ἐκκλησιασμόν των, κάτω ἀπὸ τὰ ἴδια μυρωμένα ἔλατα τοῦ Μαινάλου, ὅπου ξαπόσταινε ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ, ἐγένετο διαλογικὴ συζήτησις ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἱστορικὴν σημασίαν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῶν κολοσσιαίων ἔργων τὰ ὁποῖα ἐπετελέσθησαν ἔκτοτε, τόσον διὰ τὸν στρατιωτικὸν ἐξοπλισμὸν τῆς Χώρας μας, ὅσον καὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν καὶ ὑγιεινὴν μέριμναν καὶ φροντίδα τοῦ Νέου Κράτους ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων.

Ἄξιος ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως εἶναι ὁ γενόμενος συσχετισμὸς καὶ ἡ παραπλεύρως τοποθέτησις πρὸς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 21 καὶ τοὺς Μεγάλους ἀγωνιστάς της, τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ της Ἰωάννη Μεταξᾶ.

Μετὰ ταῦτα αἱ ἐκδρομεῖς ἐπεδόθησαν εἰς παιδιὰς καὶ ἔψαλαν ἐνθουσιώδη Πατριωτικὰ ᾄσματα.

ΒΕΡΒΑΙΝΑ.— Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ Βερβαίνων ἐθέρισαν τὴν ἔκτασιν τὴν ὁποίαν εἶχαν σπείρει.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἔγινε συζήτησις ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ Ἀρχηγὸς γιὰ τὴν ἐξύψωσι καὶ προστασία τοῦ Ἕλληνος Ἀγρότου.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Ὁ Νομάρχης Μεσσηνίας κ. Παπαδήμας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων Μεσσηνίας ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὰ Στρατόπεδα Ε. Ο. Ν. εἰς Παληόχωραν. Ὁ κ. Νομάρχης ἐγένετο δεκτὸς μὲ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς καὶ παντοίας ἄλλας ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους τῶν ἐκεῖ στρατωνιζομένων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

Πρῶτον ἐπεθεωρήθη τὸ Στρατόπεδον Ἀρρένων, ὅπου ὁ κ. Νομάρχης ἐξεδήλωσε βαθύτατον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐν γένει διαβίωσιν τῶν Φαλαγγιτῶν, ἔμεινε δὲ ἀπολύτως ἱκανοποιημένος ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεώς του συγχαρεὶς τὸν Στρατοπεδάρχην διὰ τὴν τάξιν, τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ἐν γένει ζωὴν τῶν Φαλαγγιτῶν ἡ ὁποία εἶναι παραδειγματική.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Νομάρχης ἐπεσκέφθη κι' ἐπιθεώρησε τὸ Στρατόπεδον Θηλέων ὅπου ἐπίσης ἐγένετο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων. Ὁ κ. Νομάρχης ἀφοῦ διεπίστωσεν ὅτι καὶ εἰς τὸ Στρατόπεδον τὰ πάντα βαίνουν καλῶς συνεχάρη τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν ὡς Προϊσταμένην τοῦ Στρατοπέδου καθὼς καὶ τὰς Συνεργάτιδάς της λοιπὰς βαθμοφόρους. Ὁ κ. Νομάρχης προσέφερε γλυκίσματα εἰς ὅλους τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας τῆς Ε. Ο. Ν. ἐξ ἰδίων του.

ΧΑΝΙΑ.— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἀνεχώρησε διὰ τὸ στρατόπεδον Ἁγίας Τριάδος Ἀκρωτηρίου ἡ δευτέρα ἀποστολὴ ἐκ δοκίμων βαθμοφόρων. Πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ αἱ ἀναχωροῦσαι ἐζητωκραύγαζαν ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ πρώτη ἀποστολὴ μὲ καταφανῆ συγκίνησιν ὑπεδέχθη τὴν νέαν, καὶ ἐγκατέλειψε τὸ στρατόπεδον. Ὅλαι αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπιθυμοῦσαν αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς τὰς ὁποίας διῆλθον εἰς τὸ στρατόπεδον νὰ παρετείνοντο. Ὑπερήφανοι μὲ τὸ φρόνημα ἀκμαῖον εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν μὲ πίστιν μεγαλειτέραν εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ εἰς τὴν ὑψηλὴν των ἀποστολὴν ὡς βαθμοφόρων.

Τὸ Σάββατον ἡ μικρὰ χορωδία τοῦ στρατοπέδου ἐξέδραμεν εἰς Μουζαρᾶ ὅπου ἦτο ἡ ἐκκλησία τοῦ ἑορτάζοντος Ἁγίου Παντελεήμονος. Ὁμοῦ μὲ τὴν καλῶς ὠργανωμένην ὁμάδα τῆς Ε. Ο. Ν. τοῦ χωρίου ἔψαλαν τὰ λειτουργικά.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ε. Ο. Ν. Θηλέων μετέβη εἰς Ἀσωμάτους συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Στρατοπεδάρχου καὶ τῆς Διευθυντρίας ΙΙ Ἐπιτελικοῦ Γραφείου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ στρατοπέδου Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Ἐπισκεφθεῖσα ἁπάσας τὰς σκηνὰς καὶ παρακολουθήσασα τὴν ὅλην ἐργασίαν καὶ ἐνασχόλησιν εἰς τὸ στρατόπεδον ἔμεινε πολὺ ἐνθουσιασμένη τόσον διὰ τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν τάξιν ἥτις διακρίνει ἅπαντα τὰ μέλη, ὅσον καὶ διὰ τὴν μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας παρακολούθησιν ἁπάντων τῶν ἐν τῷ προγράμματι καθοριζομένων μαθημάτων πολιτικῆς Διαφωτίσεως, σωματικῆς ἀγωγῆς κλπ.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Περιφερειακὴ μετέβη εἰς Ἀμάρι.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν. συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περ. Ὑποδιοικητοῦ Ἀνατολικῶν Ἐπαρχιῶν μετέβη εἰς τὰ χωρία Ποταμιές, Ἀβδοῦ, Γωνιές, Κερά, Κράσσι, καὶ Κόξαρη πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν αὐτόθι τμημάτων.

Ὁ κ. Νομάρχης ἔμεινεν ἀπολύτως ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

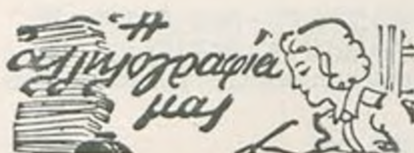

ΣΑΜΟΣ.— Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας Σάμου ὑπήκουσα εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ «Περὶ ἐντατικῆς καλλιεργείας», ἐφύτευσε πρὸ καιροῦ εἰς τὸν περίβολον τοῦ κτιρίου της ὅπου στεγάζονται τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφερειακῆς της Διοικήσεως καὶ εἰς τὸν πρὸ τοῦ Πασχαλείου Μουσείου χῶρον πατάτες καὶ σῖτον. Παρήχθησαν ἐν ὅλῳ 150 ὀκάδες σίτου καὶ 70 ὀκάδες πατατῶν. Τὰ εἴδη ταῦτα θέλουσι χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν παρασκευὴν συσσιτίου καὶ «κουραμάνας» εἰς τὸ Στρατόπεδον τοῦ Φαλαγγίτου.

ΚΕΑ.— Ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεώς μας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Διοικήτριαν ἐξέδραμεν εἰς τὴν μονὴν τῆς Καστριανῆς, ὅπου διενυκτέρευσεν. Τῆς ἐκδρομῆς μετέσχον τὰ πλεῖστα τῶν μελῶν της.

Σὲ πολυπληθῆ συγκέντρωσι μίλησε ὁ Διευθυντὴς τοῦ Σχολείου μας κ. Γεωργακόπουλος, ἐξάρας δι' ἐμπευσμένου λόγου του τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ μείνῃ οὔτε ἕνας Ἕλληνας ποὺ νὰ μὴ λάβῃ μέρος μὲ ἐνθουσιασμὸ στὸν ἑορτασμὸ τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου του, ὁ ὁποῖος διεκόπτετο ἀπὸ ζωηρὰς ἐπευφημίας καὶ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ λατρευτοῦ μας Κυβερνήτου καὶ τοῦ λαοφιλοῦς μας Βασιλέως, ἐκάλυψαν παταγώδη χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαί.

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ν. ΠΑΤΡΟΚΛΟΝ.— Ἀποροῦμε πῶς ἐστείλατε ἕνα τέτοιο παραμύθι(;), νὰ δημοσιευθῇ στὶς στῆλες τῆς «Νεολαίας». — ΣΟΦΙΑΝ ΒΟΥΡΛΑΚΟΥ, διευθύντριαν μονοταξίου δημοτικοῦ σχολείου Καμαρίτσης Εὐβοίας. Σᾶς συγχαίρομε θερμῶς γιὰ τὴν λαμπρὰν ἰδέαν τῆς θεατρικῆς παραστάσεως ὑπὲρ τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὴν ἐπιστολήν σας πρὸς τὸν Ἀρχηγόν μας κ. Ι. Μεταξᾶν, ὡς καὶ τὴν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν τοῦ ἰδίου.

«Ἀρχηγέ, Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28 καὶ ἀπὸ τῆς 5)4)40 ταχυδρομικῆς μου ἐπιταγῆς, ἀποστέλλω εἰς παραλαβήν σας δραχμὰς χιλίας πεντήκοντα (1.050), προϊὸν εἰσπράξεως ἐκ διοργανώσεως θεατρικῆς παραστάσεως Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν τοῦ μονοταξίου δημοτικοῦ σχολείου Καμαρίτσης — Εὐβοίας, ἧστινος διευθύντρια τυγχάνω καὶ αἱ ὁποῖαι παρακαλῶ ὅπως κατατεθοῦν ὑπὲρ τῆς βασιλικῆς μας ἀεροπορίας. Εὐπειθεστάτη: Σοφία Βουρλάκου, διευθύντρια μονοταξίου δημοτικοῦ σχολείου Καμαρίτσης — Εὐβοίας».

Παρὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀπεστάλη ἡ κάτωθι εὐχαριστήριος ἐπιστολή:

«Κυρία Βουρλάκου,

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, ὡς καὶ ἐπιταγὴν δραχ. 1050, προϊὸν θεατρικῆς παραστάσεως δοθείσης παρὰ τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν τοῦ σχολείου σας ὑπὲρ τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας μας καὶ παρακαλῶ ὅπως δεχθῆτε τὰ θερμά συγχαρητήριά μου, διαβιβάσητε δὲ ταῦτα καὶ εἰς τοὺς καλούς μου φίλους, τοὺς μικροὺς μαθητάς σας.

Τὸ ἰσόποσον τῆς ἐπιταγῆς σας κατετέθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, ὡς ἡ ἐσώκλειστος ἀπόδειξις

Φιλικώτατα

ΙΩ. ΜΕΤΑΞΑΣ»

ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΑΥΡΕΑΝ. Τὸ «Ἡ μέρα τῆς γιορτῆς» πολὺ ὡραῖο ὡς ἰδέα, δὲν τὸ ἐπέτυχες ὅμως καὶ στὴν ἐκτέλεσι. Σημειώνομε τὴν ἀνομοιομορφία στὴ γλῶσσα.— ΤΑΣΙΑΝ ΚΑΤΗ. Τί ἐννοεῖς μὲ τὸ στίχο:

«Κομμάτια ἀσπρογάλαζα μαζὶ μὲ τὰ λουλούδια,
βγαίνουν ἀπ' τὰ παράθυρα καὶ μύρια λὲν τραγούδια».

Ἴσως σημαῖες; Ἂν ναί, τότε χρειάζεται νὰ γίνῃ ὁ στίχος σαφέστερος.— Σ. Η. ΜΠΑΛΑΤΣΟΥΡΑΝ. Τὸ παραμυθάκι εἶναι γραμμένο καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — ΑΓΓΕΛΟΝ ΝΙΚΗΤΑΝ. Νομίζομε ὅτι εἶναι πολὺ ἐνωρὶς διὰ νὰ καταγίνῃς μὲ θέματα ἱστορικοῦ περιεχομένου.— ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΣΤ. ΓΡΑΜΜΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, ΙΩΑΝΝΗΝ ΓΚΙΖΑΝ, ΜΑΡΙΚΑΝ ΓΑΚΗ. Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ὅσα γράφετε γιὰ τὸ περιοδικό σας. Ἔτσι πρέπει: ὅλοι νὰ κάνωμε τὸ καθῆκον, ποὺ μᾶς ἐτάχθη ἀπὸ τὸν Ἀρχηγόν. Ἡ φωτογραφία σας ἐδόθη στὸν καλλιτεχνικὸν συνεργάτη μας.— ΣΤΑΜΑΤΙΟΝ ΦΩΤΙΟΥ. Ἔχετε πράγματι ζωγραφικὸ ταλέντο, ποὺ θέλει ὅμως καλλιέργεια. Μὴ βιασθῆτε νὰ δώσετε ἔργα σας στὴ δημοσιότητα.— ΧΡΗΣΤΟΝ ΧΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΝ. Ἡ ἐπιστολή σου ἐδόθη στὸν ἁρμόδιο συνεργάτη, ὁ ὁποῖος θὰ φροντίσῃ γιὰ τὶς φωτογραφίες, ποὺ μᾶς γράφεις. Μήπως ἦταν «φλοῦ» — δηλαδὴ θαμπὲς — καὶ γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν ἐδημοσιεύθησαν; Καμμία προτίμησις καὶ καμμία ἐξαίρεσις δὲν γίνεται. Παραπονούμενος εὑρίσκεσαι ἐν ἀδίκῳ. — ΕΛΛΗΝ ΠΛΕΣΤΗ ἢ ΚΟΚΚΙΝΙΩΤΟΥ. Τοῦ «Στὴν ἀθάνατη Ἑλλάδα μας» σημειώναμε τὶς ὁμοιοκαταληξίες, δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὲς — ὅπως τὸ ἐγράψαμε καὶ ἄλλοτε — γιὰ ν' ἀποτελέσουν ἕνα ποίημα. Γιὰ νὰ γραφῇ ἕνα ποίημα εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ποιητικὴ διάθεσις καὶ ὀλίγαι — τοὐλάχιστον —γνώσεις στιχουργικῆς. Δὲν ἀμφισβητοῦμε τὸ ἀξίωμα ὅτι «ὁ ποιητὴς γεννᾶται», πιστεύομε ὅμως πῶς γιὰ νὰ διατυπώσῃ ἐπιτυχῶς τὶς σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματά του σὲ ποιήματα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διαβάζῃ ἀνεγνωρισμένους ποιητὰς καὶ νὰ ξέρῃ στιχουργική. Πιάσε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ φθάσῃς στὸ τέλος γρηγορώτερα καὶ ἀσφαλέστερα. Περιμένουμε κάτι ἄλλο καλύτερα γραμμένο.— ΑΝΤ. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΝ. Θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σου στὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μᾶς γράφεις, δὲν εἶναι ἁρμόδιο τὸ περιοδικό. Νομίζομε ὅτι πρέπει ν' ἀποταθῇς στὸν Κοινοτάρχη σου. Τί λές; — ΔΑΝΑΗΝ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ. Μᾶς γράφεις ὅτι εἶσαι φιλόστιχος. Νὰ εἶσαι. Φρόντισε μόνο μὴ σοῦ γίνῃ ἕξις, ἐπειδὴ τότε τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὀλέθριο, ἀφοῦ δὲ θὰ μπορῇς νὰ διαβάσῃς παρὰ μόνον ὅσα εἶναι γραμμένα ἐμμέτρως.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1446)

Ὁ χορὸς ἄφωνος γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τρομαγμένος βλέπει τὸ θέαμα τοῦτο... Ἡ ψυχή του εἶναι γεμάτη οἶκτο γιὰ τὸν Ὀρέστη, τὸ νόμιμο βασιλιᾶ του πιά, γιατὶ ἄλλο ἀπόγονο δὲν ἔχει ὁ Ἀγαμέμνων.

Συνέρχεται ὅμως ὕστερα ἀπὸ λίγο καὶ τοῦ εὔχεται...

Πήγαινε στο καλὸ καὶ πρόθυμος σκοπός σου
νάναι ὁ Θεὸς κι' ἀπ' τὸ κακὸ νὰ σὲ φυλάῃ...

Τώρα στὸ μέρος ποὺ ἀκούσθηκαν τόσες φωνὲς κι' ἀναστενάγματα καὶ φόνοι ἄκρα σιωπὴ βασιλεύει... Ἐκεῖ μέσα τὰ πτώματα τὰ αἱματοκυλισμένα τῶν δύο κακούργων, ἐδῶ οἱ γυναῖκες ἀποσβολωμένες, θαρρεῖς, ἀπὸ τὰ ἄγρια περιστατικὰ καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικό.

Τί θ' ἀπογίνῃ ἄραγε ὁ Ὀρέστης; Τί θ' ἀπογίνῃ τὸ παλάτι τοῦτο χωρὶς ἀφέντη;

Μὲ τοῦτο τὸ ἐρωτηματικὸ ποὺ διατυπώνει ὁ χορὸς σὲ λόγια κλείνει ἡ δεύτερη τραγῳδία τῆς τριλογίας...

Τρίτο δρολάπι αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του
ποὺ τὸ βασιλικὸ παλάτι εἶχε χτυπήσει.
Πρῶτο κακὸ ἔχουμε γνωρίσει
τοῦ Θυέστη, ὤιμέ, ποὔφαγε τὰ παιδιά του
καὶ δεύτερο τὸ σφάξιμο τοῦ βασιλιᾶ μας
τ' ἀντρείου τοῦ πολεμάρχου στὸ λουτρό...
Τὸ τρίτο πάλι αὐτό, πῶς νὰ τὸ πῶ;
Νἄρχεται γιὰ καλὸ ἢ γιὰ συμφορά μας;
Ποῦ θὰ τραβήξῃ πιά, ποῦ θὰ σταθῇ
ἡ ἄγρια λύσσα αὐτὴ νὰ κοιμηθῇ;...

Τὸ ἴδιο φλογερὸ ἐρωτηματικὸ μὰ καὶ ἄλλα σημαντικώτερα ἀκόμα ἀστράφτουν στὸ πνεῦμα τοῦ ἀκροατοῦ.

Θὰ τιμωρηθῇ λοιπὸν καὶ ὁ Ὀρέστης ὅπως οἱ φονιάδες τοῦ Ἀγαμέμνονα; Ἔσφαλε δηλαδὴ ἢ ὄχι ἐκδικούμενος μὲ τέτοιο τρόπο τὸν πατέρα του;

Ἂν ναί, γιατὶ τότε τοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς αὐτὴ τὴν προσταγή; Τὸν ἀπάτησε; Δὲν μποροῦμε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ παραδεχτοῦμε. Ἕνας Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀπατήσῃ, καὶ μάλιστα ἕνας Θεὸς σὰν τὸν Ἀπόλλωνα ποὺ διερμηνεύει τὶς βουλὲς τοῦ Δία καὶ μὲ τοὺς χρησμοὺς καὶ τὸ κῦρος του διατηρεῖ στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων τὴν εἰρήνη ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ ἐκδήλωση τῆς παγκόσμιας ἁρμονίας.

Μήπως στὴν προσταγὴ τούτη κρύβεται ἕνας μυστικὸς σκοπὸς τῆς θείας πρόνοιας ποὺ ὁ ἄνθρωπος μονάχα ὅταν ἐκδηλωθῇ καὶ φτάσῃ σὲ ἀποτέλεσμα καταλαβαίνει; Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς αὐτός;

Στὰ ἐρωτηματικὰ αὐτὰ θὰ δοθῇ ἀπάντηση μὲ τὸ τρίτο ἔργο τῆς τριλογίας ποὺ ἐπιγράφεται «Εὐμενίδες».

Μ. Ἀναστασίου

ΤΕΛΟΣ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1452)

τιὰ γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς δικούς μας νὰ προχωρήσουν καὶ ποὺ ἐσιγοκαίοντο ἀκόμη.

Σκοτεινοὶ καπνοὶ ἐσηκώνοντο ψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν φωτισμένοι εἰς τὸ κάτω μέρος ἀπὸ κιτρινωπὲς λάμψεις.

—Γιάννη... Γιάννη! ἐφώναζεν ὁ νέος. Ἀλλὰ πουθενὰ Γιάννης.

Θὰ ἔψαχνεν ὡς μιὰ ὥρα, ὅταν ἔξαφνα τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ πάγῃ κοντὰ σὲ κάτι ἀναμμένες θημωνιές, ποὺ ἐνόμισε ὅτι ἄκουγε βογγητά.

—Γιάννη! ἐφώναξε ἀκόμη μιὰ φορά! Πῶς; ἐφώναξε τότε τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος της.

—Πάνο. Πάνο! ἐδῶ... βοήθεια ἦταν ἡ ἀπόκρισις ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Εἰς ὀλίγον πράγματι ἔφθανε καὶ ἅρπαζε στὰ χέρια του τὸν σύντροφόν του. Καὶ ἔφθανε σὲ καιρό... Ὁ Στάβαρης πληγωμένος εἰς τὸ γόνατο καὶ ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν αἱμορραγία δὲν εἶχε πιὰ κουράγιο, οὔτε νὰ φωνάξῃ, οὔτε νὰ κουνηθῇ καὶ ἡ φωτιὰ σιγὰ σιγὰ ἐσίμωνε κοντά του... Λιγάκι ἀκόμη καὶ θὰ ἐψήνετο σὰν ἀρνὶ ζωντανός.

Χωρὶς νὰ ζητήσῃ τότε κἂν ἄλλην βοήθεια ὁ Πάνος τὸν ἐφορτώθηκε στὴν πλάτη του καὶ μόλις ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς νοσοκόμου ποὺ ἀντάμωσε, τὸν ἔφερε εἰς τὸ πρόχειρον θεραπευτήριον.

Εὐτυχῶς ἡ πληγὴ τοῦ Στάβαρη δὲν ἐπείραξε τὸ κόκκαλο, ἡ κρᾶσις του ἦταν γερή, καὶ ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Θεσσαλονίκης ἐγύρισε πάλι εἰς τὰ στενὰ τῆς Κρέσνας ν' ἀνταμώσῃ τὸν φίλο του.

* * *

Ὁ πόλεμος τέλος πάντων ἐτελείωσε. Οἱ δύο φίλοι δοξασμένοι καὶ μὲ τὴν χαρὰ τοῦ θριάμβου, ἐγύρισαν εἰς τὴν ἀγαπημένη Ἀθήνα των, ὅπου ἡ μητέρα τοῦ Πάνου τοὺς ἐπερίμενε μὲ ἀνοικτὴ ἀγκαλιά.

Τὰ εἶχε μάθει ὅλα ἡ καλὴ γρηοῦλα, καὶ εἶχε τὰ ἴδια φιλιά, τὰ ἴδια ἀγκαλιάσματα, καὶ τὰ ἴδια εὐτυχισμένα δάκρυα καὶ διὰ τοὺς δύο.

Ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ Γιάννη ἔμειναν καρφωμένα στὴν ὄμορφη κοπέλλα ποὺ ἐκρατοῦσε ὁ Πάνος στὴν ἀγκαλιά του. Τὴν Ἑλενιώ, τὴν ἀδελφή του, ποὺ σὰν νὰ εἶχε μιλήσει ἡ καρδιά του ἀπὸ τότε ποὺ εἶδε τὴν φωτογραφία της. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες χαμηλώνοντας τὰ μάτια του σὰν κορίτσι καὶ μπερδεύοντας τὰ λόγια του, τὴν ἐζήτουσε ἀπὸ τὴν μητέρα της.

—Ἐγὼ δόξα τῷ Θεῷ ἔχω τὴν σειρά μου... Μὲ τὸν Πάνο ἀγαπιώμαστε σὰν ἀδέλφια, ἂς γίνωμε λοιπὸν ἂν θέλετε καὶ ἀδέλφια ἀληθινά.

—Μὰ ἐμεῖς παιδί μου εἴμαστε φτωχοί... εἶπε στενοχωρημένα ἡ μητέρα τῆς κόρης... Ἐμεῖς δὲν ἔχομε προῖκα νὰ σοῦ δώσωμε!..

—Μὰ ἐγὼ δὲν σᾶς ἐγύρεψα προῖκα... εἶπε ὁ νέος χαρούμενος, ἐγὼ τὴν Ἑλενιὼ θέλω νὰ κάμω γυναῖκα μου καὶ τὸν Πάνο ἀδελφό μου.

Καὶ ἡ γρηοῦλα τότε μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα, τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή της.

Ἀγγ. Τανάγρας

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Ἡ προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομάς.

V

ΟΙ ΟΙΚΟΦΥΛΑΚΕΣ

Ἐκλογή:

Οἱ οἰκοφύλακες ἐκλέγονται ὑπὸ τῶν ἐνοίκων ἀπὸ ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι δὲν στρατεύονται, δηλαδὴ ἡλικίας 17—20 ἐτῶν καὶ ἄνω τῶν 45 ἐτῶν, ἢ καὶ ἀπὸ γυναῖκας ἐν ἀνάγκῃ.

Τὰ πρόσωπα ταῦτα πρέπει νὰ εἶναι δραστήρια, ψύχραιμα καὶ εὐσυνείδητα καὶ ν' ἀπολαμβάνουν τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν συνοίκων των.

Ὁ οἰκοφύλαξ θεωρεῖται ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀεραμύνης τοῦ σπιτιοῦ, ὅλοι δὲ οἱ συγκάτοικοί του πρέπει νὰ τὸν ὑπακούουν καὶ νὰ πειθαρχοῦν εἰς τὰς ὑποδείξεις του μὲ προθυμίαν καὶ τάξιν.

Σὲ κάθε πολυκατοικίαν ἢ σὲ κάθε ὁμάδα οἰκιῶν ὑπάρχει ἕνας οἰκοφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἐνισχύεται ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἀπὸ ἕνα ἢ δύο βοηθούς.

Ὡς οἰκοφύλακες τῶν πολυκατοικιῶν χρησιμοποιοῦνται συνήθως οἱ θυρωροὶ αὐτῶν.

Εἰς αὐτοὺς χορηγοῦνται ὑπὸ τῶν ἐνοίκων προσωπίδες καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ προστατευτικαὶ ἐνδυμασίαι.

Καθήκοντα:

Ὁ οἰκοφύλαξ, ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης, διαφωτίζει καὶ ἐκπαιδεύει τοὺς ἐνοίκους καὶ ὑποδεικνύει τ' ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἀεραμύνης τοῦ σπιτιοῦ.

Ὑποδεικνύει τὰ ὑλικὰ ποὺ χρειάζονται (ἄμμος, μπλὲ χαρτιὰ ἢ μαῦρες κουρτῖνες διὰ τὴν κάλυψιν τῶν φώτων, σκαπάναι, φτυάρια κλπ.). Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ προμηθεύεται, τὰ διαφυλάσσει καὶ τὰ συντηρεῖ.

Κανονίζει τὸ ζήτημα τοῦ συναγερμοῦ τῆς κατοικίας. (Πῶς δηλαδὴ θὰ λαμβάνουν γνῶσιν νύκτα ἢ ἡμέραν οἱ ἔνοικοι τοῦ συνθήματος τοῦ συναγερμοῦ, διὰ νὰ κατέλθουν εἰς τὸ καταφύγιον).

Φροντίζει διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ συντήρησιν τοῦ καταφυγίου τῆς οἰκίας.

Κρατεῖ τὰς διευθύνσεις καὶ τὸν ἀριθμὸν τηλεφώνου τῶν πλησιεστέρων ἀστυνομικῶν σταθμῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν τῆς Ἀεραμύνης.

Κάμνει ἀσκήσεις συναγερμοῦ τῶν ἐνοίκων, εἰκονικὰς πρώτας βοηθείας καὶ ἀσκεῖ τοὺς ἐνοίκους εἰς κατάσβεσιν ψευδοπυρκαϊᾶς μὲ ἐμπρηστικὰς βόμβας.

Μόλις κηρυχθῇ ἐπιστράτευσις:

Βεβαιοῦται διὰ τὴν καλὴν κατάστασιν τοῦ καταφυγίου, διὰ τὸ φράξιμο τῶν ὀπῶν καὶ τῶν σχισμῶν.

Κολλάει εἰς τὰ τζάμια τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας παχὺ μπλὲ χαρτὶ χιαστί.

Ἐφοδιάζει τὸ καταφύγιον μὲ πάγκους ἢ καθίσματα, κλεφτοφάναρα, κεριά, σκαπάνες, φτυάρια, νερό, δοχεῖα κλπ. καὶ μὲ ἕνα κρεββατάκι ἐκστρατείας διὰ τυχὸν ὑπάρχοντα ἀσθενῆ.

Βεβαιοῦται διὰ τὴν καλὴν ἀπόκρυψιν τοῦ φωτισμοῦ τῆς οἰκίας καὶ ἀφαιρεῖ τὰ ἐξωτερικὰ φῶτα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη φωτεινὴ ἀκτίς.

Πρέπει νὰ λαμβάνῃ ἐγκαίρως γνῶσιν τῶν διαταγῶν, τὰς ὁποίας ἐκδίδουν αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἀεραμύνης.

Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ καὶ τὸ ἄλλο σύνθημα τῆς λήξεως τοῦ συναγερμοῦ.

Δὲν ἀπομακρύνεται ποτὲ ἐκ τῆς οἰκίας, ἐκτὸς ἐὰν ἀφήσῃ ἀντικαταστάτην του, εἰς τὸν ὁποῖον δίδει καὶ τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας.

Ὅταν δοθῇ τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ:

Ὁ οἰκοφύλαξ εἰδοποιεῖ τοὺς ἐνοίκους, ἐπιβλέπει αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ εἰσέλθουν μὲ τάξιν καὶ ἡσυχίαν εἰς τὸ καταφύγιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται καὶ ἡ οἰκονοσοκόμος μὲ τὰ ἐφόδιά της, κατόπιν κλείει τὴν θύραν τοῦ καταφυγίου καὶ καλύπτει αὐτὴν μὲ μιὰ κουβέρτα ποτισμένην μὲ ρετσινόλαδο ἢ μὲ διάλυσιν σόδας.

Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν οἰκοπυροσβέστην, ἐπιβλέπει ἐὰν ἐκαλύφθησαν τὰ φῶτα, κλείει τοὺς κεντρικοὺς διακόπτας τοῦ γκαζιοῦ καὶ τοῦ νεροῦ καὶ σβήνει τὰ τυχὸν ἐγκαταλειφθέντα ἀναμμένα μαγκάλια ἢ θερμάστρες ἢ καντήλια, διὰ νὰ μὴ πάρῃ τὸ σπίτι φωτιά.

Ἐξακριβώνει ἐὰν ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τὴν παρεμπόδισιν εἰσόδου πολεμικῶν ἀερίων ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ ἐὰν εἶναι προφυλαγμένα τὰ τρόφιμα καὶ τὸ νερὸ τοῦ σπιτιοῦ.

..Ἐπιβλέπει ὥστε ὁ οἰκοπυροσβέστης ν' ἀναβῇ εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὴν μάσκα του καὶ τὴν ἐξ ἀμιάντου στολήν του (ἀντιυπεριτικήν) καὶ μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖά του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ βομβαρδισμοῦ:

Ὁ οἰκοφύλαξ, ἐὰν ἀντιληφθῇ ὅτι κινδυνεύει νὰ καταρρεύσῃ τὸ καταφύγιον ἢ ὅτι εἰσέρχονται πολεμικὰ δηλητήρια ἐντὸς αὐτοῦ, διατάσσει τὴν ἔξοδον ἐξ αὐτοῦ μὲ ἡσυχίαν καὶ τάξιν τῶν καταφυγόντων εἰς αὐτὸ ἐνοίκων.

Ἐὰν αἱ εἴσοδοι τοῦ καταφυγίου ἐκαλύφθησαν μὲ χώματα καὶ πέτρες, καλεῖ βοήθειαν, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ καὶ ὁ ἴδιος φροντίζει νὰ ἀπελευθερώσῃ τοὺς ἐντὸς τοῦ καταφυγίου κινδυνεύοντας.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ βομβαρδισμοῦ καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ συναγερμοῦ ἀπαγορεύει τὴν εἴσοδον καὶ τὴν κυκλοφορίαν οἱουδήποτε ἀτόμου ἐντὸς τῆς οἰκίας, μόνον δὲ ἀφοῦ τελειώσῃ ὁ συναγερμὸς καὶ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἐμολύνθη τὸ σπίτι μὲ πολεμικὰ ἀέρια, τότε μόνον ἐπιτρέπει τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ καταφυγίου καὶ τὴν κυκλοφορίαν ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ συναγερμοῦ:

Ἐξακριβώνει ἐὰν τυχὸν οἱ πέριξ δρόμοι ἐμολύνθησαν ἀπὸ ὑπερίτην καὶ εἰδοποιεῖ διὰ νὰ ἔλθουν τὰ συνεργεῖα τῶν ἀπολυμαντῶν.

Φροντίζει κατόπιν διὰ τὸν ἀερισμὸν τοῦ καταφυγίου, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ξαναχρησιμοποιηθῇ ἀμέσως καὶ ἐν γένει προετοιμάζεται διὰ νέον συναγερμόν.

Ἐὰν ἐξερράγη πυρκαϊὰ ἢ ἐὰν ὑπάρχουν θύματα, καλεῖ εἰς βοήθειαν τοὺς οἰκονοσοκόμους καὶ οἰκοπυροσβέστας τῶν παρακειμένων οἰκιῶν καὶ μόνον ὅταν δὲν δύνανται ν' ἀντεπεξέλθωσι μόνοι των, τότε μόνον εἰδοποιεῖ τὸ τμῆμα Ἀεραμύνης πρὸς ἀποστολὴν πυροσβεστικοῦ συνεργείου. Ἐπίσης εἰδοποιεῖ διὰ τὴν ταχεῖαν παραλαβὴν τῶν βαρέως τραυματισθέντων καὶ ὅλων τῶν ἀεριοπλήκτων.

Οἱ οἰκοφύλακες, διὰ νὰ ἐκτελέσουν καλῶς τὴν ἀποστολήν των, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ψύχραιμοι καὶ θαρραλέοι καὶ νὰ μεταδίδουν τὸ θάρρος των εἰς τοὺς λοιποὺς ἐνοίκους κατὰ τὰς κρισίμους ὥρας.

(Ἀκολουθεῖ) Γ. Κ. ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ

